

Giới thiệu Tuyệt Thế Hôn Quân

Truyện Tuyệt Thế Hôn Quân của tác giả Đồng Nỵ là truyện được tác giả chăm chút vào từng tình huống, khiến độc giả khó tính nhất cũng phải hài lòng.

Truyện được viết vào hoàn cảnh triều đại phong kiến Trung Hoa, nhân vật chính là một cô gái đóng giả thành đấng nam nhi. Nàng giả nam nhân để lo việc triều chính, nhưng lại chả làm được gì, việc gì cũng tới tay Tề tướng và các đại thần.

Rốt cuộc trong mắt Bộ Kinh Vân có coi nàng là hoàng thượng hay không? Nhưng nàng lại là kẻ không gì là không dám làm, nàng thay đổi từ đó...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: chương 1

Lắm bầm. Đây là âm thanh nuốt nước bọt. Cách Lão Tử! tại sao từ đầu năm tới giờ, thích khách lại suất nhiều như vậy hả trời? Tề Quốc hoàng đế Tề Tuyên kéo cao trường bào, điểm cao mũi chân, tầm mắt lướt qua vai thống lĩnh cấm vệ quân Bộ Kinh Vân, muốn cắn nuốt nam tử không che mặt kia, khuôn mặt ấy như bạch ngọc, tuần mỹ vô song.

Tề Tuyên nhìn diện mạo hộ vệ của mình cùng thích khách – Bộ Kinh Vân rất cao, màu da ngăm đen, ngũ quan tục tũn, nhưng ánh mắt màu hổ phách rất tuyệt, một lúc nào đó vô tình nhìn vào lại ngọt giống như mật đường vậy! Thích khách vóc người vừa phải, độ cao rất thích hợp để ôm, kiễng mũi chân lên là có thể nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo, làn da so với đồ sứ tốt nhất còn bóng loáng hơn cả Thích khách có vẻ hấp dẫn nàng. Tề Tuyên ảo tưởng nếu thích khách đảm đương chức vụ thị vệ bên người, nàng có thể mỗi ngày nhìn hắn, mỗi ngày sờ hắn, mỗi ngày cùng hắn tâm sự.....

A, nếu như vậy mỗi ngày đều phi thường tuyệt vời nha! “Hôn quân, nạp mạng đi!” Thích khách giận dữ kêu. “Bất thích khách!” “Bảo hộ Hoàng Thượng!” Một đội quân cấm vệ quân tiến đến, bao vây thích khách. Tề Tuyên ở phía sau Bộ Kinh Vân, nhìn xuống, người càng lúc càng đến nhiều, nàng không thể nhìn rõ mặt thích khách!! Cút ngay! Nàng ở trong lòng kêu lên. Bỗng vào võ công của thiên hạ đệ nhất Bộ Kinh Vân, có người giết được nàng sao? Thích khách đến cũng chỉ có thể đùa giỡn múa vài đường kiếm mà thôi, để cho người ăn no rồi rồi như nàng thường thức, không cần một đồng người chạy đến làm vướng bận. Thích khách đột nhiên nhảy lên, trường kiếm vung lên tựa như tuyết quang “Cầu hoàng đế...” thanh âm kia vang lên thê lương như tiếng quỷ khóc trong đêm. Tề Tuyên nhảy dựng lên, lùi lại hai bước, chân đạp phải trường bào, thiếu chút nữa ngã chổng vó. Hộ vệ đứng trước nàng là Bộ Kinh Vân mày rậm khẽ nhíu lại, cánh tay vươn ra che chở cho Tề Tuyên đứng vững.

“Tất cả đều dừng tay!” Hắn hạ lệnh cho thị vệ lui xuống, khóa tiền từng bước, hai tay lần lượt thay đổi, chưởng phong gào thét như sấm. “Thủ hạ lưu tình.” Tề Tuyên thấp giọng nói. Bộ Kinh Vân mày rậm lại nhíu, mặt trầm như thiết, phi thân về phía trước đánh ra hai chưởng, một chưởng đánh rơi trường kiếm trong tay thích khách, một chưởng đem thích khách đánh bay ra ngoài, rơi xuống đám cây cối trong ngự hoa viên. “A!”

Tề Tuyên không đành lòng hô nhỏ, cước bộ vừa nhấc, đuổi theo hướng thích khách bay ra, dậm chân giận dữ “bạo...” “Hoàng Thượng.” Bộ Kinh Vân dõng bước ngăn trở nàng, một tia truyền âm thẳng vọng vào lỗ tai nàng “Thỉnh tự trọng.” Thanh âm của hắn trầm thấp chứa đầy uy lực, trực tiếp lọt vào tai nàng, làm cho đầu của nàng ong ong giống như bị sét đánh. ... Tề Tuyên choáng váng cả người, ngã vào trong lòng Bộ Kinh Vân.

Thân thể hắn chấn động. Vòng eo thật mềm mại a, nàng giả làm hoàng đế tuy đã muốn mặc hơn mười tầng quần áo để che dấu thân thể nữ nhi, nhưng dù thế nào thì tay chân nàng vẫn thật mềm mại, giống như nhánh liễu xanh mơn man. Aiz~ đó là một câu chuyện xưa nào đó... Tề Quốc tiên hoàng khi còn là một thái tử đã lợi dụng vũ dũng xưng thế, hắn thống lĩnh quân sĩ Tề Quốc nam chinh bắc phạt, hơn ba mươi năm qua chưa từng thất bại.

Nhưng chiến tranh khó tránh khỏi thương vong, trong trận chiến thứ 318 năm đó, trong thời điểm thắng lợi ngập tràn ấy, một mũi tên bắn lên đã cướp đi sinh mệnh của hắn, trụ cột Tề quốc vì thế ngã xuống. Một năm sau, Tề Quốc lâm vào nội chiến, các vị vương gia, quyền thần tranh giành hoàng vị đến máu chảy thành sông, từng là một thiên hạ đệ nhất cường quốc lại cứ như vậy trở thành tứ phân ngũ liệt. Mười năm ấy, phảng phất trong nhân gian toàn mùi vị chết chóc, tang thương ... Trong những năm đó, rất nhiều người hoài niệm về khoảng thời gian phồn hoa hưng thịnh đã trôi qua, ngày ấy, mỗi người dân Tề Quốc đều kiêu ngạo mà nhắc đến, người dân ai ai cũng đều có cơm ăn, áo mặc, có một ngôi nhà ấm áp, so với bây giờ... thiết huyết bay tán loạn, thật sự chính là một loại hạnh phúc.

Vì thế những người có học đều đi khắp nơi kêu gọi, dân chúng khiêng cuộc nhất nhất hưởng ứng, giang hồ thống nhất một lòng, thành lập nghĩa quân lấy tên là Nghĩa Dũng, thay trời hành đạo. Không ai tin tưởng rằng nghĩa quân sẽ thắng, triều đình thất bại. Nhưng cuối cùng, bọn họ đã đánh thắng oanh liệt, chư hầu đều thất bại thảm hại... để lại một ngai vàng trống không... ai là người xứng đáng ngồi vào vị trí kia? Đề cử tân hoàng?

Những kẻ muốn ngồi lên ngai vàng nhiều vô kể, nhưng người thật sự được lòng dân chúng trong thiên hạ thì lại rất ít ỏi. Nghĩa quân Nghĩa Dũng cần trọng thương lượng, vẫn cho rằng tiên hoàng là vị hoàng đế tốt nhất, nếu hắn đã chết, vậy cứ đưa huyết mạch của hắn lên tiếp tục trị vì giang sơn. Tiên hoàng tại vị mười lăm năm, hậu cung ba nghìn giai lệ, muốn tìm một người con nối dòng hắn là không khó, nhưng... đó lại là vấn đề khác!

Tiên hoàng sống trên chiến trường nhiều hơn là hoàng cung, hoàn toàn không có người con nào, kết quả khi đất nước nổi lên nội chiến, biết chính mình không còn sống được bao lâu nữa, hậu cung không có lấy một bóng hoàng tử, công chúa, chỉ có ba phi tần đang mang long thai là hoàng hậu, Diễm quý phi và Hiến phi. Thảm hại hơn là Tề Quốc nội loạn mười năm, cung đình thì bị hủy, tông miếu thì bị thiếu. Những gì có hơn mười năm trước đó giờ chỉ còn là phế tích. Mọi người tìm hơn một năm trời mới tìm được Diễm quý phi cùng một cô gái tên là Tề Tuyên.

Nữ tử không thể kế thừa vương vị, hẳn nên đi tìm huyết mạch khác của tiên hoàng, nhưng trời đất bao la, muốn tìm- thật sự chính là mò kim đáy bể! Quốc gia không thể vô chủ ắt sẽ sinh loạn, ngày xưa Nghĩa Dũng quân nhiều người mưu trí, đương kim Thừa tướng Lí Hữu Hợp chỉ có thể tạm thời đưa Tề Tuyên ngồi lên ngai vàng, trước giành lấy thời cơ, đợi cho quốc gia ổn định. Đến lúc đó, sẽ phái người có năng lực truy tìm huyết mạch khác của tiên đế.

Vì thế Tề Tuyên ngồi trên ngôi vị hoàng đế. Nàng không có thực quyền, đại sự trong triều quan văn thì có Thừa tướng Lí Hữu Hợp, quan võ có đại tướng quân Chu Bằng, trong ngoài hoàng cung còn có võ lâm minh chủ Bộ Kinh Vân chủ trì (MN: xin hỏi Vân ca Nhiếp Phong kk hiện giờ ở nơi nào? =>)), nàng chỉ là một “ông vua” bù nhìn mà thôi!. Đương nhiên, có nhiều chuyện mọi người cũng hỏi qua ý kiến của nàng một chút, nhưng cũng chỉ là hỏi- một- chút- mà- thôi!

Nàng rất muốn thoái vị, dù sao nàng đối với ngôi vị hoàng đế cũng không có hứng thú – nhưng nếu làm nữ hoàng, có thể tuyển rất nhiều mỹ nam, nàng thích như vậy! Nàng cũng không dám phủ nhận bản thân mình là sắc nữ, cho dù đối tượng là thích khách, chỉ cần ngoại hình đẹp, nàng cũng sẽ kim lòng không đậu mà “thường thức”, nhưng Bộ Kinh Vân lần ào cũng phá bình âm mưu “săn mỹ nam” của nàng. Hại nàng sống đến hai mươi tuổi, bên mình cũng chả có một mống mỹ nam làm “thiếp”.

Bộ Kinh Vân đỡ lấy Tề Tuyên đang nhũn ra, cánh tay muốn vươn ra ôm nàng thật nhanh, lại sợ mình không cẩn thận sẽ làm nàng bị thương. Hai mắt hắn yên lặng nhìn nàng, ánh mắt màu hồ phách ngọt chết người, cũng ngấy chết người. Sau một lúc lâu, hắn cắn răng, “Hoàng Thượng chán kinh, thần hộ tống hồi cung.” Sau đó, liếc một cái về phía mấy tên thị vệ ngụ ý “đem thích khách giải đi”. Tề Tuyên toàn thân mềm nhũn, đến khi bị Bộ Kinh Vân đưa vào Phụng Nghi cung, đầu choáng váng mới hoàn toàn biến mất.

“Ngươi.....” Nàng cắn giận chỉ vào Bộ Kinh Vân. Mỹ nam thích khách của nàng, đại soái ca a! Cứ như vậy liền trắng tay. “Ngươi tập kích trẫm, trẫm muốn chém đầu của ngươi!” “Không ai nhìn thấy!..” thanh âm từ tính vang lên, như nước đánh tảng đá to. “Hả?” “Hoàng Thượng, không ai nhìn thấy thần tập kích ngươi. Chỉ có vô số ánh mắt thấy thần cứu thánh giá.” Hắn cứ như vậy nói thật, thần thái nghiêm lại, so với lão phu tử còn muốn hơn một bậc. Tề Tuyên bắt trí bất giác. Truyền âm nhập mật, chỉ có người nghe tiếp thu, người khác không thể biết

“Mệt! vẫn là võ lâm minh chủ ngươi lợi hại nhất thiên hạ, lại sử dụng thủ pháp vô sỉ đó, ngươi không thấy xấu hổ à? Nàng giờ chân lên, Cửu Long quan trê đầu nghiêng sang một bên. “Tư tưởng trung quân của ngươi đâu? Tình yêu nước tha thiết vô bờ của ngươi đâu? Đều đem quãng xuống sông hết rồi hử?” Bộ Kinh Vân nhìn chân ngọc của nàng giậm xuống sàn, trên khuôn mặt từng chút từng chút sắc hồng hiện lên.

Nàng càng ngày đã không còn là một hài đồng, đã trở nên quyến rũ, trở thành một...nữ nhân thực thụ. Bộ Kinh Vân bảo hộ nàng mười năm, nhìn nàng thay đổi từng ngày, càng ngày càng xinh đẹp. Mới có mấy tháng trôi qua, dung mạo còn muốn hơn hẳn yêu tinh hoa đào? Hắn có điểm đau đầu, hoàng đế giả mạo càng lúc càng xinh đẹp..chuyện này thật sự không tốt! cực kì không tốt! Lại thêm một nỗi...

Tề Tuyên một chút tự giác cũng không có, nàng cứ muốn làm một tiểu hài tử mười tuổi, sôi nổi, vô tư, tràn đầy sức sống, bỏ quên thứ mị lực chết người vốn có của một thiếu nữ nơi bản thân. “Bộ Kinh Vân, trẫm nói cho ngươi biết – Tiểu Mộng, ngươi đừng thoát quần áo của trẫm!” Tề Tuyên mắng được một nửa, lại phát hiện mũ rồng đã bị tháo xuống, đai lưng bị tháo ra, mắt thấy trường bào đã muốn bị thoát xuống, nàng nhanh tay giữ chặt quần áo, cùng người phía sau giành giật trường bào. “Không phải là về cung nghỉ ngơi sao?” Trừ Tiểu Mộng là sư muội của Bộ Kinh Vân, nghe nói võ công rất tốt, hiện tại trên danh nghĩa là hoàng hậu, chức trách là che dấu thân phận nữ nhi của Tề Tuyên.

Nhưng Bộ Kinh Vân cho rằng thật sự rất uống phí, Tề Tuyên xinh đẹp không thể che giấu được, trừ phi cấp nàng hai đao, trực tiếp hủy dung. “Không phải.” Tề Tuyên xà hỏi trường bào. “Ta là bị Bộ Kinh Vân lôi về, hiện tại đang cùng hắn kháng nghị, ngươi không thấy sao?” “Nha!” Trừ Tiểu Mộng chậm chậm vuốt cằm trả lời, trên gương mặt thanh tú mang theo một tia mê muội, rất chậm rất chậm phiêu đi. Tề Tuyên mỗi lần nhìn Trừ Tiểu Mộng đều thấy cô lớn miệng nói rằng mình chính vô địch kinh công trên võ lâm, nhưng với tuyệt chiêu ” Tiểu dao dư” của cô giống như rùa bò.

Liệu một ngày nào đó, thích khách tiến vào Phụng Nghi cung, Tiểu Mộng có chạy trốn được không? “Uy, ngươi có cảm thấy cần tăng cường thị vệ trong Phụng Nghi Cung?” Nàng nhìn không được cách xa Trừ Tiểu Mộng, tới gần Bộ Kinh Vân. “Võ công của Tiểu Mộng đủ để ứng phó bất kỳ uy hiếp nào.” Toàn bộ hoàng cung, người yếu nhất chính là Tề Tuyên. Bộ Kinh Vân đã từng muốn dạy nàng vài chiêu võ phòng thân, nhưng nàng nhất định không học.

Nàng có thể đọc kinh văn, viết sách trị quốc, còn quyền cước ư? Cho nàng xin đi. Hắn thật sự không hiểu, phụ vương của Tề Tuyên – tiên hoàng Tề Quốc vũ dũng cái thế, như thế nào sinh ra một đứa con như vậy? Tề Tuyên giờ chân, thờ phỉ phỉ.

“Đừng tưởng rằng ta không nhìn ra ánh mắt của ngươi đang khinh thường ta, như thế nào? Ta sẽ không học võ công, không rèn võ sẽ chết sao? Ta xem sách một lần là không bao giờ quên, còn ngươi đọc hơn mười lần mới nhớ, ta cảm thấy đầu ngươi hình như toàn là cỏ dại a?” “Trẫm” “Hả?” “Hoàng Thượng mỗi lần sinh khí quá độ sẽ xưng ‘Ta’, mà quên xưng ‘Trẫm’.” Vẫn là cái kẻ đoan trang ngay thẳng nghiêm túc kia chỉnh sửa.

Ngẫu nhiên, Tề Tuyên có chút bức xúc, muốn gọi một trăm cung nữ đến, mỗi người cầm một chiếc lông vũ đến trêu đùa Bộ Kinh Vân, không biết lúc đó hắn còn có thể không bảo trì cái thần thái đoan nghiêm này? Nàng cố gắng hít sâu, muốn bản thân bình tĩnh lại. “Bộ khanh, Bộ thống lĩnh, trẫm không phải phụ vương, lại càng không phải là nam nhân, từ lúc các ngươi làm cho trẫm nữ phần nam trang thì nên biết, trẫm vĩnh viễn cùng võ công vô duyên, trời sinh ta là một nữ nhân yếu đuối như chân tôm!”

“Không sao cả.” “Ax!?” Nhìn hắn nhún nhún vai, hắn không phải vì yếu đuối của nàng mà tức giận sao? “Hoàng Thượng không rèn võ thuật cũng không sao, thần sẽ bảo vệ Hoàng Thượng.” Nàng sinh, hắn sinh; Nàng tử, hắn cũng không muốn sống một mình. “Trẫm không cần ngươi bảo vệ, trẫm muốn khôi phục lại thân phận nữ nhi.” Chuyện này nàng cơ hồ mỗi ngày đều cùng Bộ Kinh Vân đề cập một lần.

“Ngai vàng là của ngươi, Lí thừa tướng cùng Chu tướng quân bức trẫm ngồi lên, lúc trước các ngươi nói chỉ cần tìm được con của Hoàng hậu hoặc Hiền phi, trẫm liền thoái vị, nay đã là mười năm, các ngươi cũng không tìm được hai đứa trẻ kia, rốt cuộc muốn ta làm hoàng đế bao lâu nữa?” Bộ Kinh Vân

trước sau như một trăm mặc. “Ta đang nói chuyện với ngươi!” lửa giận của nàng đang cháy rực trong lòng.

Cuối cùng, nàng không chế không được lửa giận, vừa tức giờ chân, so với lúc trước còn kịch liệt hơn vài lần, áo choàng vì không có đai lưng mà dần dần rộng mở. “Ngươi cầm điếu à?” Hần mày rậm căng thẳng, có một chút xúc động muốn đem áo choàng của nàng thoát càng nhanh càng tốt. Tuy rằng nàng mặc rất nhiều quần áo để che dấu thân thể mảnh khảnh, cho dù đem áo choàng cởi ra, cũng là tắc phụ dấu điểm, nhưng hần vẫn là nhìn chăm chăm vào cổ áo được thiết kế phi thường chường mắt. “Bộ! Kinh! Vân!”

Nàng cắn răng, không, nàng muốn cắn hần một ngụm, nhưng dáng người hần cao lớn tráng kiện thế kia..... Quên đi, mặc dù nàng dùng hết khí lực toàn thân, cũng không làm hần động đậy được, nàng nhẫn. “Dù sao Tề Quốc cần chính là một vị vua bù nhìn, mọi việc đều có ngươi, Lí thừa tướng cùng Chu tướng quân làm chủ, không phải cứ định là trẫm, các ngươi sao không tìm những người khác làm thế thân? Tỷ như Tiểu Mộng, thay long bào rồi ngồi vào ngôi vị hoàng đế cũng giống nhau cả thôi, buông tha ta đi!”

“Tiểu Mộng không phải là cốt nhục của tiên hoàng.” Hần nắm chặt tay, cố nén giận, giúp nàng định lại ngoại bào Tề Tuyên cười nhạo. “Các ngươi muốn cốt nhục của tiên đế làm gì? Cho hần xử lý chính sự? Các ngươi yên tâm sao?” Có lẽ, mười đó bình định thiên hạ, thủ lĩnh Nghĩa Dũng quân đều là một lòng vì nước, nhưng mười năm chìm trong quyền thế, nàng không tin còn có ai có thể buông tha lợi ích của chính mình, đem quốc gia đẩy lên hàng đầu.

“Không cần đem nhân tính nghĩ lệch lạc như vậy?” Ngón tay mảnh khảnh của nàng chỉ vào mũi hần. “Vậy ngươi nói nếu như ta cất chức thống lĩnh Cẩm vệ quân của ngươi, cho ngươi làm một tên khất cái (ăn mày), ngươi cam nguyện sao? Nghĩ xem nha, không còn chỉ huy mấy vạn người, không có tiền, không quyền, không thế, cái gì cũng đều không có, ngươi còn muốn dựa vào một đôi tay đôi lấy ba bữa cơm, cái loại cuộc sống này thực vất vả lắm a!”

“Người giang hồ cho tới bây giờ đều là dựa vào hai tay kiếm ăn!” “Ngươi bây giờ còn kêu là người giang hồ sao?” Ngay cả nàng là Hoàng đế đều nằm trong tay hần, hần hần chính là Thái Thượng Hoàng a! “Thần cho tới bây giờ đều là người giang hồ.” “A!, mặc quan bào nhị phẩm, thống lĩnh cẩm vệ quân là người giang hồ.” Nàng không thể ngồi nói chuyện với hần thêm một chút nào nữa, nếu còn nói, nàng sợ sẽ học máu mà tức chết.

Nàng quắc mắt xoay người, chuẩn bị hồi tâm cung, từng bước thô lỗ sải dài, làm cho trường bào hoàn toàn rộng mở. Bộ Kinh Vân mau lẹ tới gần nàng, thay nàng giữ lại trường bào, ngũ quan cứng rắn, giống như toà băng sơn vạn dặm quanh năm lạnh lẽo. “A!” Nàng nhảy dựng lên, cả người đổ về phía sau. Hần một tay nắm thắt lưng của nàng, tay kia thì vẫn kéo nhanh cổ áo trường bào che lại, trên gương mặt không một chút thay đổi, tảng băng lạnh tanh làm cho nàng cảm giác phần nộ lại thêm chút chấn kinh. “Ngươi làm gì?”

Nàng đứng vững, dùng sức đẩy ra hần. Hần không nói lời nào, vẫn bình tĩnh kéo lại áo cho nàng, Tề Tuyên nắm bàn tay lại, siết chặt, nhìn không được một quyền đánh vào ngực hần, cảm giác tay rất đau đớn a... “Không có người gọi ngươi thay trăm mặc quần áo, không cần đưa sắc mặt cho trẫm xem. Ngươi chịu không nổi trăm, sao không phải những người khác đến bảo hộ trẫm?” Nàng một bên kêu, một bên phui tay.

“Không có.” Hần lại nhún mày, nhìn tay nàng từ từ đỏ lên, ánh mắt màu hổ phách nhất thời dao động. “ách?” Tim nàng đột nhiên đập loạn một lúc lâu, sau khi hoàn hồn, nàng cắn răng: “Bộ Kinh Vân, ngươi không phải là không biết nói chuyện, trên thực tế, tài ăn nói của ngươi rất tốt, câu nào cũng làm trẫm chông đỡ không được, cho nên... không cần luôn nói ngắn gọn như vậy!” “Không có đôi sắc mặt.” Chung quy, hần kéo tay nàng xuống, vận công xóa đi mảng đỏ trên tay nàng. Nàng là hoàng đế, hần là hộ vệ, dù cho nàng là già, nhưng nếu những việc này còn xảy ra, hần nhất định sẽ làm tròn bổn phận của mình.

“Ngươi không đổi sắc mặt, vậy bộ mặt đông cứng vừa rồi là chuyện gì xảy ra?” Nàng kích động giờ chân, nhảy dựng, trường bào mới kéo lại cho ngay ngắn giờ lại buông ra. Hần cường bức tâm tình chính mình phải bình tĩnh, hai chân không chịu khống chế, hần bước đến trước mặt nàng, vừa muốn giữ lại vạt áo cho nàng... “Không nên đụng ta!” Gân xanh trên trán nàng hiện lên. Hần nhăn mày, kêu to: “Tiểu Mộng, hầu hạ Hoàng Thượng thay quần áo.”

Trừ Tiểu Mộng lại bay ra, lại cái kiêu bay chậm rì chậm rịch nhưng rất quý dị. Tề Tuyên hoảng sợ, cả người dần thụ lùi lại, cách Trừ Tiểu Mộng rất xa, nhưng trường bào rộng thùng thình trên người nàng tự nhiên rơi xuống. Nàng vĩnh viễn không thể quen với hành vi Trừ Tiểu Mộng đột nhiên rời đi rồi lại xuất hiện, nó rất quái dị. Bộ Kinh Vân lập tức xoay người, hung ác trừng mắt nhìn thái giám, cung nữ trong Phượng Nghi cung.

“Toàn bộ lui ra ngoài.” Hần không thể chịu đựng được Tề Tuyên xinh đẹp tiết lộ thân phận cho bất kì kẻ nào. Cho nên, trừ bỏ hần cùng Trừ Tiểu Mộng, bên Tề Tuyên không có bất kì cung nữ, thị vệ nào. Mà Trừ Tiểu Mộng có thể lưu lại, chỉ có một nguyên nhân — nàng là người rất ghét chỗ mờ mịt vào chuyện của người khác, dung mạo của Tề Tuyên có thể lọt vào mắt nàng, nhưng không lọt được vào tâm của nàng.

Đêm, bầu trời tối đen như mực. Tề Tuyên rốt cục có thể cởi bỏ tầng tầng lớp lớp bào phục che giấu thân thể, thay một bộ hắc y, cơ thể nàng càng ngày càng phát triển, mềm mại như nhành liễu rủ, lại mang theo sự diễm lệ như hoa đào đang nở rộ, khó trách Bộ Kinh Vân phiền não, nàng càng ngày càng hoá thành một nữ tử kiêu diễm, phải làm sao để tiếp tục giả mạo hoàng đế đây? Nhưng nàng đối với sự xinh đẹp của mình không có một chút cảnh giác gì, búi lại mái tóc đen, trên khuôn mặt phủ lên một tấm khăn màu đen — nàng chuẩn bị cướp ngục!

Nàng nghe thấy đám cung nhân khẽ rì tai nhau, thích khách bị Bộ Kinh Vân đánh trọng thương lúc chạng vạng lại may mắn không chết, bây giờ đang bị giam trong thiên lao. Mỹ nam xinh đẹp như vậy, là một kiệt tác của trời đất, sao có thể dễ dàng hủy hoại? trời ắt sẽ trừng phạt a. Nàng rón ra rón rén mở cửa cung, bốn bề vắng lặng, trong lòng lần đầu tiên cảm kích Bộ Kinh Vân chuyên chế — trừ bỏ hần, không cho phép bất cứ ai tiếp cận nàng. Mà hần vẫn chỉ là một con người, tuy rằng võ nghệ cao cường, nhưng vẫn phải ăn uống ngủ nghỉ, trong thời gian này nàng có đủ khả năng thoát khỏi quản chế của hần. Ha ha ha.....

Đêm nay không trăng không sao, mây đen giăng đầy trời, đúng là vi phạm pháp lệnh — không đúng, là cơ hội tuyệt vời để cứu người! Nàng cẩn thận bước ra cửa cung, lại thiếu chút nữa vấp phải bậc cửa cao đáng ghét. “A — ngô!” Một tiếng thét kinh hãi bị nàng nuốt thẳng vào yết hầu. Trái tim của nàng đập cực nhanh, ba phần kinh, bảy phần giận. Khó trách Bộ Kinh Vân khinh thường nàng, thân thể cùng đầu óc của hần thật sự rất kỳ quái, luôn không cho người ta biết đường mà lần. Rõ ràng chân đã nhấc lên, lại phải hạ xuống quay vào trong. Mới vài ngày trước đây, nàng thường bị thương, có người còn nghĩ nàng bị đánh. Vài năm nay, cứ mỗi lần nàng suýt té ngã, Bộ Kinh Vân luôn là người đỡ nàng, sau đó dùng ánh mắt hung ác trừng nàng. Hần chắc chắn là nghĩ nàng ngu ngốc.

Tề Tuyên ở trong lòng cả giận hừ một tiếng, dù trên người không một vết bầm xanh xanh tím tím! Vẫn là Bộ Kinh Vân làm nàng tức chết! Nàng chạy dọc theo hành lang, một bên cẩn thận chú ý che dấu hành tung của mình. Ở giữa, có mấy đội cấm quân đi tuần tra, đều bị nàng thuận lợi tránh thoát. “Ta cũng rất lợi hại!” Trong lòng nàng mình cảm giác tốt đẹp dâng lên Duy nhất nàng chán ghét vẫn là hoàng cung quá lớn, nàng chạy này giờ đã rất xa rồi mà chưa thấy nóc thiên lao ở xó xỉnh nào nữa. Lại qua nửa canh giờ, nàng toàn bộ thân mình tựa vào tường hoàng cung, nàng hoài nghi có khi nào đến sáng mai mình mới tới thiên lao không, sau đó đem gã thích khách đẹp trai đến chảy nước bọt kia ra không? Nàng không chú ý tới có một đôi mắt màu hổ phách đang thủy chung khóa thân thể của nàng lại.

Hừm! Không có Bộ Kinh Vân âm thầm giúp, nàng làm sao có thể chạy loạn trong cung mà không kinh động ai chứ!! “Mệt mỏi quá a.....” Nàng lại chạy thêm nửa khắc nữa — kỳ thật là kéo chân đi, thể lực của nàng từ trước tới nay đều thuộc loại kém. Ân thân từ một nơi bí mật gần đó, Bộ Kinh Vân nhìn nàng, trong lòng cảm thấy thật buồn bực. “Tại sao lại có người có động tác chậm chạp đến trình độ này?” “Ngô!” Đột nhiên, Tề Tuyên chéo chân, mắt thấy ngũ thể của mình sẽ ngã xuống thêm nhưng không có cách chống đỡ. Bộ Kinh Vân tâm cả kinh, nhanh như sao xẹt phi thân đến bên người nàng, hai tay vững vàng giữ lấy người Tề Tuyên.

Nàng mở lớn miệng, cả người tựa vào khuỷu tay hắn. Hai mắt trừng lớn thiếu chút nữa rớt ra ngoài ”Hắn làm sao có thể ở đây? Ngoài ý muốn? Hay là hắn căn bản từ đầu tới cuối đều thấy hành vi lén lút của nàng?” Nàng rõ ràng đã rất cẩn thận mà, xác định không khiến cho bất kì kẻ nào chú ý, vậy mà hắn giờ đang đứng đây! Không đúng, nàng che mặt, hắn không nhận ra nàng được, chỉ cần thoát ra khỏi vòng tay hắn, ai cũng không biết nàng giả trang hắc y nhân, ý đồ đến Thiên Lao cứu thích khách. Nàng đẩy ra hắn, xoay người bỏ chạy.

“Hoàng Thượng nếu phải về tẩm cung, hình như quẹo phải mới đúng!.” thanh âm lãnh đạm từ phía sau truyền đến, từng chữ một rất rành mạch. Tề Tuyên cảm giác giống bị nguyên một hòn đá tó vào đầu, cả người mờ mịt. Hắn nhận ra nàng, làm sao có thể? “Trẫm không phải Hoàng Thượng, người nhận sai người rồi.” Nàng theo bản năng cãi lại. Đã tự xưng “Trẫm”, còn nói không phải Hoàng Thượng, lừa ai chứ? Người này có đôi khi thật sự rất đáng yêu. Hắn khẽ mỉm cười, mặc dù không hiện rõ, nhưng cũng thấy đó là một nụ cười rất ôn nhu.

“Rót.” “Không?” Nàng quơ quơ tay, thiếu chút nữa lại ngã ra. Hắn thật sự rất lợi hại, mặc kệ nàng ngã như thế nào, hắn luôn có thể đứng lúc đỡ lấy nàng. Nàng ảo não muốn tự thưởng cho mình một quyền. Tại sao lại nói chuyện với hắn? Nàng chạy bộ vốn đã chậm, bây giờ lại đối lý với hắn, không ngã sấp xuống mới kỳ kỳ tích. Tuy rằng hắn cứu nàng, miễn cho nàng ngã một thân toàn xanh xanh tím tím, nhưng, nàng cũng bị bắt được. Nàng thờ dãi, nhận thức ra rằng mình không có khả năng chạy! “Kỳ thật Hoàng Thượng không cần chạy.”

Tay hắn dùng chưởng dán vào lưng nàng, một luồng chân khí ấm áp chậm rãi chảy xuống toàn thân, làm thân thể mềm mại thêm chút tinh lực. Nàng hừ một tiếng “Không chạy, chờ bị bắt sao?” Vấn đề là, chuyện nàng cải trang, ý đồ cứu người, một khi truyền ra ngoài, Tề tướng cùng đại tướng quân chắc chắn sẽ niệm kinh đến thùng hai lỗ tai của nàng! Lại một lần nữa ai thán chính mình vì sao phải giả làm hoàng đế..... Nàng sắp chịu không nổi loại giả tạo này rồi!!! “Hoàng Thượng khăn che mặt đã rớt một nửa.” Đuôi ngựa đều lộ, lại chạy loạn có có ý tứ gì? Nàng thân mình chấn động, bàn tay nhỏ bé run run sờ lên mặt.

Quả nhiên, cái khăn đen sai lệch, lộ ra phần nửa khuôn mặt nàng. Cách Lão Tử! Nàng nguyên rửa Bộ Kinh Vân uống nước sặc chết, đi đường ngã sông chết! “Người không nói sớm.” Hại nàng chạy trốn vất vả như vậy, thật là một chết mà!. “Không có cơ hội nói.” Ai kêu nàng vừa thấy hắn đã bỏ chạy? Hắn cũng không phải quý, cũng không phải dã thú, chẳng lẽ cần nàng? Hơn nữa nàng ăn mặc như vậy, là đi cứu một “nam nhân” muốn ám sát nàng!!!

Nàng đối với những ”nam nhân” khác tốt lắm, duy chỉ có với hắn, không phải mắng, thì cũng là tức giận đến giờ chân, hắn chẳng lẽ là quý nên bị thiên hạ ghét sao? Vì “nam nhân” khác mà hại bản thân một chết. Trong lòng hắn thực buồn bực. Nàng lắm bầm cấn môi, thừa nhận lúc này mình chạy rất vội vàng, không cần thận nghe hắn nói nói, nhưng hắn võ công tốt như vậy, ít nhất cũng nên nói với nàng một tiếng!!! Có tình! hắn đang khi dễ nàng! Nàng hận không thể đánh xù nam nhân này vài cái, chỉ tiếc, nàng ngay đến một ngón tay hắn cũng không đánh lại!.

“Là, ngàn sai vạn sai đều là trẫm, người toàn đúng, được rồi chứ?” Nàng gặm nhẹ. “Người cái gì cũng biết, vậy dẫn Trẫm đi Thiên Lao, thả tên thích khách.” “Thích khách đã chết.” Lúc này, mây đen đột nhiên tản ra, ánh trăng dừng trên khuôn mặt như hoa kiều của nàng, vốn là trắng hồng như hoa đào, giờ lại trắng bệch như tờ giấy. “Người giết hắn!” Lại một người nữa vì nàng mà chết, nàng trừng mắt nhìn, chỉ cảm thấy ban đêm không hề là một mảnh hắc ám, hắc ám chính là màu máu đỏ kia... “Thích khách tự sát.”

Ngay cả hắn cũng không kịp ngăn cản, vì thế mà cấm hận không thôi Tề Tuyên đang cơ mười năm, lúc mới bắt đầu, Tề Quốc tứ phân ngũ liệt, mặc kệ là triều thần hay dân chúng đều toàn tâm toàn ý kiến thiết gia viên, dần dần, quốc gia ổn định, dân chúng cuộc sống cũng ngày qua ngày cải thiện.

Nhưng gần đây, không hiểu vì sao có một thể lực nào đó, luôn điều khiển thích khách ám sát Điều này làm cho Thống lĩnh thị vệ Bộ Kinh Vân rất phiền nộ, hắn không chỉ một lần bắt được thích khách, muốn khảo vấn xem kẻ nào đứng phía sau, nhưng đám thích khách đều điên giống nhau, chỉ cần bị bắt, liền trăm phương nghìn kế tìm chết, uống thuốc độc, cắn lưỡi, tự đoạn kinh mạch.....

Dù sao chỉ cần có thể tử, bọn họ đều làm, khiến hắn không thể tìm ra kẻ chủ mưu là ai. Nhưng Bộ Kinh Vân tin, người đứng phía sau hắn là một kẻ rất thông thuộc hoàng cung, nếu không sẽ không thể biết chính xác hoàng đế ở đâu mà ám sát. Nhưng phạm vi này quá thật rất rộng, muốn tập trung một mục tiêu, hắn chỉ có thể liều mình tra xét, nhưng vấn đề là, nàng lại cùng hắn đối nghịch. Giống như hiện giờ, nàng vì một thích khách mà thất hồn lạc phách, chỉ vì nam nhân kia rất đẹp. Nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, vai run rẩy kéo lê cước bộ về tẩm cung.

Bộ đáng nhượng bộ của nàng làm lòng Bộ Kinh Vân giống như bị kim châm, vừa đau, vừa giận, lại có cảm giác nhụt chí.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: chương 2

Tề Tuyên đi lâu thật lâu, đi tới tận hừng đông cũng không thể trở lại tẩm cung của mình, do vậy, buổi lâm triều hôm nay đương nhiên là bị hủy bỏ. Bách quan đều đã quen, tân đế không thể so được với tiên đế, y là một quân chủ ngu ngốc, ngày qua ngày chỉ biết ở tại tẩm cung nuôi chim, nghịch đế, ngay cả vì hoàng quyền sinh con nối dõi cũng không làm được, như vậy liệu có thể trông cậy vào nàng việc gì? Chỉ có Bộ Kinh Văn biết, Tề Tuyên đi như vậy vất vả đến thế nào.

Nàng tuy không mắc nhiều bệnh, cũng được coi như khỏe mạnh, nhưng trong thời kỳ thai nhi bị chấn động mạnh để rồi sinh non, sức lực trời sinh xem như không đủ. Vài lần, hần thấy nàng đi đến nổi thờ hồng học muốn tiến lên giúp đỡ nàng, nhưng từ người nàng tỏa ra khí chất lạnh lùng giống như hàn băng kháng cự lại sự giúp đỡ của hần.

Hần có thể mạnh mẽ kiên quyết tiếp cận nàng, ôm nàng hồi cung, bằng vào năng lực của hần, nàng làm sao có thể phản kháng nhưng khả năng lớn nhất là hần sẽ nhận lại được sự chán ghét của nàng. Hai người chỉ cần gặp nhau là khắc khẩu, là đối nghịch tương như vĩnh viễn không thể thay đổi. Hần không muốn nàng bị ghét, nên chỉ có thể chịu đựng, lo lắng đi bên cạnh bảo hộ cho nàng, để nàng không bị vấp ngã, không bị thương...

Nàng đi một đường lắc léo tới gần sáng mới bước vào Phụng Nghi cung. Bởi vì không có thái giám tùy thân hầu hạ, cho nên việc sinh hoạt ăn uống, hần đều giao cho hoàng hậu Trữ Tiểu Mộng phụ trách. Hiện nay, nàng đã mệt gần chết nên cần một người giúp tắm rửa, thay quần áo, thuận tiện còn xoa bóp gân cốt cho đỡ mệt mỏi, Trữ Tiểu Mộng chính là lựa chọn tốt nhất. Và ngay khi Tề Tuyên bước vào Phụng Nghi cung, Trữ Tiểu Mộng liền "trời" lại, hành lễ: "Thần thiếp tham kiến hoàng thượng".

Tề Tuyên lấp bắp kinh hãi. Nàng nghĩ, nàng vĩnh viễn sẽ không quen được cách thức xuất hiện bất ngờ này của Trữ Tiểu Mộng. "Tiểu Mộng, khi người đi chuyển có hay không phát ra âm thanh?" Có khi nàng từng nghĩ, ma quỷ người ta hay nói tới có phải hay không đều giống như Trữ Tiểu Mộng, có khinh công tuyệt đỉnh, có thể bay tới bay lui do nhân sĩ giang hồ cải trang? "Được". Thanh âm nhẹ nhàng như gió thoảng, cũng không biết Trữ Tiểu Mộng có nghe vào hay không, dù sao cùng nàng nói cái gì, nàng đều nhất nhất gật đầu, nhưng có làm hay không thì có trời mới biết. Trữ Tiểu Mộng vừa thấy Tề Tuyên, việc đầu tiên chính là thay nàng cởi áo.

"Trẫm còn muốn tắm rửa" Tề Tuyên mệt, nắm đầu ngón tay đều lười vận động, tùy người bài trí "Tiểu Mộng, người giúp trẫm xoa bóp, toàn thân trẫm đều đau a" "Được" Lời nói còn bên tai, người đã biến mất. "Tiểu Mộng, đi chuyển thì lên tiếng" Thật sự là... muốn hù chết nàng sao? Rốt cuộc bất chấp hình tượng, Tề Tuyên mặc một chiếc áo mỏng manh, nửa ngồi ở trên giường. Bách quan thích mắng chửi, thì cứ mắng chửi đi!

Cùng lắm thì nàng hạ chiếu trị tội chính mình thôi! Dù sao nàng cũng lười lâm triều, không phê duyệt tấu chương, chính vụ giao cho tể tướng, đại tướng quân phụ trách, danh tiếng hôn quân đã sớm truyền đi khắp thiên hạ, nhiều hơn vài tiếng xấu nàng cũng không để ý. Hai tay ôm đầu, nàng thì thảo tự nói: "Ta chưa thấy được thích khách xinh đẹp kia, ta chưa thấy được thích khách xinh đẹp kia, ta chưa thấy được thích khách xinh đẹp kia..."

Giống như chỉ cần niệm vài lần, chuyện bị ám sát hôm qua sẽ biến mất không còn dấu vết. Nếu không có chuyện đó cũng sẽ không có thêm người phải chết. Thiên hạ thái bình, dân chúng an cư lạc nghiệp, mặc kệ là ai đều có thể sống đến khi chết già. "Đó là một thế giới hạnh phúc..." Nàng cố gắng tự thuyết phục bản thân mình. "Nước ấm đã chuẩn bị xong, thỉnh hoàng thượng tắm rửa". Đột nhiên, Trữ Tiểu Mộng lại bay đến. Lần này khi vừa đến bên cạnh, nàng cố ý lên tiếng, nhưng dường như so với việc nàng không lên tiếng lại càng khủng bố, Tề Tuyên sợ tới mức ngã lăn trên mặt đất, sau một lúc lâu cũng không nói được lời nào.

Trữ Tiểu Mộng xoay người ôm lấy nàng, giống như ôm một tiểu hài tử. Thật không hổ là sư muội của võ lâm minh chủ, thân thủ thật tốt. Tề Tuyên bị lột sạch quần áo, đưa vào trong bồn tắm, làn nước màu vàng ấm áp bao lấy cơ thể nàng. Nàng sớm đã bị Trữ Tiểu Mộng khiến cho hoảng sợ thành quen. Nàng cố gắng hô hấp, rất nhanh lấy lại bình tĩnh. Mũi người thấy một mùi hương thanh nhã cùng với mùi thuốc thoảng thoảng khiến nàng cảm thấy thực thoải mái, giống như đem cả tâm hồn lẫn thể xác gột rửa sạch sẽ. "Đây là cái gì?"

Nước trong hoàng cung được lấy từ suối ôn tuyền trên núi, cách hoàng cung trăm dặm đường, đối với thân thể cực kỳ có lợi, nàng mỗi ngày đều dùng nước này để tắm, nhưng chưa hôm nào cảm thấy thoải mái như hôm nay. "Được thủy" Trữ Tiểu Mộng nói, nhẹ nhàng mát xa các huyệt vị trên người nàng, chân khí từ đầu ngón tay nhẹ nhàng truyền qua cơ thể nàng dần xóa tan đi mệt mỏi của nàng. "Sao lại có ý tưởng như vậy?" Tề Tuyên khẽ ngáp, bị được thủy cùng mát xa của Trữ Tiểu Mộng làm cho thật thoải mái. "Sư huynh đưa"

Vừa rồi, khi Tề Tuyên nói muốn tắm rửa, Trữ Tiểu Mộng nhìn thấy Bộ Kinh Văn đứng tại cửa cung nháy mắt với nàng. Nàng hướng Tề Tuyên cáo lui, khi đi ngang qua Bộ Kinh Văn, còn chưa kịp nói gì, hần liền đưa cho nàng xuân phong hóa vũ đan, nói là để cho Tề Tuyên điều dưỡng. Kỳ thật, gân cốt của Tề Tuyên không hề yếu ớt, chỉ là thể lực hơi yếu, có phải dùng tới xuân phong hóa vũ đan, đan dược trân quý như vậy để điều trị sao?

Đan dược này mặc dù không dùng được liệu quý giá gì để tạo thành, hết tự lập lại tinh luyện, thường thường để luyện được một lò đan lại mất tới tám, chín năm. Bởi vậy, từ khi nó được nghiên cứu tạo thành tới nay, cũng không có người nào đủ kiên nhẫn đi luyện. Không thể tưởng tượng được Bộ Kinh Văn như vậy lại có thể có quá nhiều tinh lực cùng công sức, ngoài bảo hộ Tề Tuyên, tu luyện một thân võ nghệ cao cường, còn có thừa tinh lực để đi luyện loại đan dược phiền toái chết người này? Bất quá, xuân phong hóa vũ đan có được hiệu quả thật tốt, cho dù là trong thời kỳ mang thai sinh bệnh, trời sinh suy nhược, yếu đuối, khí hư, chỉ cần hàng ngày dùng nó làm được thủy liên tục trong vòng một năm, thân thể suy yếu lại có thể trở nên mạnh mẽ như trâu. (trâu or tê giác? =)) "Sư huynh? Ai a? Giống như..."

Tề Tuyên lại ngáp một cái, mắt đã không thể mở ra nổi. Nàng quá mệt mỏi, đầu óc trở nên hồ đồ, cũng quên luôn sư huynh của Trữ Tiểu Mộng chính là Bộ Kinh Văn. "Hoàng thượng..." Trữ Tiểu Mộng phát hiện người ngồi trong bồn tắm đang dần chìm xuống, thiếu chút nữa là đem nàng cũng kéo vào trong nước. "Tự nhiên lại ngủ". Thật may nàng đứng lúc đem Tề Tuyên giữ chặt, nếu không, tại danh hiệu hôn quân của Tề Tuyên sẽ có thêm hai chữ 'nực cười', một hoàng đế trong lúc tắm không cẩn thận ngủ gục mà mất mạng. "Đừng quấy rầy nàng" Thanh âm từ tính từ sau lưng Trữ Tiểu Mộng vang

lên. “Sur huynh”.

Nàng xoay người, liền nhìn thấy Bộ Kinh Vân. Hai mắt hắn được che lại bằng vải bó, chẳng lẽ vì thủ lễ, không dám nhìn thấy Tề Tuyên trần truồng? Rõ ràng cũng không cần tiến vào, lại tự làm ra chuyện phiền toái như vậy làm gì? “Nội lực của muội thuộc hàn, không thích hợp giúp nàng thuận khí, vẫn nên để ta làm”. Nói xong, hắn lại đưa cho nàng thêm một cái hộp bạch ngọc. “Trong này có năm viên xuân phong hóa vũ đan, muội giữ gìn cẩn thận, đừng để cho ai biết, về sau mỗi ngày cho nàng dùng được thủy, bao giờ dùng hết, ta sẽ lại đưa thêm”

“Không bằng huynh đưa luôn được cho một năm, đỡ phải đưa qua đưa lại nhiều lần” “Được nhiều như vậy không tiện để cất giữ, lại khiến người ta chú ý, ta không hy vọng đem việc nàng dùng được điều trị thân thể cho người thứ ba biết được” Thanh âm hắn băng lãnh, giống như sẵn sàng dùng máu tế kiêu. “Cho dù chỉ là một tiểu thái giám biết được chuyện này, cũng phải lập tức giết chết” Trữ Tiểu Mộng luôn lười xen vào chuyện của người khác, lúc nào cũng ngăn ngại, nhưng trí não thì không tệ, nếu không, cũng không thể luyện thành tuyệt thế khinh công như vậy. Nàng vừa nghe Bộ Kinh Vân nói, liền phỏng đoán những chuyện ngoài ý muốn đang phát sinh:

“Huynh hoài nghi việc đột nhiên xuất hiện nhiều thích khách là do người trong cung chỉ đạo?” “Không chỉ là trong cung, người trong triều đình, cấm vệ quân... bất cứ ai quen thuộc hoàng cung đều có điểm đáng nghi” “Phạm vi rất rộng” Đừng nghĩ kêu nàng điều tra, như vậy thật phiền toái. “Yên tâm, ta rất nhanh sẽ bắt được kẻ chỉ huy. Hiện tại, muội ra bên ngoài canh chừng, ta giúp nàng thuận khí, khi xong sẽ gọi người giúp nàng mặc quần áo” Phiền toái! Trữ Tiểu Mộng trong chốc lát đã biến mất. Bộ Kinh Vân đỡ lấy thân hình đang ngủ say của Tề Tuyên, bàn tay dính sát vào ngực nàng, sự mềm mại này khiến cho hắn chao đảo, thiếu chút nữa để nàng chìm lại trong nước. May mắn mắt hắn đã được bịt lại, không thể nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của nàng, nếu không, chắc chắn bây giờ sẽ nổi lên thú tính, làm ra chuyện không bằng loài cầm thú với nàng.

Hắn hít thật sâu, bình tâm tĩnh khí, lấy lại cân bằng để chính mình có thể vì nàng mà vận công. Nhưng đầu hắn lại không có nghe lời, tư thái kiêu diễm của nàng cứ một màn lại một màn hiện ra. Tình tình nàng không tốt, hỉ nộ đều thể hiện hết qua sắc mặt, chẳng may treu trọc nàng, nàng sẽ tức giận đến muốn đánh người. Tình tình của nàng giống như là của yêu tinh, khi đi vào ngự hoa viên, thấy muôn hoa đua nở thì bắt đầu ca xướng, coi như muôn hoa là đang hoan nghênh nàng đệ nhất nữ vương. Nàng coi bỏ hải chạy nhảy giữa những luống hoa, hai chân trần giống như bạch ngọc, quỳ rũ ong bướm đủ sắc màu nhảy múa xung quanh nàng.

Hành vi của nàng không giống mọi người, từng bị bá quan nói bao nhiêu lần, nàng lại không chút nào để ý, còn nói làm người phải sống tự do tự tại, lúc nào cũng phải chịu bó buộc, quản thúc, lúc chết rồi thì giữ lại được cái gì? Nàng chỉ khi đọc sách mới có thể lộ ra khuôn mặt trầm tĩnh. Nàng đã từng ở tại ngự thư phòng liên tục trong vòng mười ngày, xem lại Tề Quốc lúc cường thịnh nhất, vạn dặm lãnh thổ trải dài bốn phương.

Nội lực của hắn tốt, không chỉ một lần nghe thấy nàng thở dài. Năm đó, Tề Quốc có mười tám châu, dân cư sáu trăm ngàn người, người trên bốn mươi tuổi chiếm số lượng hàng vạn người. Mà nay, chỉ còn lại mười ba châu, thu nhập từ thuế cũng bởi vì nội chiến quanh năm mà hao phí rất nhiều, chỉ sợ dù trải qua nhiều năm khôi phục, dân chúng vẫn sẽ như cũ nghèo khổ, người còn sống cũng không đến bốn trăm ngàn.

Tề Quốc nếu muốn cường thịnh thì phải cải cách, ngay cả quân vụ đều cần phải thay đổi. Đáng tiếc, nàng chỉ là một hoàng đế bù nhìn, rồi cũng sẽ có một ngày, nàng đem trả lại vị này cho huynh đệ, nàng không có quyền ra lệnh cải cách.

Cho dù nàng có muốn làm, tể tướng cùng đại tướng quân cũng sẽ ngăn cản, để phòng nàng từ một hoàng đế giả mạo trở thành nữ vương thực sự, đến lúc đó, tấn kê ti thần, di họa thiên hạ. (ý nói, nữ nhân làm chủ thì thiên hạ ắt sẽ đại loạn, gặp nhiều tai ương)

Nàng chỉ có thể vụng trộm viết sách trị quốc, đem giấu chúng phân tán trong ngự thư phòng, kỳ vọng vị quân chủ kế tiếp có thể thấy chúng, lần nữa khôi phục thịnh vượng cho Tề Quốc. Bộ Kinh Vân từng xem qua sách nàng viết, cảm thấy rất tuyệt, hắn từng tại thời điểm cùng Lí Hữu Hợp, Chu Bằng nói chuyện phiếm nói đến chuyện này, hy vọng bọn họ có thể thừa nhận, phò trợ nàng thực hiện tâm nguyện. Đáng tiếc, bọn họ lại cho rằng một kẻ vũ phu như hắn làm sao biết trị quốc? Luôn đối với lời của hắn cười trừ.

Đàn bà, vũ phu đều thật sự không biết? Bộ Kinh Vân biết bản thân ngoài võ công, cũng không am hiểu những chuyện khác, nhưng Tề Tuyên tuyệt đối không như vậy, nàng là một nữ tử có tuệ căn, thông minh hơn người. Một tay hắn đỡ lấy thân hình đang ngủ say của nàng, tay còn lại sờ sờ khăn che mắt của mình, trong lòng dâng lên một niềm xúc động. Hắn muốn nhìn thấy nàng, xúc động, xinh đẹp, cơ trí... Hắn đã cất chứa quá nhiều hình dáng của nàng, chỉ có hình ảnh khi nàng tắm là chưa có. Bởi vì nam nữ thụ thụ bất thân, bởi vì nàng chán ghét hắn, hắn không muốn nhìn chằm chằm nàng. Nàng thế nhưng lại khiến hắn động tâm, làm cho hắn cho dù phải trả giá bằng cả tính mạng cũng muốn yêu nàng say đắm...

Hắn thờ dốt, hai cảm xúc đan xen, yêu nàng cùng tôn trọng nàng ở trong lòng hắn xung đột. Sau một lúc lâu, hắn hung hăng giáng cho bản thân một cái tát, dùng sức quá nhiều khiến khóe miệng chảy ra tơ máu. Chính bởi thích nàng, càng không thể tổn thương nàng. Quả nhiên, đau đớn khiến cho hắn khôi phục lại lý trí, hắn dần tĩnh tâm, đôi bàn tay vừa khiến chính mình bị thương, nay lại như lông hồng nhẹ nhàng phủ trên người nàng, đặt tại lưng của nàng, thay nàng vận công thuận khí, thứ nhất xoa dịu vết và cả đêm của nàng, thứ hai giúp nàng hấp thụ hiệu quả của được thủy, giúp tăng cường thể lực của nàng.

Ước chừng sau khoảng một khắc, hắn thu công, gọi Trữ Tiểu Mộng, dặn đi lại dặn lại, muốn nàng nhất định phải chiếu cố tốt cho Tề Tuyên, đến nỗi Trữ Tiểu Mộng phải hoài nghi, hắn phải chăng đã bị chuyển đổi giới tính, trở thành tam cô lục bà lắm điều nhiều chuyện. Máu, rất nhiều máu, máu chảy vô biên vô hạn tạo thành một vùng biển rộng lớn, dâng cao hơn ba thước, buộc nàng phải nuốt vào. Nàng sợ hãi, liều mình chạy trốn, nhưng tay chân nàng thật yếu ớt, chạy hai ba bước, lập tức lại bị biển máu bao phủ. “Không cần qua đây, không cần qua đây...” hương vị tanh nồng khiến cho Tề Tuyên kinh hãi cùng ghê tởm tưởng muốn nôn. Nàng chật vật hết sức mới có thể thoát ra, trên người lại có vài vết thương, rốt cuộc cũng té ngã trên mặt đất.

“Đừng đuổi theo ta... vì sao... ta là bị bắt buộc hạ lệnh giết người, là bọn hắn bức ta... không phải ta...” Nàng vừa khóc vừa kêu. Nhưng máu vẫn dần tiến tới gần nàng, sau đó, một bàn tay nhuộm đầy máu vươn tới, một bàn lại một bàn... Trùng trùng điệp điệp, nhìn khắp xung quanh đều là những bàn tay hung hăng muốn bắt lấy nàng. Nàng tuyệt vọng hét lớn: “Tha cho ta đi...” “Hoàng thượng” Hai chữ vang vọng truyền tới bên tai Tề Tuyên. Nàng bừng tỉnh, từ trên giường ngồi dậy, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Bộ Kinh Vân, vẫn như cũ âm u, không có chút biểu tình nào. Trước kia, đó là khuôn mặt nàng ghét nhất, nhưng hôm nay khi thấy nó lại cảm thấy cảm kích vô cùng, nếu không phải hắn gọi nàng từ trong ác mộng tỉnh lại, nàng chắc

chấn sẽ bị dọa chết.

Nàng hít một hơi thật sâu, đang định cảm ơn hân thì hân đã mở miệng trước. “Tể tướng cùng đại tướng quân đang ở phòng nghị sự gây náo loạn, đại tướng quân rút đao muốn chém tể tướng, thỉnh Hoàng thượng tới đó giảng hòa” Thì ra, hân thật ra không phải vì quan tâm nàng mà đến “cứu” nàng. Nàng sờ sờ mũi, cảm thấy chính mình thật quá đa tình, trong thời gian nàng làm hoàng thượng, bọn hân thậm chí không coi nàng là con người, chỉ như là một con rối, có việc thì đến tìm, không việc gì liền bỏ mặc sống chết của nàng.

Không nên mang kỳ vọng với tam đại quyền thần... Nàng cố gắng tự an ủi bản thân, nói với chính mình, nàng không cần người ta sủng, không cần người ta quan tâm, nàng chỉ mong tháo bỏ thân phận giả hoàng đế, để nàng có thể tiêu dao tự tại mà hưởng thụ cuộc sống. Ngáp một cái, nàng lười biếng nằm trở lại giường. “Tể tướng cùng đại tướng quân cũng không phải lần đầu tiên không cùng lý tưởng, bọn họ có ngày nào mà không âm ý cải vã, cứ đợi qua một lúc sẽ ổn thôi.” Huống hồ nàng đi thì sẽ sao?

Dù gì, cũng không ai để ý đến lời nói của nàng. Bộ Kinh Vân cũng không nhắc lại, chỉ cùng Trữ Tiểu Mộng nháy mắt, nàng liền tiến vào giúp Tề Tuyên thay quần áo. Tề Tuyên cũng không phản kháng, người ta kêu nàng nâng cánh tay, nàng liền nâng cánh tay, sau đó, chân tự động đứng dậy, để Trữ Tiểu Mộng làm việc cần làm, rồi mặc cho Bộ Kinh Vân “áp giải” nàng tới phòng nghị sự. Nhìn xem! Sớm đã biết không ai nghe theo nàng, Bộ Kinh Vân như thế, Trữ Tiểu Mộng như thế, thử hỏi tể tướng cùng đại tướng quân có thể sẽ khác sao? Nếu hôm nay, mây chuyển sang màu xanh thì may ra có thể! Nàng nghĩ.

Nàng bước đi, một lần nữa thống hận hoàng cung quá đồi rộng lớn, dù muốn tới đâu, cũng phải đi cả một chặng đường dài. Bộ Kinh Vân đi sau nàng ba bước, nhìn vào đôi mắt màu hồ phách của nàng, tâm lại thêm một lần gọn sóng. Vừa rồi, nàng ở trong mộng kêu lên sợ hãi, hân đều nghe thấy, bởi vì nghe thấy mà tâm như thất lại. Hân biết nàng nói hạ lệnh giết người là nói tới nội chiến khi đó, nhà tù giam giữ những phần tử phản loạn, hân, Lí Hữu Hợp, Chu Băng vẫn muốn bàn bạc phương án giải quyết những phạm nhân này. Giết sạch? Chỉ sợ đại cục không thành. Ân xá? Mưu phản là từ tội, không tru di

cả nhà đã là thiện tâm, thả ra, bọn họ lại tiếp tục phản loạn thì biết phải làm sao?

Cuối cùng, ba người quyết định tìm con của tiên hoàng, phò tá đăng cơ, rồi tùy theo quyết định của tân đế. Nhưng nằm mơ cũng không nghĩ tới, huyết mạch của tiên hoàng lại thừa thốt đến vậy, bọn họ mất một năm mới tìm được Tề Tuyên, đã không còn thời gian để tiếp tục tìm kiếm, đành phải dịch trang cho nàng cải trang lên kế vị trước, rồi mới tính tiếp.

Bởi vì phượng giả hoàng đế, bọn họ sợ bị phát hiện, càng tăng cường thêm giám ngục, đối với những phần tử phản loạn này lại càng thêm cảnh giác. Để trừ hậu họa, cuối cùng, ba người đưa ra quyết định, tân đế đăng cơ, phản loạn phải trừ tận gốc, thứ nhất là để trấn áp lòng người, thứ hai, giảm xuống khả năng thân phận của Tề Tuyên bị bại lộ. Như vậy, Tề Tuyên không giống như tiền lệ, khi tiên hoàng đăng cơ ra lệnh đại xá thiên hạ, ân thưởng bách quan, thánh chỉ đầu tiên nàng ban ra lại là lệnh xử trảm, một đạo thánh chỉ lấy đi tính mạng của một ngàn tám trăm hai mươi người, máu chảy thành sông, thi thể chất cao như núi. Bộ Kinh Vân, Lí Hữu Hợp cùng Chu Băng như vậy mới yên tâm, mới họa được trừ tận gốc, Tề Quốc như vậy mới có thể yên ổn. Hân dù thế nào cũng không nghĩ tới, sự kiện đó lại trở thành bóng ma lớn nhất trong lòng nàng.

Nàng cho rằng chính mình đã hại chết rất nhiều người, đến giấc ngủ cũng không thể an bình. Vì thế, hân cấm hân chính mình, ép buộc một tiểu cô nương mang trên vai trọng trách của cả một quốc gia, lại không cho phép nàng can dự chính sự, tiếng thơm thì bách quan hưởng, ác danh thì khoát trên người nàng, biến nàng thành hôn quân bị cả thiên hạ nguyên rủa, như vậy là làm sao?

Năm đó, bọn họ không phải đã uống máu ăn thề, Nghĩa Dũng quân thành lập cũng là vì mưu cầu hạnh phúc cho dân chúng hay sao? Hân rất có lỗi với nàng, cả đời này, hân chưa từng áy náy như vậy, thương tiếc đối với nàng như thủy triều, dâng lên không dừng, hô hấp của hân trở nên trầm trọng, ngay cả nội lực kinh người cũng không thể áp chế được. Đột nhiên, trong lòng hân nổi lên xúc động, mong muốn đem nàng rời đi cung đình khiến nàng chán ghét này, thiên hạ rộng lớn, nàng muốn đi đâu, hân cũng sẽ che trở nàng, chỉ mong nàng vui vẻ, khoái hoạt. Tay hân vươn ra, muốn chạm vào áo bào tung bay của nàng.

Nàng đột nhiên quay đầu. “Uy, trăm không đi nổi nữa, người mang trăm bay đi xem tể tướng cùng tướng quân động cước như thế nào đi” Mùa đông đã sang. Muôn hoa sớm đã tàn, hương nàng ngoài đầu nhìn lại trong nháy mắt, hân lại gửi được hương thơm của ngàn vạn đoá hoa đào. Tiểu yêu tinh động lòng người này dù ở giữa mùa đông tuyết rơi vẫn là kiều mị như vậy hay sao? Hai tay hân vòng qua ôm lấy thắt lưng của nàng, nhìn vào mắt nàng tràn ngập mê đắm. “Ngũ hồ tứ hải, người muốn đi đâu, chúng ta cùng đi.”

Lời vừa dứt, hân đã như lưu tinh, đem nàng bay về phía phòng nghị sự. “Gi?” Nàng phát hiện chính mình không hiểu được lời nói của Bộ Kinh Vân. Là nàng nghĩ sai? Hay là hân nói sai? Nhất định là ý sau, người này đối với nàng luôn dùng từ ngữ ngắn gọn, hừ, không muốn cùng nàng nói chuyện thì đừng nói a! Tuồng giỏi lắm sao, nàng muốn nói chuyện thì đã có đất trời lắng nghe.(=.=!) Cúi đầu, nàng vụng trộm làm mặt quỷ với hân.

Đại đầu gỗ, một chút cũng không xinh đẹp, nam nhân a, phải có ngũ quan xinh xắn, da thịt như ngà như ngọc mới là đẹp.(dưỡng da = Oxy a? Hay Xmen?) Tề Tuyên khi được Bộ Kinh Vân đưa tới trước cửa phòng nghị sự, đã bị thanh âm tranh chấp cùng đồ vờ bên trong làm cho sợ hãi. Nàng vốn biết tể tướng cùng đại tướng quân thường vì không cùng chính kiến mà âm ỷ, nhưng giống như bây giờ, gào thét dữ dội, lại ném này ném nọ, cùng nguyên rủa tô tông mười tám đời đối phương, là lần đầu tiên nhìn thấy. Tề Quốc chẳng lẽ sắp sập sao?

Nàng nhanh chóng mở ra cánh cửa phòng nghị sự, ngay lập tức, một nghiền mực bị ném tới. Nàng toàn thân cứng đờ, quên luôn việc phải né tránh. Thân ảnh to lớn ngay tại một tích tắc này, di chuyển tới phía trước, tầm lưng rộng lớn hoàn toàn bảo hộ nàng. Bộ Kinh Vân khẽ vẫy tay, nghiền mực lập tức trở thành bụi cát bay đi. “Hành thích vua, từ tội.” Thanh âm lãnh đạm lại giống như hòn đá tảng nện xuống. Trong phòng, cảm trì đao đuổi giết tể tướng, đại tướng quân cùng không ngừng vạt này nọ công kích đại tướng quân, tể tướng, đồng thời giạt mình dừng lại. Phòng nghị sự là nơi dùng để xử lý việc quốc gia đại sự, Bộ Kinh Vân tại sao lại để Tề Tuyên tới đây.

Nữ nhân tham gia quốc sự, điềm báo mất nước a!(mấy lão mắc dịch! tư tưởng hủ lậu! ghê!)

Bất quá, hoàng đế già cũng là do bọn hán nuôi cấy, nằng trên danh nghĩa vẫn là quân chủ, trong lòng không thừa nhận là một chuyện, nhưng ngoài mặt, lễ tiết vẫn là phải giữ. Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng đồng thời khom người: “Tham kiến hoàng thượng.” Xem, ngay cả quỳ lạy cũng giống như cúi chào, nằng làm hoàng đế cũng thật vô nghĩa rồi? Nhưng nằng cũng không để ý, cất bước, thật cẩn thận bước vào phòng nghị sự. Bộ Kinh Văn lại lui về phía sau nằng bảo hộ. Tề Tuyên nhìn một lượt quanh phòng nghị sự.

Ném cũng thật giỏi, ngay cả giá sách cũng đã sụp mất một nửa, không cần nói tới những văn thư cùng tấu chương khác. Bách quan trình lên tấu chương, Tề Tuyên không có quyền ngr lăm, nhưng nếu tấu chương mất, người gánh trách nhiệm lại chính là nằng. Xem ra, cái danh hiệu hôn quân của nằng lại vừa được thăng cấp. (MN: tội nghiệp ty! gánh tội thay cho mý ông già~~) Không biết lúc này có nên hạ chiếu luận tội bản thân một lần nữa hay không?

Cũng phải nói, nằng dường như đã tập thành thói quen. “Hai vị ái khanh miễn lễ” Ghế đều đã đổ, cũng không có chỗ mà ngồi, đơn giản lắm, đứng hết đi! “Trăm nghe nói, phòng nghị sự sắp có án mạng, đặc biệt đến xem, ở trong hoàng cung có máu là không tốt, đúng không nhỉ?” (MN: không nên có máu, chỉ nên có tiết canh thoai!! Hahaaha) Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng đồng thời hừ một tiếng, quay lưng về phía nhau, ai cũng không muốn để ý ai. “Hai vị ái khanh đều là rường cột của nước nhà, người nào có chuyện, đều là tổn thất của Tề Quốc.

Các người cũng không muốn nhìn thấy dân chúng lại trải qua những ngày đói kém giống như mười năm trước đi?” Không ai để ý nằng, không sao cả, nằng có thể tự tạo niềm vui cho mình “Quốc gia đại sự sao không cùng bình tâm lại, từ từ thảo luận, rồi cũng tìm được phương án khiến ai nấy đều hài lòng thôi.” Không gian vẫn rất lạnh, lạnh đến nỗi Tề Tuyên hoài nghi phòng nghị sự này phải chăng là có bức tường nào bị thủng khiến cho gió lạnh từ bên ngoài thổi vào. Nằng sờ sờ mũi, rất rõ ràng tể tướng cùng đại tướng quân sẽ không bao giờ để nằng tham dự vào quốc sự, mà Bộ Kinh Văn sờ đi gọi nằng đến cũng chỉ là muốn trấn an lửa giận trong lòng hai vị đại nhân này mà thôi, làm cho bọn họ không đến mức thật sự đem đối phương chém thành nhiều mảnh.

Hiện nay, nhiệm vụ của nằng đã hoàn thành, có phải hay không nên trở về nội cung tiếp tục quá trình làm heo, ăn no ngủ, ngủ ăn no, hết ngày?(tuyệt!) Đêm qua, nằng ở trong cung đi lại thật lâu, thật mệt mỏi, vừa rồi mới được Trữ Tiểu Mộng hầu hạ ngủ được một lúc, giờ này chắc khoảng giờ mùi, nằng còn chưa ăn no, thậm chí bữa sáng cùng bữa trưa nằng còn chưa ăn, rất đói a! Tề Tuyên có thể không để ý tới sự thất lễ của tể tướng cùng đại tướng quân, nhưng có một người, trong lòng lại bốc lên lửa giận ngút trời. Hai người này trong lòng rốt cuộc có hoàng thượng hay không?

Chẳng trách Tề Tuyên lại nói, quyền lực ăn mòn lòng người. Bộ Kinh Văn lạnh lùng mở miệng: “Khải tấu hoàng thượng, địch quốc ý định xâm nhập, đại tướng quân chủ chiến, tể tướng chủ hòa, bởi vậy mới xảy ra tranh chấp.” Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng đồng thời quay đầu, kinh ngạc nhìn Bộ Kinh Văn. Hẳn như thế nào lại đem sự việc trọng yếu như vậy nói với một nữ nhân đâu? “Địch quốc?” Tề Tuyên suy nghĩ một chút nói:

“Chính là cái quốc gia thừa dịp nước ta nội loạn, chiếm lấy U Châu, thỉnh thoảng lại đến quấy rầy, cướp lương giết tiền, Địch quốc? Bọn họ lại tới? Lần này là bởi vì cái gì?” Nói đến Địch quốc, Chu Bằng vốn trong bụng có dây lửa giận lại như ném thêm vào một cây pháo, nhất thời nổ tung. “Đám người mạn rợ kia cư nhiên yêu cầu ta cùng chúng kết huynh gọi đệ, Địch quốc xưng huynh, quả là khinh người quá đáng! Lần này, chúng ta vô luận thế nào cũng không thể lại thỏa hiệp, tiến đánh cho bọn chúng cả phân chuột cũng phải nôn ra.”

Chu Bằng xuất thân lỗ mãng, từng theo tiên hoàng chinh chiến tứ phương, dựa vào quân công hiển hách mà thăng lên trở thành tham tướng, không ngờ, chỉ vì một mũi tên bắn lén chấm dứt tiền đồ tươi đẹp của hắn. Sau khi tiên hoàng băng hà, một tham tướng không có xuất thân gia thế, lại trời sinh tính tình lỗ mãng, đã bị chư hầu cùng quyền thần nhiều năm khi dễ, cuối cùng, chán nản mà tháo giáp hồi hương.

Lí Hữu Hợp với hắn hoàn cảnh giống nhau, đường đường là đệ nhất trạng nguyên, do không hiểu quan trường luôn cúi, cũng không kết bè kéo phái, không có lý tưởng cao xa, lại khắp nơi chịu xa lánh, sau gặp tạo biếm, phần nộ mà từ quan.

Sau khi Tề Quốc nội loạn, hai người bọn họ ngẫu nhiên gặp lại, nổi lên tình cảm thân thiết, lại thấy dân chúng khắp nơi tha hương, quốc gia suy sụp, tâm niệm vì nước tận trung trở lại, liền hợp lực, cổ vũ dân chúng đứng lên phản kháng, tổ chức Nghĩa Dũng quân, thầm nghĩ tranh đoạt thiên hạ, đối với đám người không màng sống chết của dân chúng mà tức giận.

Lúc ấy, Bộ Kinh Văn vừa tròn mười tám tuổi, cũng đã vững vàng ngồi trên ngôi vị giang hồ đệ nhất cao thủ, hắn cũng tuổi trẻ hăng hái, kính nể hành vi của Nghĩa Dũng quân, liền tổ chức hết thấy giang hồ nghĩa sĩ gia nhập hàng ngũ của Nghĩa Dũng quân.

Rồi sau đó, hắn lại được tôn lên thành võ lâm minh chủ, cùng với Lí Hữu Hợp, Chu Bằng tạo thành tam đại đầu của Nghĩa Dũng quân. Ba người, hai võ một văn, lấy Lí Hữu Hợp nhiều tuổi nhất làm người đứng đầu, kính hắn như huynh trưởng, nhưng chính kiến bất đồng, ngay cả phụ tử đều có thể động đao động kiếm, càng không nói tới huynh đệ kết nghĩa không cùng dòng máu. Lí Hữu Hợp nghe Chu Bằng nói, cũng trở nên phần nộ:

“Đánh đánh đánh, người lấy cái gì cùng người ta đánh? Quốc khó có tiền sao? Ngươi mang hai tay không đi đánh sao?” “Chẳng lẽ muốn mang Tề Quốc đất đai rộng lớn nhận Địch quốc làm huynh trưởng? Thú lắm! Ngươi là đồ bán nước, đem thể diện của tổ tông cho chó tha mất hết!” Chu Bằng chửi.

“Đại trượng phu có được dân được, đây chỉ là tạm thời, chờ dân chúng an cư, quốc khó đầy đủ, ngươi muốn đánh thế nào liền đánh thế ấy!” “Chúng ta đợi mười năm! Về sau, ngươi đừng tự xưng là người của Tề quốc, đến Địch quốc mà làm tể tướng đi!” “Ngươi không nói lí lẽ!” “Hai vị ái khanh có thể nghe trăm nói một câu không?”

Tề Tuyên nói lời này như đem hồ đống quăng vào giữa đồng bằng, oanh, tể tướng cùng đại tướng quân lửa giận tại đáy lòng đều muốn bạo phát, hai người trừng mắt nhìn nằng một cái, chỉ thiếu nước chỉ vào mũi nằng mà hòe lớn, nhất giới nữ lưu, không có tư cách tham gia vào chính sự.

Nhưng ánh mắt hàn băng của Bộ Kinh Văn khiến cho toàn thân bọn họ phát lạnh, đem lời nói đã ra tới yết hầu nuốt trở lại trong bụng. (jòi nha^^ bis bis* iu Văn k wé) Tề Tuyên thanh thanh cổ họng nói: “Địch quốc nếu đã đưa ra hiệp ước kết huynh đệ, thì nhất định còn muốn thừa cơ vớt tài sản vàng bạc. Quốc khó ngay cả quân phí cho chinh chiến cũng không có, vậy lấy gì để thỏa mãn lòng tham của Địch quốc?”

Cho nên, chúng ta nên đánh, hơn nữa, phải từ trong tay Địch quốc lấy quân phí? Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng đồng thời trợn trừng hai mắt, nữ nhân chính là đầu dài tóc, ngắn não, làm như Địch quốc ngu ngốc hay sao mà có thể giúp đỡ Tề Quốc chống lại bọn họ? (MN: mý ông già mới là dài râu ngắn não ỷ! Tức chết ta! Ta chém!) Tề Tuyên cũng không để ý đến ánh mắt coi thường của bọn họ, ngữ điệu mang nét trào phúng.

“Trẫm đoán, quân đội của Địch quốc đều tập trung tại U Châu, uy hiếp tiến đánh kinh thành! U Châu từng là lãnh thổ đứng đầu nước ta, thiết khoáng dư thừa, ngựa lại không thiếu, khi tiên hoàng còn tại vị, U Châu trong mười tám châu nổi tiếng giàu có, dân cư đông đúc tới bốn trăm vạn dân. Sau khi bị Địch quốc cướp đoạt, bọn họ có thể giống như nước ta đối xử từ tế với dân chúng U Châu sao?

Địch quốc cả nước cũng chỉ có hơn trăm vạn dân, bọn họ có thể phân phó bao nhiêu người cai trị U Châu? Những người Địch quốc đổ vào U Châu, thấy được sự phồn hoa giàu có của U Châu, chẳng lẽ lại không chút động tâm sao? Dưới tình trạng bị áp bức, bóc lột, cướp đoạt như vậy, dân chúng U Châu lại không đứng về Tề Quốc sao?

Chẳng lẽ lại đứng về Địch quốc?” Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng không phải là kẻ ngu dốt, được nâng nhắc nhở như vậy cũng khai sáng được không ít chuyện, trong đầu dần hiện lên ý tưởng. “Ý hoàng thượng là một mặt mặt tướng đem quân đi đánh địch, mặt khác cổ động dân chúng U Châu đứng lên chống lại chính sách cai trị tàn bạo của Địch quốc, sử dụng đánh du kích đánh lên quân địch, khiến cho chúng nội bộ rối loạn, quân ta sẽ nắm chắc phần thắng” Chu Bằng nói. “Đúng vậy.” Tề Tuyên gật đầu. “Nhưng đây mới chỉ là mở đầu.

Tiếp theo, chúng ta sẽ cho quân lên vào thành U Châu, lấy tài sản của lũ tham quan vơ vét xương máu của dân chúng tại U Châu sung làm quân phí, lấy chiến dưỡng chiến. Còn lại phần thừa sẽ đem chia đều cho dân chúng. Như thế, nhân tâm sẽ nghiêng về phía ta, đại tướng quân sẽ có cơ hội đoạt lại U Châu, ghi danh sử sách.” “Hảo, lão tử sẽ lập tức đi chuẩn bị!” Chu Bằng hưng phấn vạn phần, ngay cả nghi lễ quân thân cũng vất bỏ, chân vội bước ra ngoài cửa.

“Lão tử nhất định sẽ giành chiến thắng trở về!” Lí Hữu Hợp thần sắc kỳ quái nhìn Tề Tuyên. “Hoàng thượng chắc không chỉ muốn đoạt lại U Châu mà còn muốn cả Bàn Long Quan đi!” Bàn Long Quan ngày xưa là biên giới của Tề Quốc và Địch Quốc, nằm gần U Châu, từng là thành lũy bất khả chiến bại, ai ngờ rằng, Tề Quốc lại tự phá hủy nó vì nội chiến. Từ đó, Địch Quốc không còn trở ngại, thường xuyên mang quân sang quấy rối Tề Quốc, dụng ý muốn chiếm đoạt, thật là cực kỳ đáng giận. “A?” Tề Tuyên nháy nháy mắt.

“Nguyên lai chiếm được U Châu còn có thể thu được món lợi này? Ái khanh nghĩ thật sâu xa, trẫm thật ra chưa từng nghĩ tới vấn đề của Bàn Long Quan.” “Hoàng thượng quá khen.” Lí Hữu Hợp khom mình hành lễ. “Nếu đã muốn khai chiến, tất sẽ có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, thần xin cáo lui.” Nói xong liền xoay người rời đi. Tề Tuyên nhìn theo hai đại thần Tề Quốc rời đi, trong đôi mắt đen lấy tỏa ra hào quang, rực rỡ vô cùng, dường như lấy đi ánh sáng của vạn vật xung quanh, chói sáng khiến ai cũng không dám nhìn thẳng.

“Tề Quốc rốt cuộc cũng một lần nữa hồi sinh...” Thanh âm của nàng mang theo tia mê ly. “Phụ hoàng, người trên trời có biết, chắc cũng rất cao hứng đi! A... Kỳ thật, cái bí mật nho nhỏ của người, mẫu hậu khi còn sống đều đã nói cho nữ nhi biết, nguyện vọng lớn nhất của người chính là thiên hạ thống nhất. Người không thích làm hoàng đế... Muốn tự phong cho mình là đại tướng quân, ngay cả lệnh bài đều đã làm xong, chỉ đáng tiếc trời phụ lòng người...”

Thế nhưng, hiện tại, chúng ta đã đi bước đầu tiên, sau này rồi sẽ có bước thứ hai, thứ ba, phụ hoàng...” “Không phải chúng ta đi bước đầu tiên, là nàng đi. Chính nàng mới có thể khiến cho Tề Quốc có hy vọng.” Bộ Kinh Văn bất ngờ nói, âm thanh đập vào trong lòng của nàng. Hắn chăm chú nhìn sâu vào mắt nàng, trong mắt tràn ngập sự tán thưởng.

Nàng tim đập nhanh, thần hồn chao đảo, nhìn khuôn mặt tràn ngập sự tán thưởng của hắn, một cái gì đó bị nàng chôn thật sâu trong lòng bỗng nhiên như ngọn lửa bùng lên, thiêu đốt toàn thân nàng. Hắn thừa nhận tài năng của nàng? Hắn không nghĩ tới tần kê ti thần, quốc chi tướng vọng sao? (giống như câu trên, nghĩa là nữ giới làm quan, nước mất tướng bại) Nàng vẫn nghĩ rằng hắn chán ghét nàng, mới luôn dùng khuôn mặt lãnh khốc cùng ngôn từ cay độc với nàng, nhưng giờ phút này, hắn lại dùng cả tinh thần lẫn thể xác khẳng định với nàng rằng hắn thưởng thức nàng, coi trọng nàng.

Nàng không phải đang nằm mơ chứ? Trên đời này cũng có thể có nam nhân khảng khái tán thưởng một nữ nhân sa? Bỗng dưng, lòng nàng trở nên rối loạn, khóe mắt đỏ lên. Nàng muốn khóc, lại muốn cười, còn muốn kêu to, nhưng rốt cuộc, nàng lại che mặt chạy đi. Hai người ở chung gần mười năm, nhưng trong phút chốc nàng lại không biết nên đối mặt với hắn như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: chương 3

Mặt trời dần biến mất phía chân trời, Tề Tuyên dùng xong ngự thiện, tìm cách tránh đi sự giám thị của Bộ Kinh Văn, nàng thay trang phục của tiểu thái giám, mò vào ngự thiện phòng. “Tiểu Đậu từ, Tiểu Đậu từ...” Đây là bằng hữu duy nhất nàng kết giao trong suốt mười năm sống trong hoàng cung, tuy nhiên, hắn không biết thân phận thật sự của nàng, nàng hiện tại chính là lấy thân phận một tiểu thái giám nội phủ Tiểu Tuyên từ đối diện với hắn.

Không phải nàng muốn lừa gạt người khác, chỉ có điều, nàng không dám chắc, sau khi biết được thân phận của nàng là thiên hạ đệ nhất hôn quân, hắn có thể hay không tiếp tục cùng nàng kết giao? Cái này không thể không nghĩ nha, ác danh của nàng sớm đã truyền xa! “Tiểu Đậu từ...” “Đừng kêu nữa.” Khuôn mặt trắng nõn từ tảo phòng bên cạnh lộ ra, trên tay còn bung theo một chiếc bát đang bốc hơi nghi ngút. “Tiểu Tuyên Từ, người cũng thật lợi hại, mỗi lần ta ăn xong, người đều tới tìm nha.” “Hắc hắc hắc...” Tề Tuyên cười, tiến lại gần hắn.

“Cái gì mà thơm vậy a?” “Lạt từ điện(???)” Hai tay đưa ra phía sau lần sờ, lại lấy ra một chén lạt từ khác, đặt vào trong tay Tề Tuyên. “Sớm biết mũi người so với mũi cậu còn thính hơn, sẽ không để ta ăn mảnh một mình, nên phải chuẩn bị sẵn cho người một chén, đỡ cho người không có cái ăn lại ồ ào, khiến ta bị đánh” “Thơm quá.”

Nàng nhìn trong bát tràn đầy những sợi màu trắng trắng, sợi mì ước chừng chỉ dài khoảng hai đốt ngón tay, phía trên được trải một lớp bột màu đỏ, hương thơm đưa đến bên mũi, nhin không nổi mà cầm đôi đũa, gấp lên thưởng thức, vừa mềm lại vừa dai, ngon đến không tưởng, sợi mì bình thường như vậy lại so với ngự thiện còn ngon hơn. “Ngon quá là ngon, tiểu tử nhà người sao lại biết tới những món ngon vật lạ như vậy?”

“Trong cung tụ tập người khắp ngũ hồ tứ hải, quê hương ai mà chẳng có món ăn đặc trưng, đông học một chút, tây hỏi một chút, không phải là sẽ có sao?” Đậu Tử vênh mặt lên, ăn xong bèn đứng lên. “Nói mau! Trẻ thế này tìm ta có việc gì?” “Ăn lạt từ a!” Quả thật là có chuyện muốn cùng hân thảo luận, nhưng lời ra đến miệng, lại bị nàng nuốt trở lại.

“Phủ nội vụ cùng ngự thiện phòng cách nhau năm, sáu dặm lý, người xa như vậy mà vẫn có thể ngửi được mùi lạt từ, ta thật muốn gọi người một tiếng ‘gia gia’ a.” “Người biết rõ ta không nghe nổi, vậy sao còn chuẩn bị phần của ta?” “Ta đây thương người ngu ngốc, sợ người ở phủ nội vụ bị khi dễ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, mới cố tình chuẩn bị sẵn cho người a” Tặng cho nàng một ánh mắt xem thường, Đậu Tử ăn xong lạt từ, buông bát, tỏ ra là kẻ bận rộn, muốn nàng mau chóng nói ra sự việc muốn nói.

Tề Tuyên cười đến ngây ngô. Có người vì mình mà thương tâm thật tốt, cho nên, khi vừa thấy Đậu Tử, nàng liền cảm thấy hợp ý, mỗi khi trong lòng có việc lại tìm tới hân, nhưng hôm nay lại có chút khó nói. “Người rốt cuộc nói hay không a?” Đậu Tử không kiên nhẫn thu dọn bát đũa. “Nếu không nói ta còn phải chạy lấy người nha!” “Ai da!”

Cũng không biết là vì ăn lạt từ cay, hay là xấu hổ mà khiến hai má nhiễm một tầng mây hồng, dung nhan của nàng trở nên kiều diễm như ánh chiều đỏ rực. (Hoàng hôn màu đỏ?) Ngay cả Đậu Tử nhìn thấy cũng nhất thời ngây ngẩn, không khỏi lẩm bẩm: “Khó trách năm đó quý phi được ban một chữ ‘Diễm’, đứng đầu trong các phi tần a!”

“Người nói cái gì?” Nàng không nghe rõ. Đậu Tử xấu hổ mở miệng. “Ta nói nếu người không nói ra mục đích của mình, trời sẽ sáng mắt a.” Cũng không dám nhìn lại dung nhan mê hoặc kia. “Kia... này...” Nàng nói quanh co nửa ngày, mới thấp giọng nói: “Đậu từ, nếu... Ta nói là nếu nha, có một người cả ngày đối với người thái độ, lời nói lạnh nhạt, đột nhiên có một ngày lại hết mực khen ngợi người là có ý gì nha?” Đậu Tử lặng lẽ hướng ánh mắt về phía cửa ngự thiện phòng, rồi đảo mắt trở về. “Người muốn nói tới Bộ thống lĩnh?” “Đi!”

Nàng thật sự bị dọa. “Người sao đoán được người mà ta muốn nói tới là Bộ Kinh Văn?” Trong cung có chuyện gì mà hân lại không biết? Hân tso với bất luận kẻ nào đều nhìn thấy, đều hiểu rõ, chỉ có điều, hân có nỗi khổ riêng, không thể nói ra mà thôi.

“Trong cung, sắc mặt của Bộ thống lĩnh không phải là tồi nhất sao, vấn đề của người tìm bất kỳ ai hỏi, đáp án cũng đều là như vậy a” Đối với tình huống trước khi Bộ Kinh Văn khen nàng, nàng đã từng rất đồng ý với lời nói này của Đậu Tử, thuận tiện sẽ cùng với hân đem tên Bộ Kinh Văn kia mang tới gà chó không yên. Thế nhưng, tại phòng nghị sự thời điểm đó, khi hân nói: Không phải chúng ta đi bước đầu tiên, mà là người đi.

Chính người mới có thể khiến Tề Quốc có hy vọng trở lại. Nàng mãi không thể quên được, khi Bộ Kinh Văn nói những lời đó, trong mắt tỏa ra tán thưởng như thế nào. Nàng lớn thế này, nhưng chưa từng trải qua cảm giác gặp được người hiểu nàng, gặp được tri âm khiến lòng của nàng rối loạn, lại vui sướng tràn đầy, lan tỏa khắp cơ thể.

Nàng không nhịn được vì Bộ Kinh Văn nói đỡ: “Kỳ thật, hân chính là... Ân, mặt mũi kém một chút, nhưng tâm cũng tốt lắm.” Đậu Tử đưa một bàn tay sờ sờ cái trán của nàng. “Người phát sốt sao? Vẫn là bị đụng hồng đầu rồi, thường ngày nói cái gì ghét nhất Bộ thống lĩnh, hôm nay cư nhiên lại vì hân mà giải thích?” “Người mới bị đụng hư đâu!”

Tề Tuyên tức giận liếc hân một cái, khiến cho Đậu Tử cả người phát run. Thật sự là yêu tinh mà, đôi mắt giống như của hồ tiên câu hồn đoạt phách. Nàng hồn nhiên quên mình nói: “Được rồi, ta thừa nhận trước kia ta đối với Bộ Kinh Văn tựa hồ có chút thành kiến, cảm thấy hân là một người tự đại, ngạo mạn, kiêu ngạo cùng ti bỉ, thực chán ghét hân.

Nhưng hôm nay, hân trước mặt Lí tể tướng cùng Chu tướng quân không chút sợ hãi, thản nhiên tán thưởng năng lực của người khác, hân... cùng các nam nhân khác rất khác biệt.” Nàng bất giác đã lộ ra suy nghĩ thật sự của chính mình. Đậu Tử một bên nghe nàng nói, một bên cười khở trong lòng. Nha đầu kia, đầu óc cũng không phải bị hư, tại sao đối với một việc nhỏ như vậy lại mơ hồ không rõ? Khó trách Bộ Kinh Văn lại luôn lo lắng cho nàng.

Xem chừng, đầu gối kia vẫn còn đang núp phía bên ngoài ngự thiên phòng a! “Nói đi nói lại, tóm lại, hôm nay, người tới tìm ta chính là muốn nói cho ta biết, người được Bộ thống lĩnh khen nên rất là vui vẻ đi?” Nhìn đầu nàng càng ngày càng cúi thấp, hân chắc chắn hai tiếng. “Nguyên lai, lấy lòng người lại dễ như vậy, một câu ca ngợi cũng khiến người cao hứng như vậy, Bộ thống lĩnh nếu khen người thêm vài câu, người chẳng lẽ ngay cả tâm cũng giao cho hân sao?

Ân, hoặc là nói... hiện tại, trái tim người đã sớm tồn tại Bộ thống lĩnh đi?” “Đáng ghét! Đậu Tử, người ta nào có nói như vậy, chính là...” Mặt nàng lại nhuộm hồng, hai tròng mắt ngập nước, trong lòng nóng lên. “Người không biết, bất luận cố gắng như thế nào cũng không được biết đến thật khó chút, nhất là càng cố gắng lại càng bị mắng nhiều hơn. Lúc này, nếu như có ai đó nói với người một câu: Người rất tuyệt, như vậy, so với việc có được cả thiên hạ còn cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều.”

Đậu Tử khẽ xoa đầu nàng. “Ta hiểu được người thực vất vả, kỳ thật...” Hân trầm ngâm một lúc lâu, vẫn là quyết định nói ra. “Nếu người thật mệt mỏi, tùy thời có thể mặc kệ hết thảy.” “Ta nghĩ a! Không thể được, ta đi rồi, có rất nhiều chuyện sẽ không có biện pháp giải quyết, như vậy, sẽ thực phiền toái.”

“Cho dù ngươi ở lại, mọi chuyện cũng đâu thể giải quyết. Hoặc là, nói cách khác, người khác có thể cho ngươi cơ hội tham dự, giải quyết những vấn đề này hay sao?” Tề Tuyên sùng sốt một chút, ánh mắt nghi hoặc nhìn dung nhan như ngọc của Đậu Từ. Nàng như thế nào lại chưa từng phát hiện, ngũ quan của hắn lại tinh xảo đến vậy, lại mang theo sự uy nghiêm, hoàn toàn không giống một tiểu thái giám thân phận thấp hèn.

“Đậu Từ, ngươi... ngươi biết những gì?” “Ta cái gì cũng hiểu được.” “Ngươi...” Mím môi, nàng sợ nếu hỏi những chuyện này, mười năm bằng hữu của hai người sẽ kết thúc tại đây, nhưng không hỏi, trong lòng nàng lại buồn hoang (vừa buồn vừa hoang), chỉ đành dùng ngữ khí uyển chuyển, nói: “Ngươi là Đậu Từ đi?”

Hắn cười ha ha, nắm lấy bả vai của nàng. “Tiểu Tuyên Từ, ngươi không cần đề phòng ta, chỉ cần nhớ kỹ, chúng ta vĩnh viễn là những kẻ ăn vụng tại ngự thiện phòng, cũng là không hòa thuận hảo bằng hữu, mặc kệ sau này như thế nào, thân phận của chúng ta... không, ngươi cả đời đều là Tiểu Tuyên Từ quan trọng nhất của ta.”

Nàng chu miệng. “Ngươi nói lời này khác nào chưa nói.” “Nói như vậy, ngươi chẳng lẽ không có chuyện gì gạt ta sao?” Tề Tuyên cứng lại. Nàng gạt Đậu Từ là sự thật. “Này a? Ai trong lòng chẳng có vài bí mật nho nhỏ? Nhưng, chuyện này chẳng lẽ lại ảnh hưởng tới tình hữu nghị của chúng ta hay sao? Sẽ không. Chúng ta quen biết đã mười năm, thân tựa tay chân, ngươi đã từng nghe qua ai tự chặt bỏ tay chân của chính mình sao?”

Nàng lắc đầu. “Cho nên, mặc kệ ngươi gạt ta cái gì, ta giấu ngươi chuyện gì, nhất thế thủ túc, nhất sinh bất biến (nôm na là: một đời thân thiết, cả đời sẽ không thay đổi).” Hắn nói chắc như đinh đóng cột. Khẽ ngẩn ngơ, nàng nhớ lại mười năm trước ở tại ngự thiện phòng cùng hắn không hòa thuận, năm tháng cô tịch trong hoàng cung, ít nhiều vì có người bạn tốt này, làm cho cuộc sống chỉ hai màu đen trắng của nàng có thêm màu sắc khác.

Ở cùng hắn thực thoải mái, giống như giữa hai người có một sợi dây vô hình, không giống như tình yêu nam nữ, mà giống như huyết mạch tình thân... Từ khi mẫu thân qua đời, người có thể cho nàng thân tình, hữu tình (tình thân, tình bằng hữu), an ủi nàng chỉ có mình Đậu Từ. Nàng hấp hấp cái mũi, hốc mắt bắt gặp đồ.

“Đậu Từ, có đôi khi, ta cảm thấy ngươi nếu là ca ca của ta thì sẽ tốt thế nào?” “Ngươi thích ta làm ca ca của ngươi, thì ta chính là ca ca a.” Nàng bật cười: “Loại sự tình này sao có thể nói cần liền có đâu?” “Ai nói không được?” Hắn kéo tay nàng, cùng nhau quý xuống, tay phải giơ cao, hướng lên trời. “Ngọc hoàng tại thượng, xin hãy chứng giám, ta, Đậu Từ hôm nay cùng Tiểu Tuyên Từ kết làm tay chân, nhất sinh nhất thế, vĩnh viễn không ruộng bỏ.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn. Lời thề này thực cảm động! Nhưng tại sao lại cảm thấy có chút kỳ quái? “Đậu Từ, hẳn là phải nói kết làm huynh đệ, hay kết nghĩa kim lan chứ? Chưa bao giờ nghe qua có người nói kết làm tay chân nha!” “Ngươi xác định chúng ta có thể trở thành huynh đệ sao?” Hắn thâm ý nhìn nàng, cười đến bất hảo, nàng trên lưng nổi đầy da gà, rất nhanh muốn chạy trốn. “Không biết ngươi đang nói cái gì, ta còn có việc, phải về đây, không thêm đề ý ngươi.” Nàng dậm chân, vội vã chạy ra ngoài, khóe miệng lại ẩn chứa nét cười.

Tay chân a... Có cần nói lại nhiều lần như vậy sao? Nàng lại không ngờ, sao lại có thể không nghe ra ý trong lời nói của hắn? Không biết hảo ‘tay chân’ này làm sao, biết rõ bên ngoài đang gấp rút tìm hắn, hắn cũng không ra mặt, lại tránh trong hoàng cung làm gì?

Chẳng lẽ làm thái giám đến nghiện rồi sao? Tề Tuyên vừa ra khỏi ngự thư phòng, liền nhìn thấy một thân ảnh cao trắng đứng ở góc tường, hình dáng này rất quen thuộc... chính là thống lĩnh thị vệ hoàng cung, người vẫn luôn đi bên nàng, cùng nàng âm ỷ suốt mười năm qua, Bộ Kinh Vân. Hắn thật sự rất lợi hại, mặc kệ nàng trốn đông trốn tây, cải trang hóa thân, hắn đều có thể dễ dàng tìm được nàng. Hắn... thực hết lòng thực hiện trách nhiệm bảo hộ nàng đi?

Nghĩ đến trong suốt cuộc đời, bất kể ngày hay đêm, hắn đều không rời nàng, bảo hộ nàng, tâm của nàng lại bắt đầu rối loạn. Lòng người thật sự kỳ quái, khi nàng còn giữ trong lòng thành kiến, mặc kệ cho Bộ Kinh Vân làm cái gì, nàng đều xem không vừa mắt.

Mà nay, nàng đối với hắn thay đổi cách nhìn, lại cảm thấy hắn như thế nào đặc biệt, mặc dù không có tuyệt thế tuấn nhan, lại có năng lực thượng đẳng. Một người có thể khi mười tám tuổi ngồi lên ngôi vô lâm minh minh chủ, sự ỷ ẩn trong đó chỉ sợ cả đời này nàng cũng không hiểu được.

Cứ như vậy, nàng có chút động tâm, muốn biết hắn còn bao nhiêu điểm khác thường như vậy nữa. Thật sâu, thật chuyên chú liếc nhìn hắn một cái, nàng xoay người chạy đi, ở trong lòng thề: Từ giờ phút này, nàng sẽ hảo hảo nhận thức Bộ Kinh Vân một lần nữa.

Tề Tuyên sau khi rời đi, Đậu Từ cũng từ ngự thư phòng đi ra. Bộ Kinh Vân thân hình chợt lóe, thật quý mị chặn lại lối đi của Đậu Từ. Đậu Từ không một chút kinh hoàng, tựa như đã đoán trước được sự xuất hiện của hắn. “Nếu, ngươi muốn hỏi thân phận của ta, nhìn kỹ khuôn mặt này tự nhiên sẽ biết.”

Bộ Kinh Vân nhìn không chớp mắt đánh giá hắn, bất động thanh sắc dần dần chuyển sang kinh ngạc. Đậu Từ bộ dáng cùng với Tề Tuyên có ba phần tương tự, chẳng lẽ... hắn cũng là huyết mạch của tiên hoàng? Hắn là con của Hiền phi, hay là do hoàng hậu sinh hạ? Vì sao lại ẩn nhẫn trong hoàng cung làm thái giám? Hắn có mục đích gì?

Gần đây, Tề Tuyên nhiều lần gặp chuyện chẳng lẽ là do hắn sai phò? Không đúng, Đậu Từ cùng Tề Tuyên có hữu tình, theo hắn biết cũng đã có mười năm, nếu muốn gây bất lợi cho nàng, hẳn hẳn định đã sớm ra tay, việc gì phải đợi tới ngày hôm nay? Bộ Kinh Vân tác tần khô trắng (hắn viết là: dùng hết cái bụng khô, hiểu là dùng hết khả năng kém cỏi để suy nghĩ), cũng không thể tìm ra nguyên do Đậu Từ lấy thân phận thái giám ở lại trong cung.

Hắn trực tiếp hỏi: “Ngươi là huynh đệ của hoàng thượng?” Đậu Từ thở dài nói: “Khó có người bây giờ còn thừa nhận nàng là hoàng đế, ta còn nghĩ tới, thiên hạ này sớm đã không còn là của Tề gia.” “Ngươi có thể đưa ra chứng cứ, đáng cơ làm hoàng đế, vì sao lại không làm?” Đậu Từ từ tay áo lấy ra ngọc ấn, đó là ấn ti mà năm đó Tôn hoàng hậu dùng. Nguyên lai hắn là con của hoàng hậu.

“Cô vương, danh Tranh.” Hắn vốn tên là Tề Tranh. Bộ Kinh Vân khom người trả lại ngọc ấn. “Thần lập tức bẩm báo tướng gia cùng đại tướng quân, cung nghênh thánh giá.” Tề Tranh chỉ hừ một tiếng. “Ta nếu hiếm lạ cái vương vị kia, đã sớm đưa ra ngọc ấn này, còn đợi đến hôm nay sao?” Hắn chậm rãi nói lại năm đó khi thành bị phá, phản quân lọt vào hoàng cung, đốt nhà bắt người cướp của, đúng lúc Tôn hoàng hậu trở dạ, trải qua gian nan, rồi

cuộc sinh hạ Tề Tranh, đưa hấn giao phó cho nội thị xong, liền vĩnh biệt cõi đời.

Lão thái giám liền tránh tại lãnh cung, tần tần khổ khổ nuôi lớn trưởng tử, là hấn, cho đến khi Nghĩa Dũng quân bình định thiên hạ, phát ra văn thư tìm kiếm huyết mạch tiên hoàng. Lão thái giám vốn muốn để Tề Tranh ra mặt, ngồi trên long ý kia, nhưng Tề Tranh không muốn. So với làm hoàng đế, hấn có hứng thú với chức vị đại tướng quân, chinh chiến tứ phương.

Không thể không nói rằng, điểm này hấn hoàn toàn di truyền từ tiên hoàng.

Qua mấy tháng, lão thái giám cũng đã chết, Tề Tranh liền lấy danh bài của lão thái giám, làm một tạp dịch vẩy nước quét nhà tại hoàng cung. Cũng thuận lợi, khi đó Tề Quốc vẫn đang bách phế bãi hưng, trong cung ngoài cung đều quân không hết chuyện, nếu không, hấn làm sao có thể dễ dàng ở trong hoàng cung đi tới đi lui.

Ngày lại ngày, hấn chờ Nghĩa Dũng quân tìm được một huynh đệ khác của hấn, hy vọng bọn họ có thể tìm được một nhân tài chân chính, có tài có đức, ngồi trên ngai vàng cao quý kia. Chính là, hấn thế nào cũng không nghĩ tới, Nghĩa Dũng quân cư nhiên khiến cho một nữ nhân giả nam trang đăng cơ hoàng đế.

“Nói thật, khi ta biết tiểu Tuyên tử là nữ nhân, nếu không phải khi đó ta còn nhỏ tuổi, không đủ thực lực, có lẽ ta sẽ lại giương cờ khởi nghĩa, đem các người toàn bộ xử lí hết.” Hấn khi nói những lời này, trên mặt tràn đầy sát khí, uy sát nhưng lại so với nhiều năm dẫn binh chinh chiến, hai tay nhiễm đầy huyết Chu Bằng lại càng thêm vài phần bức người.

“Nhưng đã qua mười năm, hôm nay vương gia chẳng phải đã có đủ thực lực đem đại cục một lần nữa an bài, vì sao vẫn im lặng?” Đây là nghi hoặc lớn nhất của Bộ Kinh Vân. “Bởi vì ta nhận thức tiểu Tuyên tử... người không cần nhìn ta như vậy, ta thừa nhận, năm đó, hạ động thức ăn tại ngự thiện phòng là ta làm, ta muốn biết tiểu Tuyên tử là người như thế nào.”

Nói tới đây, Tề Tranh nhin không được cười lớn. “Ta không thể không bội phục các người, tiểu Tuyên tử là trời sinh mệnh đế vương, các suy nghĩ phú quốc, cường binh, chính sách lợi dân của nàng, cho dù là nói qua, chỉ cần chiếu theo lời của nàng làm, muốn Tề Quốc một lần nữa hưng thịnh cũng không thành vấn đề, đến lúc đó, ta nguyện trở thành bảo kiếm trong tay nàng, thống lĩnh trăm vạn quân, tiên phong đi bình định thiên hạ.”

Bộ Kinh Vân nghe được lời này, huyết thái dương bỗng chốc đau. Tề Tranh rõ ràng là một cuồng nhân, khó trách hấn trốn tránh ngôi vị hoàng đế, bởi vì thứ hấn chân chính khát vọng là chức vị đại tướng quân. Tề Tranh cười một trận, sắc mặt trở nên xám xịt. “Cố tình bọn người kia, ngay cả nghe cũng không nghe, chính sách tốt như vậy đặt trước mắt các người, các người lại lấy cái gì mà ‘tần kê tư thần, quốc chi tướng vong’ làm lí do, gác lại không cần, hỗn đản!”

“Vương gia nếu đối với thời cuộc hiện nay bất mãn, sao không chủ động ra mặt, đăng đại bảo, đến lúc đó miệng vàng lời ngọc, ai dám không tuân theo?” Đây là lời nói mà Bộ Kinh Vân đoán có thể kích động hấn, làm cho Tề Tranh tiếp nhận ngôi vị hoàng đế, Tề Tuyên như vậy có thể thoát khỏi nhà tù hoàng cung này, thiên hạ rộng lớn, tự do tiêu dao. Đương nhiên, hấn sẽ cùng đi bên cạnh nàng. Tề Tranh trừng mắt nhìn hấn.

“Làm hoàng đế nếu thật sự uy phong như vậy, tiểu Tuyên tử có gì cả ngày gạ chiếu trị tội mình? Trừ phi...” Hấn cười dữ tợn. “Trước đem Lí Hữu Hợp, Chu Bằng được dân chúng yêu mến mà kiêu căng kia đem chém, thì mới thật sự là kim khẩu vừa nói, thiên hạ đều nghe theo.”

Bộ Kinh Vân không thể nói gì phản bác. Hấn cũng hiểu được vài năm gần đây, Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng ngày càng quá đáng, ý vào thân phận công thần, đã hoàn toàn không để Tề Tuyên vào mắt, đã to gan bỏ qua đạo thần tử. Cần phải nói, tội này của bọn họ không đến mức quá đáng, cần phải giết đại công thần đi?

“Yên tâm, ta không có hứng thú làm cái loại có mới nới cũ, nhưng, Bộ Kinh Vân, người nên hảo hảo khuyên nhủ Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng, buông tha thành kiến, thực sự xem qua sách trị quốc của tiểu Tuyên tử, chỉ cần bọn họ có một chút lý trí, không bị quyền lực làm mất lương tâm, biết được tiểu Tuyên tử có nhiều sáng kiến, hết sức phụ tá nàng, đây mới là trọng trách của một thần tử.” Bộ Kinh Vân có thể hiểu được lời hấn nói, cũng có thể nhận lời, nhưng mà... “Người đời đối với nữ hoàng có thành kiến rất khó trừ tận gốc.”

“Là người đời đối với tiểu Tuyên tử có thành kiến, hay vẫn là lẽ thói cứng nhắc kia? Bộ Kinh Vân, ta không phải người lớn lên trong hoàng cung, chưa từng thấy qua thiên chi kiêu tử (ý làm con trời mà kiêu ngạo), dân chúng chỉ cần ăn no mặc ấm, còn chuyện ai làm hoàng đế, ai dễ ý?” “Bách quan dễ ý. Bọn họ là người chấp hành mệnh lệnh, nếu không thể thuyết phục bọn họ thực hiện các biện pháp chính trị, thì những chính sách có tốt đến đâu cũng chỉ là lời nói suông.”

“Ta nói cho người một việc, Tề Quốc ngũ đại thế gia, phân thành ngũ đại quân đoàn, người chắc hấn là biết đi?” Bộ Kinh Vân trên mặt hiện ra nét khinh thường. Ai chẳng biết ngũ đại thế gia? Năm đó, khi tiên hoàng có chuyện, bọn họ là những kẻ đầu tiên đứng lên tạo phản, mới biến Tề Quốc thành tứ phân ngũ liệt.

“Đừng trách người ta tạo phản, trung thần chọn chủ là thiên kinh địa nghĩa, bằng vào những cái thất phu vô mưu mà muốn thu phục đám kiêu binh hấn tướng kia, bọn họ nếu không phản mới thực sự là ngu ngốc. Bất quá, hiện tại, bọn họ lại thân phục ta, ngũ đại quân đoàn cường mạnh nhất của Tề Quốc sắp tái hiện, lúc đó, ta sẽ thống lĩnh bọn họ thống nhất thiên hạ.” Bộ Kinh Vân rốt cuộc biết được nguyên nhân thực sự của Tề Tranh. Hấn đã sắp xếp cục diện, chuẩn bị dấy lên binh đao, đem vương kỳ (cờ đại diện cho quốc gia) Tề Quốc cắm khắp trung nguyên, nhưng trước đó, hấn cần một hậu phương vững chắc, có thể không ngừng cung cấp lương thảo, quân giới, chiến mã, để hấn bình định thiên hạ.

Để Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng nắm giữ triều chính, nguyện vọng của Tề Tranh không có khả năng thực hiện. Vì thế, hấn đặt cược tất cả trên người Tề Tuyên, hy vọng hoàng muội am hiểu việc trị quốc này có thể phối hợp cùng hấn, gây dựng lại sự hùng mạnh năm đó của Tề Quốc. Bộ Kinh Vân không thể không thừa nhận, ý tưởng của Tề Tranh là có thể thực hiện, huynh muội bọn họ, một văn một võ, xác thực có thể dễ dàng thống nhất thiên hạ, chỉ là...

“Ta sẽ hết sức khuyên nhủ tể tướng cùng đại tướng quân, nhưng ta nghĩ cơ hội không lớn. Còn có, hoàng cung gần đây nhiều lần bị thích khách xâm nhập, vô luận ta đối lộ tuyến tuần tra của cấm quân như thế nào, đều không thể tránh được, chỉ sợ trong triều lại có người gây rối, trong ngoài cấu kết, ý đồ nhiễu loạn triều chính, điểm này cũng thỉnh vương gia chú ý.” “Chuyện truy tìm thích khách ta sẽ giúp ngươi, về phần Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng, ta chỉ cho bọn hắn hai lựa chọn, phục tùng hoặc là chết.” Dứt lời bèn xoay người bỏ đi.

Dưới ánh trăng, Bộ Kinh Vân thấy mỗi bước đi của hắn đều chứa đầy sát khí, trong gió truyền tới ba phần mùi máu tươi. Bất đồng với Tề Tuyên khí chất trong sáng, hắn là một đề vương khát máu, nếu đăng cơ, lịch sử chức chán sẽ được viết lại bằng máu. Tề Tuyên sau khi đi khỏi ngự thiện phòng, vừa đi vừa quay đầu, không ngừng nhắc đi nhắc lại:

“Hắn tại sao còn chưa theo kịp đâu?” Trước kia, động tác của Bộ Kinh Vân rất là nhanh, chẳng sợ nàng ăn mình chui lỗ chó, không đến nửa canh giờ, cũng có thể bị hắn tìm thấy. Nàng thất sự hoài nghi trên đời này không ai có thể thoát khỏi sự tìm kiếm của hắn, dù sao nàng cũng không làm được. Nàng cùng Đậu Tử tới lui, chỉ sợ hắn đã sớm biết, chỉ là không phá mà thôi. Ài, một nàng trước kia tự cho mình thông minh, dùng mọi biện pháp gây sự với hắn, lại không biết hắn chu toàn khắp nơi, mới có thể khiến nàng trong nhà lao hoa lệ có sự vui vẻ.

Nếu không, bằng vào việc nàng giả trang thái giám cùng Đậu Tử giao du, để cho bách quan biết được, nàng khẳng định sẽ mất đi một hảo bằng hữu, Đậu Tử đã sớm bị chém đầu. Càng nghĩ, nàng lại càng rối loạn, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu rối loạn, đều dần đối với Bộ Kinh Vân dâng lên hảo cảm. Trước mắt, nàng không hề muốn tránh hắn, thậm chí cùng hắn thân cận nhiều một chút. Có tình lúc không nghĩ tới hắn, hắn lại giống như cái đuôi, dính ở phía sau nàng không đi, lúc này, trong lòng nàng nghĩ về hắn, hắn như thế nào cũng không xuất hiện.

Nàng càng chờ hắn, càng mong hắn, lòng lại càng phiền, tính tình vốn đã không tốt lại như bùng lên ngọn lửa. “Trúng thối, người rốt cuộc tới hay không a?!” Nàng dùng sức dậm chân. “Ai a...” Buồn não cực kì, xoay người. “Hoàng thượng.” Mắt thấy thân ảnh nhỏ nhỏ cong cong vẹo vẹo, muốn đổ xuống mặt đất, Bộ Kinh Vân thân hình hóa thành cơn gió, ngay lập tức đi tới, hai cánh tay đem nàng ôm lại thật chặt. Tề Tuyên nửa người dựa vào bờ ngực rộng lớn của hắn, tâm lại nhảy loạn, vội vàng đứng thẳng.

Khuôn mặt tươi cười so với đỉnh núi hoa đào còn đẹp hơn ba phần, dù cho, võ công của Bộ Kinh Vân đã luyện tới mức xuất quỷ nhập thần, cũng bị cảnh đẹp trước mắt này khiến cho thần hồn điên đảo. (Ặc, chả liên quan gì đến nhau cả) Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, con ngươi màu hổ phách không chút nào che dấu yêu thương, khiến cho nàng cũng nhất thời ngây ngốc.

Có câu, mỗi người đều có một người khiến mình yêu điên cuồng (là cái gì thì em chịu, nó là si tình nhân chống lại cuồng đại nhân), chung quanh cảnh vật dường như dừng lại, chỉ còn lại hai thân thể tựa vào nhau... Cho đến khi, một tiếng ho nhẹ phá vỡ không gian trầm tĩnh ngọt ngào. Bộ Kinh Vân nghe ra được đó là âm thanh do Tề Tranh phát ra, giống như là cảnh cáo hắn: Muội muội của bốn vương, chưa được sự đồng ý của bốn vương, đừng có mà làm loạn.

Bộ Kinh Vân cẩn thận giúp Tề Tuyên đứng vững, lại đem âm thanh ngưng tụ thành một bó, trực tiếp truyền vào trong tai của Đậu Tử. Khấp thiên hạ không có người có thể làm tổn thương nàng, bao gồm chính bản thân ta. Sau đó, Bộ Kinh Vân nghe thấy tiếng bước chân của Tề Tranh ngày càng xa, cho đến khi biến mất.

Tề Tuyên dĩ nhiên không biết hai nam nhân đã một hồi nói chuyện, chỉ nhíu mày nhu nhu chân. Lại nghĩ, thế gian, việc nàng hay làm nhất chính là xoay chân ngã sấp trên mặt đất. Bộ Kinh Vân vẫn như cũ là khuôn mặt không một chút biểu tình, lãnh tựa như một pho tượng. Hắn ngồi xổm xuống, rất nhẹ, rất ôn nhu nắm lấy bàn chân của nàng, bàn tay ấn vào huyết đạo của nàng, xuất ra một cỗ nhiệt khí, thay nàng xoa bóp bàn chân bị thương.

Tề Tuyên mở miệng thật lớn. Nàng thực kinh ngạc, tại khuôn mặt nghiêm túc kia, nàng nàng đọc được một chút tình cảm tên gọi ‘đau lòng’. Hắn không chỉ coi trọng nàng, khen nàng, còn có thể vì nàng mà thương tiếc?

Nàng hoài nghi chính mình hoa mắt, nếu nói hắn cùng những người khác bất đồng, không lấy giới tính đánh giá năng lực, nàng tin tưởng, bởi vì ở ban ngày tại phòng nghị sự, hắn đã lấy hành động chứng minh rằng hắn không phải là nam tử có suy nghĩ nữ nhân tóc dài, đầu óc ngắn. Cần phải nói rằng, hắn đối với nàng có suy nghĩ khác thường, nàng như thế nào cũng không thể tin tưởng. Hai người dù sao cũng sớm tối bên nhau suốt mười năm, hắn nếu có chút tình ý, đã sớm biểu hiện ra ngoài, như thế nào còn có thể đem bàn mặt gỗ cả ngày chọc tức nàng.

Nhưng là... nàng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới, trên khuôn mặt của hắn lại thật sâu ẩn chứa tình yêu sâu nặng. Sao lại như vậy? Nàng không muốn làm rõ, lòng có chút hoảng loạn, nhưng lại càng có nhiều hưng phấn. Nàng nhìn không không được nghĩ, bản thân có phải hay không đoán sai tâm tư của hắn. “À!” Nàng kêu to. “Đau quá, đau quá...” “Nhấn nhấn.” Hắn cứng rắn, băng lãnh nói. Nàng rõ ràng phát hiện chân khí hắn truyền vào để chữa trị cho nàng lớn vài phần. Mắt cá chân của nàng không phải là ẩm áp nữa, mà là hơi hơi nóng lên.

Một lát sau, trán hắn thấm ra một tầng mồ hôi. Hắn võ công siêu tuyệt (cao siêu, tuyệt vời), muốn ở giữa thiên quân vạn mã trăm tướng đoạt kỳ (giết tướng cướp cờ) dễ như trở bàn tay, nhưng là thay người trong lòng... nhất là Tề Tuyên, dùng loại võ công này không được, tựa như muốn một đại tướng quân lấy châm thêu hoa, thật vất vả.

Phát ra chân khí lớn, sẽ làm tổn thương kinh mạch của nàng, việc tốt biến thành việc xấu. Phát ra chân khí nhỏ, thương thể của nàng lâu lành, sẽ có thêm thật nhiều đau đớn. Hắn muốn vẫn cẩn thận, dồn tất cả chú ý, dùng chân khí khai thông huyết đạo một mối toàn thân nàng, mới mềm nhẹ buông chân nàng ra. “Tốt rồi!” Hắn nói, vừa ngẩng đầu, chưa kịp đứng lên, lại rơi vào con người ngập tràn nước của nàng, không thể tự kiểm chế. Đây là lần thứ hai trong ngày, Tề Tuyên thấy được sự cải biến của Bộ Kinh Vân.

Nguyên lai, hắn vẫn âm thầm yêu nàng, nguyên lai, bề ngoài lạnh lùng của hắn là để cất giữ ôn nhu như vậy, nguyên lai... được hắn sủng nịch, trong lòng nàng không hề buồn phiền, lại có thần nhiên vui mừng cùng hưng phấn. Tề Tuyên sau khi đi khỏi ngự thiện phòng, vừa đi vừa quay đầu, không ngừng nhắc đi nhắc lại:

“Hắn tại sao còn chưa theo kịp đâu?” Trước kia, động tác của Bộ Kinh Vân rất là nhanh, chẳng sợ nàng ả mình chui lỗ chó, không đến nửa canh giờ, cũng có thể bị hắn tìm thấy. Nàng thất sự hoài nghi trên đời này không ai có thể thoát khỏi sự tìm kiếm của hắn, dù sao nàng cũng không làm được. Nàng cùng Đậu Tử tới lui, chỉ sợ hắn đã sớm biết, chỉ là không phá mà thôi. Ai, một nàng trước kia tự cho mình thông minh, dùng mọi biện pháp gây sự với hắn, lại không biết hắn chu toàn khắp nơi, mới có thể khiến nàng trong nhà lao hoa lệ này có sự vui vẻ.

Nếu không, bằng vào việc nàng giả trang thái giám cùng Đậu Tử giao du, để cho bách quan biết được, nàng khẳng định sẽ mất đi một hảo bằng hữu, Đậu Tử đã sớm bị chém đầu. Càng nghĩ, nàng lại càng rối loạn, bao nhiêu suy nghĩ trong đầu rối loạn, đều dần đối với Bộ Kinh Vân dâng lên hảo cảm. Trước mắt, nàng không hề muốn tránh hắn, thậm chí cùng hắn thân cận nhiều một chút. Có tình lúc không nghĩ tới hắn, hắn lại giống như cái đuôi, dính ở phía sau nàng không đi, lúc này, trong lòng nàng nghĩ về hắn, hắn như thế nào cũng không xuất hiện.

Nàng càng chờ hắn, càng mong hắn, lòng lại càng phiền, tính tình vốn đã không tốt lại như bùng lên ngọn lửa. “Trúng thối, nguoi rớt cuộc tới hay không a?!” Nàng dùng sức dậm chân. “Ai a...” Buồn não cực kì, xoay người. “Hoàng thượng.” Mắt thấy thân ảnh nho nhỏ cong cong vẹo vẹo, muốn đổ xuống mặt đất, Bộ Kinh Vân thân hình hóa thành con gió, ngay lập tức đi tới, hai cánh tay đem nàng ôm lại thật chặt.

Tề Tuyên nửa người dựa vào bờ ngực rộng lớn của hắn, tâm lại nhảy loạn, vội vàng đứng thẳng. Khuôn mặt tươi cười so với đỉnh núi hoa đào còn đẹp hơn ba phần, dù cho, võ công của Bộ Kinh Vân đã luyện tới mức xuất quỷ nhập thần, cũng bị cảnh đẹp trước mắt này khiến cho thần hồn điên đảo. (Ặc, chả liên quan gì đến nhau cả)

Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, con ngươi màu hổ phách không chút nào che dấu yêu thương, khiến cho nàng cũng nhất thời ngây ngốc. Có câu, mỗi người đều có một người khiến mình yêu điên cuồng (là cái gì thì em chịu, nó là si tình nhân chống lại cuồng đại nhân), chung quanh cảnh vật dường như dừng lại, chỉ còn lại hai thân thể tựa vào nhau...

Cho đến khi, một tiếng ho nhẹ phá vỡ không gian trầm tĩnh ngọt ngào. Bộ Kinh Vân nghe ra được đó là âm thanh do Tề Tranh phát ra, giống như là cảnh cáo hắn: Muội muội của bốn vương, chưa được sự đồng ý của bốn vương, đừng có mà làm loạn. Bộ Kinh Vân cẩn thận giúp Tề Tuyên đứng vững, lại đem âm thanh ngưng tụ thành một bó, trực tiếp truyền vào trong tai của Đậu Tử.

Khắp thiên hạ không có người có thể làm tổn thương nàng, bao gồm chính bản thân ta. Sau đó, Bộ Kinh Vân nghe thấy tiếng bước chân của Tề Tranh ngày càng xa, cho đến khi biến mất. Tề Tuyên dĩ nhiên không biết hai nam nhân đã một hồi nói chuyện, chỉ nhủ mảy may nhu nhu chân. Lại nghĩ, thế gian, việc nàng hay làm nhất chính là xoay chân ngã sấp trên mặt đất. Bộ Kinh Vân vẫn như cũ là khuôn mặt không một chút biểu tình, lãnh tựa như một pho tượng. Hắn ngồi xổm xuống, rất nhẹ, rất ôn nhu nắm lấy bàn chân của nàng, bàn tay ấn vào huyệt đạo của nàng, xuất ra một cỗ nhiệt khí, thay nàng xoa bóp bàn chân bị thương.

Tề Tuyên mở miệng thật lớn. Nàng thực kinh ngạc, tại khuôn mặt nghiêm túc kia, nàng nàng đọc được một chút tình cảm tên gọi ‘đau lòng’. Hắn không chỉ coi trọng nàng, khen nàng, còn có thể vì nàng mà thương tiếc?

Nàng hoài nghi chính mình hoa mắt, nếu nói hắn cùng những người khác bất đồng, không lấy giới tính đánh giá năng lực, nàng tin tưởng, bởi vì ở ban ngày tại phòng nghị sự, hắn đã lấy hành động chứng minh rằng hắn không phải là nam tử có suy nghĩ nữ nhân tóc dài, đầu óc ngắn. Cần phải nói rằng, hắn đối với nàng có suy nghĩ khác thường, nàng như thế nào cũng không thể tin tưởng. Hai người dù sao cũng sớm tới bên nhau suốt mười năm, hắn nếu có chút tình ý, đã sớm biểu hiện ra ngoài, như thế nào còn có thể đem bản mặt gỗ cả ngày chọc tức nàng.

Nhưng là... nàng nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới, trên khuôn mặt của hắn lại thật sâu ẩn chứa tình yêu sâu nặng. Sao lại như vậy? Nàng không muốn làm rõ, lòng có chút hoảng loạn, nhưng lại càng có nhiều hưng phấn. Nàng nhìn không không được nghĩ, bản thân có phải hay không đoán sai tâm tư của hắn. “A!” Nàng kêu to.

“Đau quá, đau quá...” “Nhẫn nhẫn.” Hắn cứng rắn, băng lãnh nói. Nàng rõ ràng phát hiện chân khí hắn truyền vào để chữa trị cho nàng lớn vài phần. Mắt cá chân của nàng không phải là ẩm áp nữa, mà là hơi hơi nóng lên. Một lát sau, trán hắn thấm ra một tầng mồ hôi. Hắn võ công siêu tuyệt (cao siêu, tuyệt vời), muốn ở giữa thiên quân vạn mã trăm tướng đoạt kỳ (giết tướng cướp cờ) dễ như trở bàn tay, nhưng là thay người trong lòng... nhất là Tề Tuyên, dùng loại võ công này không được, tựa như muốn một đại tướng quân lấy châm thêu hoa, thật vất vả. Phát ra chân khí lớn, sẽ làm tổn thương kinh mạch của nàng, việc tốt biến thành việc xấu.

Phát ra chân khí nhỏ, thương thế của nàng lâu lành, sẽ có thêm thật nhiều đau đớn. Hắn muôn vàn cẩn thận, dồn tất cả chú ý, dùng chân khí khai thông huyệt đạo một mối toàn thân nàng, mới mềm nhẹ buông chân nàng ra. “Tốt rồi.” Hắn nói, vừa ngừng đầu, chưa kịp đứng lên, lại rơi vào con ngươi ngập tràn nước của nàng, không thể tự kiềm chế.

Đây là lần thứ hai trong ngày, Tề Tuyên thấy được sự cải biến của Bộ Kinh Vân. Nguyên lai, hắn vẫn âm thầm yêu nàng, nguyên lai, bề ngoài lạnh lùng của hắn là để cất giữ ôn nhu như vậy, nguyên lai... được hắn sủng nịch, trong lòng nàng không hề buồn phiền, lại có thần nhiên vui mừng cùng hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: chương 4

Tại ngự hoa viên, Tề Tuyên vừa đi vừa lão đảo nghiêng ngả, nhưng lại không hề bầm dập tả toí, đều là do Bộ Kinh Vân so với thường ngày càng dính chặt lấy nàng, gần đến nỗi chỉ cần cước bộ của nàng có chút lão đảo, hai tay hắn đã lập tức đỡ lấy thân hình chao đảo của nàng. Suốt đường đi, hắn không tự giác liên tục hô “Cẩn thận”, “Chú ý”.

Mà nàng, vẫn chặt vật như trước. Chuyện này kỳ thật không thể trách nàng, động tác của nàng vốn đã không linh hoạt, sau khi lại ngẫu nhiên phát hiện Bộ Kinh Vân đối với nàng hữu tình, chỉ cần có hắn bên cạnh, nàng liền nhìn không được muốn nhìn hắn, hưởng thụ sự thương tiếc đối với nàng trong ánh mắt của hắn, trong lòng nàng có một loại cảm giác tê dại. Vì thế, nàng rất khó chuyên tâm tấn bộ, trở nên nhất tâm sở dụng, con đường đi tới cực kỳ nguy hiểm. Mỗi khi bị hắn hộ vệ bên cạnh, lòng của nàng lại càng thêm trấn động.

Bất tri bất giác, số lần nàng ngã càng nhiều, nhiều đến nỗi Bộ Kinh Vân vốn là khuôn mặt lạnh khốc đều đã biến thành xanh đen sắc mặt. Hắn đơn giản ôm lấy thắt lưng của nàng, tìm một lương đình gần nhất, phi thân bay qua, đem nàng đặt trên ghế ngọc. “Hoàng thượng lúc này nên nghỉ ngơi một chút.” Ý tứ chính là, nàng hôm nay đừng đi tấn bộ nữa, đỡ đem chính mình ngã đến hồng người. Tề Tuyên tâm trí trở về thời điểm vừa rồi cùng lực đạo của hắn đặt trên lưng mình, trong miệng có một cổ mật ngọt, vị ngọt theo đầu lưỡi tiến tới yết hầu.

Nàng không nhìn được che miệng cười khê. Bộ Kinh Vân cảm thấy nàng hôm nay... không, là đã nhiều ngày nay, ngôn ngữ cử chỉ luôn là lạ, giống như... Hắn thoáng trầm tư. Đúng rồi, gần nhất ba ngày nay nàng không cùng hắn đối chọi, gặp mặt liền ầm ỹ. Kỳ quá, quái quá, nàng chán ghét hắn mười năm, lại chỉ trong mấy ngày liền thay đổi thay độ với hắn là vì nguyên nhân gì? Sẽ không phải là bị bệnh đi? Tề Tuyên cười đến xinh đẹp nhìn hắn.

“Bộ thống lĩnh, những lời ngươi nói ở phòng nghị sự hôm đó là thật tình sao?” “A?” Trên mặt hắn rõ ràng viết lên hai chữ “kinh ngạc”. “Hoàng thượng gọi ty chức là...” “Bộ thống lĩnh a! Có gì không đúng sao?” Nàng trước kia không lễ phép, hiện tại muốn sửa sai, chẳng lẽ không được sao? “Hoàng thượng long thể bất an, thần lập tức tuyên triệu ngự y tiến cung.” Nói xong, hắn liền rời đi. “Chờ chút, ai nói trẫm không thoải mái?”

“Hoàng thượng thường ngày kêu thẳng tên họ thần, sáng nay lại đột nhiên thay đổi, tất là có chỗ không ổn.” Cha mẹ ơi! Người này... khó có thể đối với hắn ôn nhu một chút, hắn lại nghĩ nàng có bệnh, thật sự là tự ngược cuồng, nhất định muốn bị người ta mắng. “Bộ Kinh Vân, trẫm thật sự rất tốt, không cần ngươi xen vào việc của người khác!”

Nàng cắn răng, thật sự muốn cắn chết hắn luôn. Hắn rõ ràng thờ ra nhẹ nhõm, trong mắt hiện lên nét vui mừng thân nhiên. Nàng thấy vậy vừa bực mình vừa buồn cười. Người nào đó a! Người ta đối hắn hung hãn, hắn lại càng cao hứng, đúng là quái thai. “Uy, ngươi còn chưa trả lời vấn đề của trẫm.” “Thật sự là lời thật!”

Nàng rất thoải mái, cười đến trên mặt tràn ngập xuân ý. “Uy, ngươi...” Cắn cắn môi, nhìn lên hắn, vẫn là bộ mặt đầu gỗ kia, thấy bao nhiêu ngốc chính là bấy nhiêu ngốc, nhưng là... ngốc cũng rất có ý vị. “Ngươi lập lại lần nữa được không?”

“Cái gì?” “Lời nói lần trước của ngươi a!” “Thật sự là lời thật?” Lời nói như vậy có cái gì hay để lặp lại? Hắn buồn bực. Tề Tuyên thật sự rất kỳ quái, thật sự không bị bệnh sao? “Không phải!” Nàng thực sự bị đầu gỗ này làm cho tức chết rồi. “Là bảo ngươi nói lại... ngày trước, ở phòng nghị sự, ngươi cùng trẫm nói những lời này...”

Lại quần bách, nàng thẹn đến nỗi đỉnh đầu cũng bốc hơi rồi. Bộ Kinh Vân có điểm run sợ, giống như có chút tỉnh ngộ. Nàng từ khi nào thì đối với hắn thay đổi thái độ? Nàng vui vẻ nói với tiểu Đậu tử hắn khen ngợi nàng. Nàng nói, nàng lớn như vậy, lần đầu tiên được người ta thừa nhận, trong lòng rất chỉ là vui mừng. Nàng... nguyên lai thực dễ lấy lòng, chỉ cần khen nàng một câu, nàng ngay cả lòng cũng có thể lấy ra đem tặng.

Hắn trong lòng căng thẳng. Mười năm qua, hắn đều tự cho là vì nàng mà tận tâm tận sức, kỳ thật lại chưa bao giờ hiểu rằng, nàng kỳ thật là một người nhỏ bé nhưng lại gánh trách nhiệm nặng nề trên vai. Nàng ngự tại long ý một ngày, liền muốn cứu giúp dân chúng, nàng viết bao nhiêu sách trị quốc, có thể đem Tề Quốc một lần nữa trở nên hưng thịnh phồn vinh, nàng cũng đã nghĩ đủ mọi biện pháp, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục.

Cố tình, lại không có ai coi trọng nàng, không có ai nguyện ý cho nàng cơ hội thực hiện những ý tưởng này, những suy nghĩ mà nàng đã gắng hết sức suy nghĩ. Thời điểm nàng bị đá kích đến hoàn toàn tuyệt vọng, hắn thỉnh thoảng nói ra một câu cổ vũ khiến cho nàng hạnh phúc không cùng. Rốt cuộc, phòng vệ vững chắc trong tâm nàng đổ nát, đối với hắn thể hiện toàn bộ tình cảm. Hắn lần lộn trên giang hồ đã nửa đời người, không dám nói đã nhìn thấu tình đời, luyện thành một lòng vững vàng như núi, nhưng gặp sự ngưng ngừng trong ánh mắt của nàng, tâm cứng rắn liền bị nhu hóa. Không tự giác, ngữ điệu vốn xưa nay đậm nhạt của hắn cũng trở nên mềm nhẹ. “Hoàng thượng nhìn xa trông rộng, là một minh quân chưa từng có trong lịch sử.”

“A?” Như vậy tán thưởng nàng có phải hay không đánh giá nàng quá cao? Thế nhưng nàng lại thật vui vẻ, mặt đỏ bừng, đầu cúi xuống, đôi chân trên mặt đất cọ cọ đá đá. Hắn ngồi xổm bên người nàng, hai người dựa sát vào nhau, trên người nàng truyền đến hương được thân nhiên, là mùi hương của xuân phong hóa vũ đàn. Mấy ngày liền dùng được dục tuy rằng chưa khiến thân thể nàng hoàn toàn khỏe mạnh nhưng lại khiến da thịt của nàng trở nên trong suốt sáng bóng, thật ưa nhìn. Hắn thấy nàng khỏe mạnh, sự vất vả khổ luyện đàn được suốt tám năm qua thoáng chốc hóa thành vui sướng. “Hoàng thượng xử lý chính vụ xác thực có điểm độc đáo, chỉ là không biết, Hoàng thượng có hay không ý định tự mình tham chính?”

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn. “Trẫm là nữ tử a.” Hắn chẳng lẽ đã quên, tổ huấn của Tề Quốc, nữ nhân không thể tham gia vào chính sự. “Quy củ là do người đặt ra, tự nhiên cũng là do người sửa lại. Thần nhớ rõ Hoàng thượng trước kia từng nói qua, ở phía Tây, xác thực có một tiểu quốc, tên là Lance, lấy nữ tử làm trụ cột, vẫn tồn tại bên vững qua hàng ngàn năm.”

“Ta từng nói với ngươi chuyện này sao?” Trong ấn tượng của nàng, bọn họ từ trước đến nay tình cảm vốn không tốt, trừ bỏ cãi nhau, không hề nói chuyện gì khác. “Khi Hoàng thượng học bài, thần đứng bên cạnh, nhớ rất rõ ràng.” “Phải không?” Đó là chuyện từ bao giờ, nàng đọc sách này là chuyện của bảy năm trước, hay vẫn là chuyện của tám năm trước? Hắn sẽ thật khó mà ghi nhớ đi. Nàng liếc nhìn hắn, thấy trên mặt hắn sự đáng tin, không hề cảm thấy giống đầu gỗ, mà giống như một loại chuyện nhất đáng quý.

“Lance quả là do nữ vương làm chủ, nhưng Tề Quốc cùng Lance phong tục, nhân văn chẳng hề giống nhau, không thể cùng một cách lý luận.” “Hành sự tại nhân. Hoàng thượng...” Trẫm ngâm hồi lâu, hắn lấy ngữ khí thập phần nghiêm túc nói. “Hoàng thượng nếu có ý muốn tự mình chấp chính, thần nguyện

một lòng giúp sức.”

Nàng sùng sốt thật lâu. “Vi sao?” “Trị quốc sách đầu là tâm huyết của Hoàng thượng, không nên bị bỏ quên.” Nàng cúi đầu, tim đập nhanh. Từ sau khi thay đổi cách nhìn về hần, nàng phát hiện quanh năm suốt tháng, lời nói cùng hành động của hần đều là có mục đích.

Nàng trước kia luôn oán giận ông trời bất công, cho nàng sự thông minh cơ trí, lại đem nàng sinh ra là một nữ nhân, cho nàng ngồi lên ngôi báu, lại chỉ cho nàng làm một con rối, ngày thường động một chút là gây lỗi thật khiến người ta phiền chết. Kỳ thật, lão thiên gia rất công bằng, đau khổ của nàng rất nhiều, bù lại lại cho nàng gặp được Bộ Kinh Vân. Hần sùng nàng, thương nàng, tiếc nàng, càng biết thương thức nàng, như vậy, nàng cần gì quan tâm đến suy nghĩ của người khác?

“Ta cũng không biết chính mình muốn hay không làm hoàng đế thực sự, có lẽ khi sơ đẳng để vị có từng nghĩ tới, nhưng bị nhân làm loạn tâm, nay trong lòng ta cũng thực mâu thuẫn, muốn làm, lại sợ phiền...” Kỳ thật lão thiên gia là thực công bằng, đau khổ nàng rất nhiều, lại cho nàng một cái Bộ Kinh Vân. Hần sùng nàng, liên nàng, tích nàng, càng hiểu được thương thức nàng, kia nàng cần gì phải để ý những người khác ý tưởng?

“Ta không biết chính mình có phải hay không thật sự muốn làm hoàng đế, có lẽ sơ đẳng để vị khi nghĩ tới, nhưng bị nhân thao làm lâu, nay trong lòng ta cũng thực mâu thuẫn, muốn đi làm, lại sợ phiền.....” Kia kiều mỹ ánh mắt khóa hần, ánh mắt khác hoa hần tục tăng ngũ quan, dương cương mà gọi cảm, làm cho nàng trong lòng có chút run lên. “Bộ Kinh Vân, ngươi nói, ta nên làm cái gì bây giờ?” Nàng là muốn tranh thủ hần tán thành sao?

“Hoàng Thượng ý chỉ, thần tất quên mình phục vụ người.” Nàng phốc xích cười đi ra. Ngốc đầu gỗ a! Ai muốn hần đi đã chết? Nàng muốn là nghe hần nói vài câu lời tâm tình. Nhưng này tựa hồ so với muốn cây vạn tuế ra hoa còn khó khăn hơn, hần còn thật sự mà chuyên tâm, vừa ngốc lại vừa dần, muốn hần yêu thực dễ dàng, muốn hần nói chuyện tình ý..... Nàng càng phải tốn thêm chút sức lực a. “Uy!” Nàng đối hần ngoắc ngoắc ngón tay. “Trẫm mệt mỏi, ôm trẫm hồi Phượng Nghi cung.” Giọng lên cao hai tay, chờ mong hần ôm ấp.

Đối với hành động gần như câu dẫn này, hần không hề có cảm giác, dù sao ôm nàng hồi cung cũng là thói quen, đại chương đặt tại thất lưng của nàng, thần hình tựa chim nhận, lướt ngang qua chân trời, nhanh chóng hướng Phượng Nghi cung phi tới. Phải kêu Trữ Tiểu Mộng giúp nàng dùng được dục, điều trị thân thể mỗi ngày là chuyện phải làm, không thể gián đoạn, sau đó hần sẽ lại... Ân, giống như có chỗ nào không thích hợp.

Hần cảm giác thân thể là lạ, lại có thích khách sao? Không giống, hần không nhận thấy sát khí, nhưng trong ngực lại có một cổ lo lắng lan tràn. Cái gì vậy? Hần hạ ánh nhìn, chỉ thấy Tề Tuyên cả người đang tựa vào trong lòng hần, tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo trước của hần, khuôn mặt hồng nhợt nhợt toàn bộ phẫn hồng. “Động tác của thần quá nhanh, quá nhiều Hoàng thượng sao?” “Không có a!” Nàng khẽ nâng đầu, hướng hần nở ra tươi cười tựa như bách hoa nở rộ đầy diễm lệ. “Ngược lại, trẫm còn cảm thấy phi thường thoải mái a!”

Này ám chỉ đủ rõ ràng đi? Hần hình như có chút sờ ngộ, khuôn mặt ngăm đen hiện lên một chút hồng. Thế sự có đôi khi thật sự kỳ quái, thời điểm không nghĩ đến một người, tam không ngũ khi luôn luôn đụng mặt hần, thời điểm tưởng niệm hần, lại không thấy được thân ảnh của hần. Tề Tuyên bây giờ đã hiểu được tư vị này. Nàng trước kia chán ghét Bộ Kinh Vân, tìm cách tránh hần, lại luôn trốn không thoát sự giám thị của hần, chỉ có thể hận ghiền rằng. Mà nay, nàng có điểm cảm thấy thích ở cùng một chỗ với hần, làm cho hần sùng, nghe từ trong miệng hần lời ca ngợi nàng, làm cho nàng cảm thấy mừng rỡ giống như bay lên được.

Cổ tình, nàng càng muốn ở cùng một chỗ với hần, hần lại càng nháo mắt tích. “Cách lão tử, người này càng ngày càng thiếu trách nhiệm.” Tìm Bộ Kinh Vân khoảng nửa canh giờ, đến bóng của hần cũng không thấy, Tề Tuyên thở phì phì trở lại Phượng Nghi cung, đối với Trữ Tiểu Mộng oán giận: “Tiểu Mộng, sư huynh của người đang làm cái quỷ gì, hần nhưng là thị vệ tùy thân của ta nha! Lại cả ngày không thấy bóng dáng, có phải hay không là đã thay đổi?” Trữ Tiểu Mộng cầm quyền sách trên tay, cũng không ngừng đầu lên nói:

“Sư huynh ở phòng nghị sự cùng Lí Hữu Hợp cãi nhau.” “A?” Bộ Kinh Vân cùng Lí Hữu Hợp không phải anh em kết nghĩa sao? Như thế nào lại cùng nhau âm mưu? Chẳng lẽ là ngoài ý muốn? Tề Tuyên biết Bộ Kinh Vân võ nghệ nhất lưu, nhưng rất nhiều chuyện không phải dựa vào nắm đấm là có thể giải quyết. Bộ Kinh Vân rất trung thực, hần là cái loại người một khi đã hứa sẽ quyết tử tuân theo, nhưng Lí Hữu Hợp thì không phải.

Hần có tài, lại thiếu độ lượng, đối với đối thủ, không cần biết thân xa, hết thấy đều chính tới chết. Nàng không chút nghi ngờ, Bộ Kinh Vân nếu cùng Lí Hữu Hợp trở mặt, chết không có chỗ chôn tuyệt đối là Bộ Kinh Vân. Không được, nàng muốn làm rõ ràng, này vì sao đối với sư huynh đệ kết nghĩa khác khẩu? Thuận tiện nhắc nhở Bộ Kinh Vân một chút, lòng hại người không thể có, nhưng lòng phòng người lại không thể không có.

Hai chân bước đi, nàng lấy hết sức bình sinh chạy tới phòng nghị sự. Trên quảng đường, ngã hai lần, không có Bộ Kinh Vân bên cạnh, không có người đỡ nàng, nàng rơi tới hoa lệ, lại kinh thiên động địa. Bàn tay bị cửa tới ứa máu, lòng bàn tay đau rất, nhưng trong lòng nàng càng đau hơn. Nàng thở hồng hộc đi vào cửa phòng nghị sự, đã muốn một môi tới mức không đẩy nổi cánh cửa kia. Tranh chấp kịch liệt từ cửa truyền ra, thanh âm hỗn hân đang chửi bới là Lí Hữu Hợp, mà thanh âm từ hoàn trầm thấp kia chính là Bộ Kinh Vân.

Nàng nghe xong trong chốc lát rất là kinh ngạc. Nguyên nhân khiến nàng khác khẩu cư nhiên là vì nàng viết sách trị quốc. Bộ Kinh Vân hy vọng Lí Hữu Hợp hào hào xem một chút sách luận của Tề Tuyên, như thế nào cường quốc, như thế nào an dân, nhưng Lí Hữu Hợp lần qua lộn lại vẫn là câu nói kia, phụ nhân tham gia vào chính sự, quốc chi tướng vong, hai người âm ỷ đến cuối cùng, Lí Hữu Hợp không không chế được, lại bắt đầu đề suất này nọ.

“Khuyến khích nghề thương, mỗi người đều muốn tranh lợi, còn người làm ruộng thì làm thế nào? Chờ ruộng đất hoang phế, kho lúa trống không còn một hạt, mọi người ăn trâu ngựa no bụng sao? Tam đệ a Tam đệ, người không lẽ là bị hồ ly tinh mê hoặc, ngay cả tổ tông gia pháp cũng không quan tâm sao?” Tề Tuyên không cần Lí Hữu Hợp phản bác chính kiến của nàng, dù sao nàng bị phản bác đã thành thói quen, nhưng nói nàng mê hoặc Bộ Kinh Vân, có làm hay không, cái này gọi là lưỡng tình tương duyệt! Tức chết mất, lửa giận ngút đầu.

Nàng một cước đá văng cửa phòng nghị sự, thiếu chút nữa thì ngã bể đầu, may mắn Bộ Kinh Vân nhanh tay lẹ mắt, đứng lúc tiến tới đỡ lấy nàng. “Tham kiến Hoàng thượng.” Hiện tại toàn bộ triều đình, cũng chỉ có Bộ Kinh Vân cùng nàng thì lễ.

Lí Hữu Hợp kinh ngạc nhìn nàng đã cửa mà vào, lại đối với hành động thô lỗ của nàng phi thường khinh thường, từ lỗ mũi hừ ra một tiếng. Tề Tuyên lại phần nộ, trên dung nhan điểm lệ như phủ một tầng băng sương, hoàng tộc uy nghiêm khí tiết lộ ra. “Lí tướng cho rằng trần châu ngọc thạch không thể ăn no bụng, lại không biết rằng trần châu ngọc thạch có thể đổi lấy càng nhiều lương thực sao?” Muốn biện luận thôi! Nàng sợ ai?

“Muốn nói mỗi người kinh thương, cứ thế đất đai hoang vu, Lí tướng có nghĩ tới người trong thiên hạ đều là vì trục lợi mà di cư, cũng đều sẽ có năng lực hành thương không?” “Trong gia pháp tổ tông, sĩ nông công thương, mặc dù đem thương xếp hạng cuối cùng, lại cũng không cảm thương, ngược lại coi trọng nghề nào cũng có trạng nguyên, chẳng lẽ đọc sách thánh hiền, lại không biết đến điều này?” “Lí tướng chủ trì thi khảo, không hỏi đến xuất thân, mà dựa vào học thức.

Có thể có năng lực duy trì học vấn cho con cháu, sách vở chẳng phải đều do con người viết ra hay sao? Không nói tới gia thế, danh môn, vì thế các nơi hào môn đầu đá, điển tịch thổ địa, binh thường dân chúng càng khó sinh tồn.” (Hiếu Sa: Chỗ này là nói về cái gì vậy?????????) “Lí tướng cũng biết quan viên trong ngoài triều đình chia bè kết phái, đa số đều là do thế gia cầm giữ? Trẫm có thể nói cho người nghe, thời kỳ tiền hoàng đã có ngũ đại thế gia, phân biệt là Đoạn, Lâu, Khúc, Điền, Mục, mà nay lại đổi mới thành lục đại hào môn là Chu, Tiền, Tôn, Lí, Nhan, Liễu.

Triều đình quan viên có mấy người không phải từ đây mà ra? Một người cũng không.” Lí Hữu Hợp là một cổ gia truyền thống, do binh dân sinh ra, trước khi lên làm tể tướng, không cùng thế gia danh môn kết giao qua, cũng bởi vậy mà năm ấy đỗ Trạng Nguyên, lại bị chịu xa lánh, cuối cùng từ quan mà đi. Lấy kinh nghiệm thời tuổi trẻ của mình, hẳn thi hành biện pháp chính trị giảng dạy công bằng, không cầu công, mà lại coi công.

Làm tể tướng mười năm, hẳn tự biết không thể khiến cho Tề Quốc trở lại phồn vinh như thời tiền hoàng, nhưng ít nhất tốt hơn so với nội loạn là được rồi! Mà nay bị Tề Tuyên nói một đám chuyện, giống như hấn chưa từng làm được chuyện gì tốt, đem một lão nhân sáu mươi tuổi tức giận đến nổi gân xanh. Hấn học đầy bụng sách thánh hiền, luận trình độ, luận tri thức, hẳn tự tin vượt xa Tề Tuyên, lời nói của nàng lại bác bỏ toàn bộ học thức của hấn.

Vừa tức vừa giận, hấn phát tay áo quát: “Chỉ có nữ nhân cùng tiểu nhân là không thể dạy dỗ!” Quay đầu chạy lấy người, ngay cả hành lễ đều bỏ. Tề Tuyên nhìn theo bóng dáng của hấn làm mặt quỷ. “Cách lão tử, cùng trẫm tranh cãi? Người còn kém xa. Nếu không nhìn người có bó tuổi lớn, lại có công trong người, sớm đã cho người biết mặt.” Đám mắt nàng là hồ ly tinh? Thật là... Nàng oán hận chuyển hướng Bộ Kinh Văn.

“Người cũng cho ta là hồ ly tinh?” Hấn trong lòng đang vì tài năng của nàng mà cao hứng, mũi tên như thế nào lại bắn lại đây? “Hoàng thượng là ta Đại Tề thiên tử, như thế nào có thể là hồ ly tinh?” Hấn thậm chí cho rằng, thế gian thực sự tồn tại hồ tiên, mỹ mạo cũng vạn vạn lần không sánh kịp một phần Tề Tuyên. Về giận giữ nháy mắt biến mất, lời nói của hấn khiến tâm của nàng như nở hoa. Bất quá... “Lúc trước, người cùng Lí tướng có tranh chấp về phương châm trị quốc như thế nào?” “Hoàng thượng nếu muốn tự mình tham chính, nhất định phải có được sự đồng thuận của tướng gia.”

Cho nên hấn mới đau khổ khuyên bảo Lí Hữu Hợp buông tha thành kiến, hảo hảo xem xét chính sách của Tề Tuyên. Kỳ thật khi vừa rồi tranh luận, Tề Tuyên nói mới là đúng, Lí Hữu Hợp kia khẳng khái đóng cửa biên giới, phương pháp tự cung tự cấp chỉ có thể đối với tình hình loạn thông thường mà sử dụng, đến nay còn tiếp diễn là sai lầm rất lớn. Bộ Kinh Văn càng thần phục trí tuệ của Tề Tuyên, càng muốn hỗ trợ nàng thu hồi chính quyền.

Nếu có một ngày, nàng trở thành một nữ hoàng đế chân chính, hẳn nghĩ nàng khẳng định sẽ trở thành vệt sáng chói chang nhất trong lịch sử Tề Quốc. Đến lúc đó, nàng sẽ không buồn khổ giống như bây giờ, nàng sẽ như cá gặp nước, mà bảo vệ nụ cười của nàng là thành tựu lớn nhất cuộc đời hấn. “Tướng gia chính là nhất thời chưa khai thông, để thần khuyên giải thêm vài ngày, nhất định Hoàng Thượng có thể thu hồi chính quyền.” Bộ Kinh Văn nói.

Nghe hấn nói, nàng nhất thời vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. Trường bào thượng đẳng, cũng không quần bản hay không bản, hành vi hợp lễ hay không, có thể bị quan lại chất vấn, nàng ngồi trên chiếu, hướng hấn nói. “Bộ Kinh Văn, người lại đây.” Hấn di động thân mình, cầm lấy thảm gấm mềm mại, tiến về phía trước.

“Đất lạnh, Hoàng Thượng xin bảo trọng long thể.” Nàng nhìn kia mềm mại thảm gấm, bị hành động ôn nhu cẩn thận của hấn khiến cho hốc mắt đỏ ửng, tiếp nhận thảm gấm, nhin không được muốn quan tâm hấn. “Nếu biết đất lạnh, như thế nào chỉ lấy một cái, chính mình không cần sao?” “Từng ấy khí lạnh không thể tổn hại thân thể thần.” Có võ công rất giỏi sao? Nàng giận giữ nhìn hấn. “Bảo người lại đây là cho người cùng ngồi, không cần ở đó ngồi xổm, muốn khi dễ trẫm sao?” Xem hấn ngồi đều so với nàng cao hơn một cái đầu, thật phiền lòng.

Kia mi kiều nhàn lại khiến cho lòng hấn chấn động, đã quên lễ phép quân thần, ngơ ngác làm theo lời nàng, ngồi xuống bên cạnh nàng. Nàng nhìn hai người lúc đó ngồi gần trong gang tấc, lại vì hấn không hiểu phong tình mà than thở ba tiếng. Ông trời ơi, giảng xuống lời trượng, làm cho hấn hiểu một chút phong tình đi!

Núi không chuyển gần nàng, nàng đành chuyển tới gần núi. Bàn tay mềm mại lên lút di chuyển, chuyển đến bên người hấn, hai người tay nắm tay, thân mình tựa như bị một cỗ hỏa thiêu cháy. Ngấm đen da thịt của hấn rốt cuộc đầu không được tia hồng hồng, từ cổ đến mặt, đến lỗ tai, đều bị nhiệt khí thiêu đốt. Hấn thân mình hoảng hốt, sẽ nhảy dựng lên, hoàn hảo là nàng nhanh tay kéo lại. “Uy, có phải hay không hề là chuyện trẫm muốn làm, người đều giúp trẫm đạt thành?” Hấn xem nhẹ quần bách, một lần nữa ngồi xuống, ngữ khí thản nhiên, lại mơ hồ cứng ngắc.

“Vi Hoàng thượng công hiến là đương nhiên.” “Người có bao giờ nghĩ tới, nếu trẫm thật sự trở thành nữ hoàng cao cao tại thượng, còn có thể ngồi cùng người nói chuyện phiếm như vậy?” Thủy mâu trong suốt hiện lên một tia nhu tình, dừng lại trên người hấn. Bộ Kinh Văn bừng tỉnh đại ngộ, mấy ngày nay nàng trở nên thất thường đúng là nàng biết được tình cảm của hấn, cũng đang đáp lại hấn. Trong nháy mắt, lòng hấn thật không rõ tư vị.

Yêu nàng mười năm, làm bạn mười năm, hấn từng nghĩ sẽ làm hộ vệ của nàng cả đời, hai người sẽ không có tiền triển gì. Cố tình tại thời điểm hấn chết tâm, thầm nghĩ bảo hộ nàng đến khi tuần tử, đóa tình hoa của nàng lại vì hấn mà nở rộ. Kia kiều diễm mà nhiệt liệt cơ hồ làm tan chảy cả trái tim sắt đá của nam nhân. Ánh mắt hấn khóa chặt trên người nàng, xúc động muốn ôm lấy thắt lưng của nàng, cứ như vậy thoát khỏi hoàng cung nhà giam hoàng kim, trời cao biển rộng, tự do tự tại. Nhưng mà... “Hoàng thượng, này sao có thể thoải mái bằng lòng ỹ?”

Quyền lực cùng tình yêu muốn nàng lựa chọn ra sao? Mười năm trước, nàng nhất định chọn lòng người, mười năm sau, nàng đã biết lòng người dễ đổi thay... Thân hình mềm mại dựa vào người hấn. “Người chưa từng ngồi long ỹ nên không biết, cái người chế tạo long ỹ kia khẳng định là có thâm cừu đại

hận với trẫm, y bản cứng rắn, ghé dựa lại cách quá xa, tấm tựa cũng không có, hai tay với không tới tay dựa, ngồi ở đó cùng với chịu hình chẳng khác là mấy!”

Hai mắt hần sáng lên. “Hoàng thượng có thể bỏ trí lại chỗ ngồi của mình?” “Vì sao nói là bỏ trí lại, trẫm cho tới bây giờ cũng không thực sự có được cái vương vị kia a! vào cung mười năm, cái chân chính có được...” Tiểu mẫu của nàng yên lặng nhìn hần. “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Hô hấp của hần cứng lại, về mặt bằng son nghìn năm không đổi tại phút này mà tiêu biến. Vô số nhu tình trong đáy lòng đang lên, lan tỏa toàn thân, lại theo đôi mắt hồ phách như dòng suối nhỏ chảy ra, từng giọt từng giọt, tựa như mật ngọt.

Nhẹ nhàng, hần nắm lấy bả vai của nàng, đem nàng tiến vào trong lòng. Đầu của hần vùi sâu vào trong mái tóc đen dài của nàng, cảm nhận mùi hương thấm vào ruột gan, vô cùng thỏa mãn. Hai tay nàng ôm lấy thắt lưng hần, lắng lắng nghe nhịp tim đập cường mà hữu lực trong lồng ngực, cảm thấy tư vị hạnh phúc trào dâng. Giờ khắc này, quyền mưu, tranh đấu, quốc gia, dân chúng... Tất cả này nọ đều không nhập được tâm của họ, trừ bỏ lẫn nhau. Lúc này, vô thanh thắng hữu thanh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: chương 5

Huru, một cái bóng trắng thoỉ qua. Huru, một cái bóng xanh thoỉ qua. Huru, một cái hồng ảnh thoỉ qua. Tề Tuyên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn những võ lâm nhân sĩ bay tới bay lui (MN: giống ma wá __!!!) đem hoàng cung đại nội trở thành phòng bếp nhà mình, lại một lần nữa khẳng định, những cao thủ khinh công như những dạ quỷ giữa đêm đen, còn các võ giả kia cứ như thể một yêu linh giữa rừng già âm u Gần đây xảy ra chuyện gì sao?

Ngày nào cũng có cao thủ lui tới a Tề Tuyên trong lòng buồn bực chứ không kinh hoàng, một đường ung dung hướng Phụng Nghi Cung mà đến. Hồi Trữ Tiểu Mộng, có lẽ nàng sẽ biết nguyên nhân những cao thủ hai ba ngày lại xông vào hoàng cung này. Tề Tuyên cũng không phải vì những cao thủ tiến cung mà buồn bực, bởi vì thị vệ của nàng: thống lĩnh cấm vệ quân Bộ Kinh Vân chính là cao thủ đầu lĩnh — võ lâm minh chủ.

Trên cơ bản, những cao thủ ở trong cung ngôn hành coi như đúng quy củ, thậm chí so với Li Hữu Hợp, Chu Bằng đều có lễ phép. Ít nhất bọn họ thấy nàng, người người trên mặt đều mang ý cười, sẽ không trưng ra bộ mặt khó nhìn đối với nàng.

Bằng vào điểm này, nàng sẽ không để ý bọn họ ở trong hoàng cung tán loạn cái chi. Lững thững vào Phụng Nghi cung, Tề Tuyên liếc mắt một cái liền thấy một mỹ nữ phiêu lãng Trữ Tiểu Mộng Nàng vẫn không hiểu, Trữ Tiểu Mộng vì sao có thể thông thả như thế, lại chuyển động nhanh kinh khủng đến vậy Đây cũng có thể là vấn đề nan giải a (MN: potay.com.canh). Nàng một bên tưởng tượng, một bên mở miệng tiếp đón “Tiểu Mộng, ngươi có biết hay không vì sao gần đây võ lâm nhân sĩ đều hướng về phía hoàng cung mà chạy a? “Tặng chút lễ vật.” Trữ Tiểu Mộng ở bên người nàng ngừng một chút, lại giống một trận gió biến mất.

Tề Tuyên sau gáy đều nổi da gà đứng phắt dậy. Trữ Tiểu Mộng luyện được cái thuật tiêu dao gì, càng luyện càng giống u hồn phiêu đảng, đáng sợ! đáng sợ a!! (MN: bà kon oi! Maaaaa! **TTM: ma cái đầu mi! ta là đại mỹ nữ “văn” võ song toàn a!) “Bọn họ vội tới tặng lễ vật cho ai?” “Sư huynh.” “Vô duyên vô cớ tự dưng tặng lễ vật cho Bộ Kinh Vân?” “sinh thần (sinh nhật* vì là cô trang ta đổi cái chữ “nhật” thành chữ “thần” cho nó có hơi hướm cổ trang xiu a^^) của sư huynh a.” “A?” Tề Tuyên sợ run một hồi lâu, kinh hô. “sinh thần của Bộ Kinh Vân?

Ta như thế nào không biết?” “Phiền toái.” Tề Tuyên đột nhiên toát mồ hôi lạnh. Trữ Tiểu Mộng cùng Bộ Kinh Vân thật đúng là giống nhau, đều thích nói ngắn gọn, không thể hiểu nổi bọn họ... nghĩ nát óc cũng vô pháp hiểu được ý tứ của bọn họ a. Cái này không khỏi làm Tề Tuyên hoài nghi, vị tiểu sư muội này có hay không giống tên sư huynh.....

Biến thái? Thu một ít yêu thú, quái thai làm đồ đệ?

May mắn nàng đã ở chung với bọn họ khá lâu, ngẫu nhiên còn có thể đoán được ý tứ của bọn họ qua câu nói ngắn gọn kia — đại khái là Bộ Kinh Vân ngại sinh thần phiền toái, vốn định giữ kín không nói ra, nhưng rất không may bị cấp dưới biết được thế nên đều tiến cung đưa lễ vật mừng sinh thần của minh chủ.

Người ngoài đều đã chuẩn bị rất chu đáo lễ vật đưa cho hần, thế nàng nên tặng cái gì đây? (hay tỷ cứ tặng tỷ cho k ý đi^^ đây là món quà có ý nghĩa và là món quà vô giá mà k đã mong muốn có từ rất lâu nga =]] nhưng k “e thẹn” nên chưa dám nói á^^)

Nàng dù gì cũng là chủ tử của hần, lại cũng xem như bằng hữu, hơi có xiu yêu đương, lại khá ái muội không rõ ràng, quan hệ như vậy thì sinh thần của hần nàng có phải hay không nên tặng chút lễ vật gì? Nàng nâng má trầm tư, trên mặt thoáng cái ửng hồng, thoáng cái trắng bệch, ước chừng một chén trà nhỏ qua đi (chừng 5 phút hay sao đó =.=!), nàng rốt cục hạ quyết tâm. “Tiểu Mộng, cái kia..... Ngươi có thể hay không dạy trẫm.....”

“Luyện võ thì không có khả năng.” Trữ Tiểu Mộng nói. Hơn phân nửa người trong hoàngcung này đều biết Tề Tuyên ngu ngốc nhất là luyện võ “Không phải!” Nàng dậm chân. “Trẫm là.....” Nàng đi đến bên người Trữ Tiểu Mộng, ở bên tai nàng nói nhỏ: “Ngươi dạy trẫm như thế nào trang điểm, được không?”

Trữ Tiểu Mộng tính tình luôn luôn đậm mực, ít có sự tình có thể làm cho nàng tâm khởi gợn sóng, nhưng yêu cầu này của Tề Tuyên quả thật có điểm dọa đến nàng. “Hoàng Thượng muốn khôi phục thân phận nữ nhi?” “Yên tâm, ta không có vô tình như vậy. Ít nhất trước lúc tìm ra một cái huyết mạch khác

của hoàng tộc, ta vẫn sẽ tiếp tục làm con rồi hoàng đế a.” Nàng tựa tiểu phi tiểu nâng lên khóe miệng.

“Đôi trang phục chính là tạm thời, vì sinh thần của Bộ Kinh Vân, ta sẽ đổi trở lại một chút.” Trữ Tiểu Mộng kinh ngạc càng sâu. “Hoàng Thượng là vì sinh thần của sư huynh ư?” “Kìa..... Hẳn bảo hộ ta lâu như vậy, ta vì hắn làm ít chuyện cũng thực bình thường thôi!” Bộ Kinh Vân vì Tề Tuyên cũng không nề hà giữ chức hộ vệ.

Đến đan dược mà Trữ tiểu Mộng khổ công tinh luyện ngày qua ngày, năm qua năm hẵn cũng không có kiên nhẫn, đem chúng nó làm thành thánh phẩm dưỡng thân. Thâm tình của Bộ Kinh Vân, Trữ Tiểu Mộng vẫn luôn thấy rõ ràng, chính là không có hứng thú, cũng lười đi nói. Mà nay, hoàng đế giả dường như đã nhận ra tâm ý của Bộ Kinh Vân, hơn nữa còn chuẩn bị đáp lại. Trữ Tiểu Mộng liền cho nàng đáp án:

“Hảo, ta dạy cho ngươi.” Hai cái dung nhan đồng dạng điểm lệ, có khí chất đặc thù của nữ nhân, tay cầm tay đi vào nội cung. Nơi đó, có quần áo, trang sức của Trữ Tiểu Mộng, nơi đó, Tề Tuyên sau khi thành niên, lần đầu tiên mặc trang phục nữ nhi. Mắt thấy trong phòng đông nhất điệp, tây một đồng hộp gấm, Bộ Kinh Vân phiền muộn chết. Hắn không biết nói qua mắt trăm lần, không cần sinh thần, không cần sinh thần.....

Sẽ không có người nào nghe vậy? đều là vàng bạc châu báu, dược liệu, da lông, bảo kiếm, danh đao, cái gì loạn thất bát tao đều hướng vào trong phòng hẵn đặt để. Làm ơn, vật ngoại thân...hắn muốn nhiều như vậy làm gì?

Hắn là đỉnh đỉnh thống lĩnh cấm vệ quân, nhưng không có khai tông lập phủ, mà ngay tại trong hoàng cung tùy tiện chọn một gian phòng để ở. Hiện nay, các môn, các phái đưa tới nhiều như vậy tặng lễ, đầy cả phòng, đi hai bước sẽ đá đến một cái hộp, chúng nó giờ phút này chẳng còn là tâm ý mà đều biến thành phiền toái rồi!

Bộ Kinh Vân đau đầu nhìn đồng lễ vật đồ sộ kia, suy nghĩ phải đem chúng nó đi nơi nào? Nếu không thể, đơn giản nhất chính là chuyển nhà. Thùng thùng thùng, tiếng gõ cửa vang lên. “Đừng đến đây nữa!” Hắn cắn răng, lo lắng có phải hay không nên kêu người đem bọn họ đánh bay ra ngoài? Nếu nhận lấy nữa, chỉ sợ phòng này sẽ bị phá thôi! “Bộ Kinh Vân.” Kiêu âm vang lên, là giọng nói ngọt ngào quen thuộc.

Bộ Kinh Vân kinh hãi: “Hoàng Thượng?!” Nàng làm sao có thể đến nơi hẻo lánh trong lãnh cung này a? Cơ hồ ngay lúc thanh âm nàng vang lên, hẵn đã vội vàng chạy ra mở cửa. “Ngươi—” Hắn sợ run. Đây là Tề Tuyên sao?

Luôn mặc mười lớp xiêm y để che dấu thân thể yếu điệu nữ nhi, xinh đẹp vô song, đồng thời cũng thô lỗ vô cùng hoàng đế giả: Tề Tuyên? Nàng một thân vàng nhạt cung trang, mái tóc đen dài hơi rối, không có kiểu cách, chỉ là vấn đơn giản kèm thêm vài cây trâm trên đầu. Minh điểm khuôn mặt lại thoa chút son phấn, tăng thêm ba phần xinh đẹp.

Môi cửa nàng có thoa chút son màu anh đào, má trắng hồng tựa như hoa đào bay tán loạn trong đêm đại tuyết, làm tăng thêm một cổ xuân ý. Giờ khắc này, hẵn cảm thấy gió bắc không hề rét lạnh, còn mang theo ba phần ấm áp. (vậy ra bắc cực ở cho vui đi Vân k=.=!) “Hôm nay là ngày sinh thần...của ngươi?” hai chân của nàng đá qua đá lại thêm cửa.

“Chúc ngươi..... ngày này hàng năm luôn vui vẻ.” Ai nói nam nhi không đồ lễ? Giờ phút này, hẵn liền cảm thấy hốc mắt lên men, vì phần tâm ý này của nàng, đây chính là lễ vật nổi bật nhất, hẵn cảm động run nhè nhẹ.

Đôi mắt tràn ngập ý cười của nàng liếc nhìn hẵn. “Bên ngoài trời đông giá rét, không mời ta vào ngồi một chút sao?” Hẵn gật đầu, lập tức lại lắc đầu. “Chờ ta trong chốc lát.” Hẵn phải đi đem những lễ vật này ném xuống, lại mời nàng đi vào.

“Chờ cái gì?” Đối phó với đầu gối nam nhân, nữ nhân nên chủ động chút. Tề Tuyên cũng rất hiểu nguyên lý này, hẵn mới nói xong, nàng đã theo bên cạnh hẵn chui vào trong phòng, lập tức bị cảnh tượng trong phòng dọa nhảy dựng. “Này đó tất cả đều là lễ vật người ta đưa cho ngươi?” Cũng quá sức tương tượng đi?

Nhất, nhị, tam, tứ..... Không xong, bởi vì số lượng nhiều lắm, rất hỗn độn, nàng cứ nhiên đếm không hết. “Đến tốt cùng có bao nhiêu người tặng lễ vật cho ngươi?” Nàng nhìn không được tò mò. “Cửu đại môn phái, ngũ đại thế gia, sáu danh môn.....”

Hắn lẩm nhẩm ước chừng nửa khắc chung. “Đủ.” Nàng cắt đứt lời nói của hẵn. “Ta đã biết, đại khái là toàn bộ người trong giang hồ tặng lễ cho ngươi, xem ra chức vị minh chủ này ngươi làm thực thành công, rất được lòng người” “ta không hy vọng như thế.” Hẵn nói những người đó đừng tặng lễ, bọn họ vẫn cứ liều mình đưa.

“Ai, chỉ là tâm ý người ta thôi! Chút nữa kêu vài cái nội thị giúp ngươi sửa sang lại một chút, không phải được rồi sao?” “Đây là lấy việc công làm việc tư.” “Không cần như vậy nha?” “công việc của nội thị chính là hầu hạ quý nhân trong cung, không phải thị vệ. Ta nếu mở tiền lệ, tất có ảnh hưởng không tốt.”

Nàng liếc hẵn một cái, cũ kỹ, đầu gối, ngọc qua..... Có tình lại vào trong lòng của nàng khảm. Hẵn chính trực quá cũng không tốt, nếu Lí Hữu Hợp cùng Chu Băng vẫn tìm không thấy huyết mạch hoàng tộc khác, nàng ở ngôi vị hoàng đế thêm mười năm, hai mươi năm, hay là hẵn sẽ cứ thủ lễ quân thần như vậy, cho đến bao giờ?

Cách Lão Tử, tại sao lại cùng nàng phân biệt thứ vô vị như thế? Không được, trước kia dù không hợp nhãn nhau lắm, hiện tại lưỡng tình tương duyệt, gặp mặt còn muốn một câu Hoàng Thượng, hai câu ty chức..... lễ tiết này làm người ta có mà gặp quý thôi! Đôi mắt nàng chớp chớp, đảo vài vòng, trong lòng bỗng nổi lên một chủ ý...

“Không cho nội thị đến giúp ngươi dọn dẹp lại, hay là ngươi muốn chính mình làm a?” Hẵn nhún mày. Vì sao lên làm võ lâm minh chủ, lại kiêm chức thống lĩnh cấm vệ quân, hẵn vẫn chưa thay bản thân đặt mua một phần gia nghiệp?

Giải thích điều này chỉ có một câu: hấn chán ghét xử lý những việc vặt vãnh trong cuộc sống, thu thập phòng ở cũng bao hàm trong đó.= (MN: thật ko ngờ còn có kẻ lười hơn ta a^^**BKV: mắt này lửa**MN:chạy a)

Giống như hoàn cảnh cô độc hiện tại, cái gian phòng thật đáng ghét, rối loạn, hoang cung to lớn còn nhiều phòng trống như vậy, chính mình sẽ tìm một căn nào đó mà ngủ lại. Dù sao chủ nhân hiện tại là Tề Tuyên, phượng hoàng giả hoàng đế nên không muốn làm tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, thế nên chỗ ở trong cung hơn phân nửa bỏ không mất rồi, chờ đợi có một ngày, một vị đế vương chân chính tiến vào, khai hoá nó.

Tề Tuyên đăng cơ có nói, trăm phế bỏ những luật rườm rà, mọi người cứ tùy tiện ở nơi mình thích là được, vì đó mà Tề Quốc rầm rộ, khai phủ kiến viện, bản thân cũng muốn đi làm, bởi vậy rất nhiều cấm vệ, không có tiền liền đi nội phủ đăng ký, tạm thời ở nhờ hoàng cung. Bộ Kinh Văn cũng là người thứ nhất. (MN: võ lâm mình chủ sao nghèo thế? Hay mún dành tiền cho con cháu nó xài?hehe chắc vậy rồi, bởi vì.....)

Nói ngắn lại, hiện tại Tề Quốc phi thường không có pháp luật cùng lễ chế. Ngón quan, Ngự Sử mỗi ngày đều mắng, nhưng Tề Tuyên không thèm để ý, bị mắng thậm, liền như vậy đồ tội lên đầu mình, cũng không đi thay đổi loại tình huống này. Lão đại đứng đầu đều như vậy, cho nên những hạ nhân sẽ có điểm vô lại, có thể hiểu, có thể hiểu.

Bộ Kinh Văn kỳ thật cũng hiểu được những lễ chế này thực nhằm chán, thuần túy là chinh nhân mà thôi, căn bản không cần để ý tới. Cho nên đối với vấn đề của Tề Tuyên, hấn trực tiếp trả lời: “Ty chức sẽ đi nội phủ một lần nữa đăng ký một gian phòng để ở.” “Lại đòi phòng ở, mấy thứ này hay là chuyển đi a!” “Không cần.”

“Đây là lễ vật người ta tặng cho người nha!” “Nhiều lắm, phiền toái.” “Ài!” Nàng lắc đầu thờ dãi. “Không thể kêu nội thị, người lại lười như vậy, rõ ràng là ta giúp người thu thập rồi!” Nói xong, nàng liền đi gom lại mấy hộp gấm. “Vạn vạn không thể –” Hấn vốn định nói Hoàng Thượng thân thể ngàn vàng, sao có thể vì hấn mà dọn dẹp đồng lộn xộn đó chứ. Nhưng Tề Tuyên lại cắt đứt lời nói của hấn:

“Cũng được mà, quần áo này là ta mượn Trữ Tiểu Mộng, mặc nó sắp xếp lễ vật, vạn nhất bản, nói sao... đối Tiểu Mộng cũng là không tốt công đạo, hay tìm cho ta bộ quần áo khác thay cho.....” Nói còn chưa xong, đai lưng đã muốn cởi xuống, tiếp theo ngoại bào rơi xuống đất... (MN: có chuyện rồi- hết to**TT+BKV: người cảm miệng**MN: khóc thút thít) Bộ Kinh Văn nhất thời ngây người, trà trộn giang hồ hơn mười năm, nữ nhân cũng không quá hiếm lạ, nhưng người mang theo sự xinh đẹp và hồn nhiên... chỉ có một mình Tề Tuyên mà thôi. (MN:ta đây cũng rất khá ái nha**BKV: mặt lạnh**MN:sợ quá... xiu)

Hấn thầm yêu nàng đã lâu, nàng lại cố ý đối nữ trang mừng sinh thần của hấn, hấn có thể vì nàng mà hy sinh tính mạng cũng không có gì hối tiếc, cho dù là lên thiên đường hay xuống hoàng tuyền, hấn chính yêu nàng như vậy... (MN: 1 tình yêu quá mãnh liệt a... ** khăn giấy chùi chùi, hít hít) Hiện nay, nàng lại bắt đầu thoát ý, này này này – thiên a, chẳng lẽ nữ tử trước mắt không phải Tề Tuyên? Hoặc là hấn tương tư quá độ, chính mình làm một hồi mộng xuân? (MN: mộng xuân thật chân thật như vậy sao ta???)

Áo khoác cởi xuống, chỉ còn nội y trắng tuyết dán chặt vào da thịt, thân hình nàng yếu điệu càng làm cho ai đó hứng thú không thôi... Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phiếm hồng, sóng mắt nhộn nhạo xuân ý, như dòng nước êm đềm, tĩnh mà vô hạn phong tình. Hấn tìm đập càng lúc càng nhanh, toàn thân nóng như lửa đốt.

Nàng đến gần hấn, cũng là né mấy cái hộp gấm trên đường lại không may vấp phải đá một cái hộp gấm nào đó, thiếu chút nữa ngã u u đầu rồi. Hấn thi triển hấn thủ nhanh như chớp đem nàng ôm trong lòng, hai cơ thể chạm vào nhau, giống như ngọn lửa đang bùng cháy thật lớn. “Aiz~làm ta sợ muốn chết.” Nàng mị nhãn như tơ, âm áp thổi thổi bên tai hấn: “Cám ơn người!” Hấn hé miệng muốn nói lại phát hiện cổ họng nóng ran ngay cả tiếng đều không phát ra được. “Uy.” Nàng tay nhỏ bé làm loạn trong ngực hấn:

“Này đó lễ vật đưa ta một nửa được không?” ngón tay mảnh khảnh dán chặt vào bờ ngực rắn chắc, ba phần làm nũng, bảy phần khiêu khích. Hấn không chỉ đỏ mặt, thân thể cũng hồng, ôm cánh tay của nàng run run không ngừng. “Đừng nhỏ mọn như vậy, nếu không..... Ta liền chọn mười cái nha?” thân hình mềm mại càng tiến sát trong lòng hấn, nhẹ nhàng mà cọ xát, làm dục hoả trong người hấn lan đi khắp nơi.

Hấn đã muốn chịu được không được loại này tra tấn, hoặc mất cùi đầu, hôn lấy đôi môi mềm mại của nàng, cảm giác có một hương thơm tràn đầy mị hoặc lan toả trong tâm trí. Trong lúc nhất thời, hấn trong mắt trừ bỏ một mảnh phấn hồng, cái khác đều không có.

Nàng yêu kiều, càng thêm câu dẫn hấn. Vài lần, lưỡi hấn quán quít chiếm lấy đôi môi nàng, ý tưởng xâm nhập, lý trí đột nhiên vụt lên bề dục, cảm thấy như chính mình đã làm một chuyện thiên lý khó dung, nên thức thời dừng lại. Mỗi giờ phút này, hơi thở của nàng phả vào mặt hấn, cái miệng nhỏ nhắn lại đưa lên, cái lợi đình hương giống như con rắn trơn trượt, nhẹ nhàng hôn lấy hấn... Lý trí của hấn lập tức bị tình dục đánh tan.

Lén lút, đôi tay nhỏ bé của nàng sờ soạn đai lưng hấn..... Cách Lão Tử, vì sao chính mình ngược tay như vậy a, cời hay hông cời?! Không đúng, nàng vóc người tiêu chuẩn, linh lung hứng thú, cho nên rõ ràng là hấn ngày thường điềm tĩnh lại biến thành kẻ cuồng hôn nàng, cả người nhảy đến trên người hấn, ôm lấy cổ hấn, hai chân quắp nganh eo hấn.

May mắn hấn là một quân nhân, thân thể cường tráng, đôi tay thư sinh trời gả không chặt, còn không làm nàng ngã a? hấn nếu thật là thư sinh, nàng muốn đẩy ngã hấn, còn dùng nhiều sức như vậy sao? Nhất thời, nàng thật sự rất mâu thuẫn, không biết nên may mắn hấn cường tráng, vẫn là giận hấn rất vũ dũng? Dù sao, đai lưng hấn không cởi xuống được, nàng buông tha cho mục đích “Tạo phản” chuyển hướng lên vật áo của hấn.

Hấn võ công hảo, nội lực cường, thế nhưng lại mặc một thanh sam đơn giản, chính là thích hợp cho nàng hoạt động đi. Tay nhỏ bé đi vào vật áo trước ngực hấn, dưới lòng bàn tay là một mảnh ấm áp, trong chớp mắt, ngược lại làm tay nàng nóng ran. Tâm cũng nóng... Bộ Kinh Văn đã hoàn toàn mê đảo tâm hồn, nếu không quân nữ tử trước mắt thân phận ra sao, hấn chỉ biết chính mình yêu nàng mười năm, ngày qua ngày tương tư, tình ý dào dạt đủ để sánh với biển khơi.

Hấn ngồi xuống ôm lấy nàng, đặt ở trên giường, cúi đầu nhìn ngắm nhưng nhan điểm lệ như anh đào của nàng. Tại sao lại trang điểm vậy? Dung nhan của

nàng vốn là thiên hạ vô song, son phấn ngược lại giấu đi khí chất ấy của nàng. Hấn cúi xuống, mềm nhẹ liếm đi lớp son còn sót lại trên môi nàng. “Kính Vân.....”

Nàng yêu kiều gọi, hai tay ôm lấy cổ hấn, đáp lại hấn. Hai chiếc lưỡi lưu luyến quấn chặt lấy nhau, hấn cẩn thận cời bỏ nội sam của nàng, lộ ra cái yếm màu lục, trên thêu mấy đoá sen xanh, gần bùn mà không nhiễm, rất đẹp, chính là có điểm giống nàng, thân ở thâm cung, như trước làm theo ý mình, cuồng ngạo không bị cản trở.

Này thế gian độc nhất vô nhị kì nữ tử..... Hấn thật may mắn, yêu thương vỗ về da thịt non mịn kia, hấn tâm tình vô cùng kích động. Nàng không cách nào cời đuợc quần áo hấn, liền cời bỏ dây cột tóc của hấn, trong thời gian ngắn, mái tóc đen liền sổ ra. Máu tóc đen cùng gương mặt ngăm ngăm càng trở nên khiêu gọi, nàng giật mình phát hiện, ngũ quan của hấn như một loại ánh sáng mặt trời, thực tại, thực tiêu dao, rất giống nàng mong nhớ ngày đêm, kia rộng lớn sánh cùng thiên địa. Nguyên lai nàng cái nàng vẫn luôn theo đuổi gì đó lại ở ngay tại bên người – “Kính Vân, Kính Vân.....” Ni non càng không ngừng gọi. Háo vấp và đầu.....

Của nàng bảo bối rốt cục tới tay. Hấn bị nàng thỉnh linh kích tỉnh làm cho luống cuống tay chân.“Hoàng –” “Bảo ta Tuyên nhi. Nương trước kia đều gọi ta như vậy.” mười tuổi trước đây, nàng vẫn còn ở trong một thôn trang nhỏ, bao quanh là núi non ao hồ, mỗi ngày đều cùng mười mấy người bạn trèo cây bắt chim, xuống ruộng trồng khoai lang, nàng mặc dù thân thể có chút nhược, thế nhưng vẫn là kẻ đi đầu, được công nhận là bá vương.

Mỗi lần nàng gây sự, toàn thôn không có người nào thoát được, còn có người bị chinh thâm, thấy nàng liền kêu cô nãi nãi. Khi đó, nàng rất vui nha! Về sau vào cung, trên lưng vô số gông xiềng, trốn không thoát, thế này mới hiểu được cảnh cá chậu chim lồng. Nhưng nàng không có hối hận khi vào cung, bởi vì nàng thân là phận tử của Tề gia phải có trách nhiệm, tuy rằng nàng khát vọng thiên địa rộng lớn, nhưng cũng chính là nghĩ mà thôi.

Thẳng đến giờ này ngày này, ở hấn trên người, nàng một lần nữa tìm về sự tự tại kia, sớm mạnh tinh huyết thiếu hụt rồi. Khéo léo thân hình ở dưới thân hấn xoay cợ, cời bỏ quần áo của hấn, nàng muốn hấn, dĩ thường cấp bách.

Nàng vô lực xé rách quần áo hấn, nhưng là hấn chủ động thỏa mãn lòng của nàng nha, thoát xuống áo xanh, lộ ra một thân hình rắn chắc. Cảnh tay nàng vòng nhanh ôm lấy hấn, thân thể dán chặt vào nhau, cảm nhận hơi thở cùng nhịp tim. Hấn chỉ thấy thân thể trắng tuyết của nàng, eo nhỏ tựa như liễu khẽ khàng lay động, từng trận mà mị hoặc, chất chứa muôn vạn phong tình. Bàn tay to đặt ở trước ngực nàng, lòng bàn tay truyền đến một sự nhu tình hoà vào xúc cảm trong tâm hấn. “Ân.....” Nàng hô nhỏ, hơi nhòm dậy nghênh hướng hấn.

Hấn chỉ cảm thấy từng đợt lửa nóng cợ xát thân hình, làm cho nam tính của hấn trở nên đau. Mà trước mắt người duy nhất có thể giải trừ đau đớn này... chỉ có nàng! Hoàn toàn dứt bỏ thân phận, tôn ti, hấn cuồng liệt hôn nàng, vuốt ve thân thể xinh đẹp mềm mại ấy, trên làn da trắng tuyết lần lượt nở ra từng đoá mai hồng. Ôm chặt nàng, hấn một bên hôn môi nàng, một bàn tay to vuốt dọc theo đùi nàng nhẹ nhàng xâm nhập nơi nữ tính mềm mại. Cứ như vậy...hấn làm cho nàng khoái hoạt lên đỉnh... “A a a.....”

Nàng chỉ còn hơi chút khí lực rên rỉ mà thôi, không nghĩ đến đây là cảm giác khoái hoạt nhân sinh a. Đột nhiên, thân mình hấn trầm xuống, đem chính mình hoàn toàn dung nhập trong cơ thể nàng. Nàng giống như con cá trên cạn nhẹ nhàng thở ra, nguyên tưởng rằng kia đã tới đỉnh núi khoái cảm lại bị đẩy vào một sự cao trào khác lạ.

Nàng đã muốn không cách nào phân rõ ràng đâu là, đâu là hư ảo, chỉ có thể theo hấn luật động, chìm nổi trong bể tình..... Bộ Kính Vân ngồi xuống đầu giường, quần áo trên người hấn thanh nhã mà toát lên vẻ vô tình. Tề Tuyên nằm trên giường của hấn, nàng mặc áo ngủ bằng gấm bao trùm lên thân thể trần trụi mềm mại, chỉ lộ ra đôi chân bạch ngọc, ở trên lưng hấn mà đá. “Làm gì phải bày ra bộ dạng sống không bằng chết? Ngày đã sắp tàn, lại không có đến nửa điểm khoái hoạt!” Xác thực thời điểm ôm nàng trong lòng rất khoái hoạt nhưng mà... “Thân muôn lần chết.” “Như thế nào? Người lại không bắt buộc ta, ngược lại.....”

Nàng mới là người khởi xướng a! Vấn đề chính là... nàng là quân hấn là thần, mặc kệ thế nào đều là lỗi của hấn! “Nếu không trầm truyền nội thị lại đây viết sách, cho người một cái phong hào?” “Hoàng Thượng” Loại sự tình này không thể nói giỡn được, vạn nhất... “Người nếu có chút gì, chẳng phải thiên hạ đại loạn?”

“Ta nếu có chút gì đó mới tốt đâu! Ngôn quan sẽ không hội cả ngày chỉ vào mũi trằm mắng, trằm không vì hoàng thất mà có con nói dối, vô dụng” “Đó là bọn họ không biết sự thật nhưng...bụng như vậy sao có thể giấu giếm lừa thiên hạ?” “Cùng lắm tổn thêm vài may quần áo...Trằm tăng cân.” “Hoàng Thượng!” “Được rồi, được rồi, không giỡn với người nữa.” Nói là nói như vậy nhưng chân của nàng vẫn chưa lành hấn vẫn phải cõng nàng trên lưng “Đứa nhỏ cũng không phải nói có liên cợ, chưa xác định làm gì buồn lo vô cợ?”

Lời nói đúng là như vậy nhưng sao trong lòng hấn lại cảm thấy bất an. “Và lại đây là trằm chủ động dụ dỗ người, người chỉ là làm theo, nếu có tội cũng là trằm chịu, người lo lắng cái gì?” Nói đến đây hấn liền đỏ mặt, đang yên đang lành nàng lại ăn mặc xinh đẹp như vậy đến câu dẫn hấn? Rất khó có thể nhìn thấy khuôn mặt kia hiện lên vẻ ủy khuất.

Tề Tuyên thiếu chút nữa thì bật cười thành tiếng:“Lưỡng tình tương duyệt, vu sơn mây mưa, thiên kinh địa nghĩa, người hại gì ta? Huống hồ hôm nay là sinh thân của người, trằm phải chăng nên chuẩn bị cho người một phần lễ vật đặc biệt làm quà có đúng không?” Cách nói nửa thật nửa giả là hồi phục thân phận nữ nhi bởi vì sinh thân của hấn là thật,nhưng phần sau cũng là do hấn đầu gối đến tức giận, thế nên mới...

Sau này nàng cũng không hối hận, quan hệ của bọn họ rất tốt, trong lòng nàng không nề, nay lại làm vợ chồng nàng cũng rất an tâm. Bộ Kính Vân thực kinh ngạc, nàng làm nhiều như vậy là muốn cho hấn một món quà sinh thân? Trời ạ! Hấn đời này không bao giờ muốn sinh thân nữa, dọa không chết cũng bị hủ chết.

“Uy, trằm đây như hoa như ngọc đại mỹ nhân tự động đưa lên, người còn có cái gì bất mãn? Cười một cái lại lộ ra bản mặt không bằng lòng, trằm muốn người xem thật tốt.” Thực bất đắc dĩ, gặp gỡ phải nàng mạnh mẽ còn vô lại, hấn trừ bỏ đầu hàng không có lựa chọn thứ hai. Hấn quay đầu, nhếch miệng, coi như là nở nụ cười yếu ớt.

Nàng nhảy mắt ngốc điệu. Nguyên lai hẳn bình thường không cười là có nguyên nhân, bây giờ cười càng giống tên đầu gối. (MN: ý tỷ nói ca càng cười càng ngốc sao? Amen!) “Trăm đồng ý với người.”

Có thể cười đến khó coi như vậy, trên đời này hẳn nhận mình là thứ hai không ai dám nhận là thứ nhất. “A?” Có ý gì. “Không có việc gì.” Hôm nay hẳn đã chịu đủ đả kích không thể kích thích hẳn thêm. “Gần nhất có cái gì hứng thú, nói vài việc nghe một chút.”

“Chu đại tướng quân đang tấn công Bàn Long quan, dự tính không cần ba tháng tất sẽ đoạt lại cửa quan.” Hẳn chưa bao giờ coi công việc thành trò đùa, cho nên từ trong miệng hẳn thốt ra không phải việc quốc gia đại sự thì chính là ân oán giang hồ. “Cái gì?!” Nàng ngồi bật dậy. “Chu Bằng tấn công Bàn Long quan?”

Lập tức truyền chỉ cho hẳn dừng lại.” “Hoàng Thượng, đoạt lại Bàn Long quan là chuyện tốt, để U Châu và Tề Quốc sát nhập, Địch quốc không thể dễ dàng nhòm ngó biên giới quốc gia ta, vì sao Chu đại tướng quân phải rút binh ngưng chiến?” “Việc này nhất thời nói không rõ ràng được, tóm lại người lập tức đi tìm Lí Hữu Hợp, để hẳn nhanh chóng triệu Chu Bằng trở về.” “Nhưng...” “Ngay lập tức!” Nàng thật sự chưa từng thấy hẳn khẩn trương như bây giờ.

Trong lòng hẳn bắt giác cứng lại. Chẳng lẽ tấn công Bàn Long quan sẽ phát sinh việc chẳng lành? Không dám trì hoãn thêm, hẳn nhanh chóng mặc quần áo, đá tung cánh cửa nhanh chân đuổi tới Tề tướng phủ.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: chương 6

Bộ Kinh Vân mang vẻ mặt lo lắng rời khỏi tướng phủ, vừa trở lại hoàng cung, chưa kịp gặp Tề Tuyên, đã gặp Tề Tranh cản đường. “Nghe nói Chu Bằng lãnh binh tấn công Bàn Long quan?” Bộ Kinh Vân thực sự rất bội phục cái người vốn là nhi tử của tiên hoàng lại ẩn cư tại hoàng cung làm thái giám này, như thế nào có thể lấy được mọi tin tức bí mật của hoàng cung, không biết sau lưng hẳn tích lũy bao nhiêu thế lực?

Sợ là so với Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng không hề thua kém đi? Nếu có một ngày, hẳn rốt cuộc chịu không nổi hai vị công thần tự cao tự đại, kết cục của bọn họ e rằng không quá hy vọng. Bộ Kinh Vân trong lòng đắn đo, ý tưởng thay hai người huyênh đệ kết nghĩa nói lời hay, lại vừa giận bọn họ coi thường quân chủ, trầm ngâm chốc lát, lại đành thở dài. “Là, chiến sự Bàn Long quan dĩ nhiên lại đầu vô.”

“Chu Bằng ngu ngốc, đại đồng, thiên băng tuyết sơn phong, không ngừng hoành hành, hẳn là muốn lấy tính mạng của tam quân đi đem tòa phá quan kia cướp về sao?” Tề Tranh giảo bác. “Không được, ta không thể tro mắt nhìn các tướng sĩ máu tươi nhuộm đầy, người đi nói với tiểu Tuyên tử, khiến nàng hạ chỉ, triệu hồi Chu Bằng đi.” “Hoàng thượng đã sớm hạ ý chỉ, sai thần hướng tướng phủ tuyên đọc, điều Chu đại tướng quân hồi kinh, nhưng Lí tướng cự tuyệt. Công quan chiến sự là chuyện đã định.” “Này hai thất phu, hại Đại Tề ta!” Tề Tranh phẫn nộ một quyền đánh tới khiến gốc thụ khô bên cạnh nát thành hai đoạn.

“Cô vương sớm muộn gì cũng tính toán với bọn họ.” Hẳn ôm hận, xoay người rời khỏi. Bộ Kinh Vân kinh sợ. Không thể tưởng tượng này thiếu niên vương gia thân thủ thật không kém, dũng vô không thua kém gì tiên hoàng, đáng tiếc hẳn chỉ thích quân sự, không thích chính sự, hẳn không đáng coi nhưng lại là lựa chọn tốt nhất.

“Vương gia.” Thân hẳn nhaoáng lên, đi tới bên người Tề Tranh. “Thần có một chuyện muốn tâu.” “Chuyện gì?” Khi nói chuyện, Tề Tranh cước bộ vẫn không ngừng. “Thánh Thượng thật sự đã mất đi tâm muốn làm hoàng đế.”

Bộ Kinh Vân đi theo hẳn cách xa ba bước nói. “Người nên cùng tiểu Tuyên tử nói, ta muốn nàng làm không phải loại này bù nhìn hoàng đế, mà là chân chính nữ vương, là cửu ngũ chí tôn, đứng đầu thiên hạ, một lệnh đi ra, thiên hạ nhất nhất tuân theo.” “Hoàng thượng nói, việc này nếu là mười năm trước, nàng sẽ vui vẻ mà nhận, nhưng nay, nàng đã mất đi hứng thú.” “Xem ra nàng là bị hai cái thất phu kia làm cho chán nản, tuy nhiên...”

Tề Tranh rốt cuộc dừng bước, mang theo mâu quang hứng thú chăm chú nhìn Bộ Kinh Vân. “Chuyện này hình như cũng có công lao của người đi?” Ý niệm đầu tiên của Bộ Kinh Vân là, chuyện hẳn cùng Tề Tuyên mây mưa vu son (ý nói có JQ) đã bị lộ ra ngoài. Mạng lưới tình báo phía sau Tề Tranh có bao nhiêu đáng sợ, sự việc mới xảy ra được vài canh giờ, không ngờ đã truyền tới tai hẳn. Bộ Kinh Vân vẻ mặt quần bách. Tề Tranh vỗ vỗ vai hẳn.

“Lí Hữu Hợp, Chu Bằng cùng với người được xưng là Tề Quốc tam đại công thần, ta cũng thừa nhận năm đó, Nghĩa Dũng quân của các người nam chinh bắc phạt, thật đúng là vì nước hao tâm, nhưng trải qua mười năm, còn có thể tự kiểm chế bản thân, không kết bè kéo cánh chỉ còn lại một mình người, Lý gia, Chu gia đều đã trở thành quyền quý gia tộc.

Ta không nghĩ là vì chính gia tộc mình, bằng hữu thân thiết làm chút phúc lợi là sai, nhưng cũng không nên ảnh hưởng tới sự phát triển của quốc gia, dân sinh của dân chúng. Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng khiến cho ta cảm thấy thực thất vọng, mà người, theo thời gian ta cùng tiểu Tuyên tử quen biết, nghe nàng mỗi ngày đều hướng người ba bữa chửi, mà mấy tháng nay, nàng nói ba câu sẽ khen ngợi người một lần, có mắt ai này đều nhìn ra được, nàng với người đã động tâm.”

Cho nên? Vì nước, vì dân, vì sự nghiệp thống nhất thiên hạ, hẳn muốn chia rẽ bọn họ? Bức Tề Tuyên tiếp tục làm “nữ hoàng đế” mà nàng chán ghét kia?

Bộ Kinh Vân âm thầm đề phòng. Hẳn quả thực không có dã tâm, cũng thực trung quân, nhưng ngưng ngưng, trên đời này, người duy nhất có thể làm cho hắn dâng ra lòng trong thành vì quân chủ cũng chỉ có một, mà người đó lại chính là... Tề Tuyên.

Tề Tranh nếu tưởng rằng ý vào thân phận nhi tử của tiên hoàng làm chút chuyện khiến Tề Tuyên không vui, hẳn sẽ không hề bắn khoãn mà phủ nhận sự tồn tại của kẻ cùng họ Tề này. “Người không cần khẩn trương như vậy, ta có nói sẽ phản đối chuyện các người ở cùng một chỗ sao?” Tề Tranh cười một tiếng. “Tiểu Tuyên từ ở trong hoàng cung có bao nhiêu chuyện không vui, ta rất rõ ràng, chỉ có thể cảm thán nàng không sinh ra là thân nam nhi.

Mà nay, nàng có tâm theo đuổi hạnh phúc của chính mình, ta sẽ không phá hư. Tuy nhiên, ta cảnh cáo người, trăm ngàn lần đừng khiến nàng chịu chút gì thương tổn, nếu không, ta sẽ không bỏ qua cho người.” “Nàng sinh, ta sinh, nàng tử, ta cũng không sống một mình.” Đây là câu nói động lòng người nhất mà Bộ Kinh Vân có khả năng nói ra, lại đối lấy một cái xem thường của Tề Tranh. “Khó trách tiểu Tuyên từ nói người là đầu gối, quả thật đủ gối.”

Nói chuyện ân ái thế gian, cuộc đời này còn biết bao chuyện dễ nghe, tươi đẹp dễ nói, lại nói cái gì gắt gao sống chết, uế khí. Hẳn đầu gối thật sao? Vậy như thế nào mới là tình cảm tốt đẹp? Bộ Kinh Vân tràn ngập nghi vấn? “Đừng nghĩ! Người nếu có thể học được lời ngon tiếng ngọt, cũng không còn là Bộ Kinh Vân, vẫn là duy trì nguyên trạng đi!

Có lẽ, tiểu Tuyên từ sẽ gắng sức, cho người càng nhiều ngon ngọt, hảo hảo thay đổi cái tính tình đầu gối của người.” Hắn cười xấu xa rồi đi. Đây là vương gia loại gì a? Nửa điểm đứng đắn đều không có, nhưng hắn nói Tề Tuyên hội đưa ngon đồ ngọt...

Bộ Kinh Vân nhớ tới ban ngày cá nước thân mật, trong lòng dấy lên dục hòa. Nam nhân nào lại không nghĩ cùng nữ nhân mình yêu thân ái nóng bỏng? Hơn nữa, môi thom của nàng như thể ngọt ngào, dung mạo xinh đẹp, thân thể mỹ hoặc, chỉ cần ôm lấy nàng, thân thể hẳn đã hưng phấn run run. Nếu nàng lại có ý định khiêu khích...

Tướng tượng kia mỹ nhân như tơ, tuyết trắng hai chân vòng trụ thắt lưng hắn, toàn thân hắn bắt đầu phát ra ngọn lửa nhè nhẹ. Bộ Kinh Vân ở ngư thụ phòng hướng Tề Tuyên báo lại câu trả lời thuyết phục của Lí Hữu Hợp, nàng suy sụp ngã ngồi trên ghế, nhưng lại nói ra lời tương tự Tề Tranh. “Lấy ngàn vạn mạng người chém giết một tòa quan, đáng giá sao?” Nói thật, Bộ Kinh Vân không hiểu được ý nghĩ của hai huynh muội này.

Theo Lí Hữu Hợp nói, Bàn Long quan thuộc về Tề Quốc là trọng yếu nhất, tuy rằng khi trời rét đậm, đại tuyết phong son, thế cường công tất tạo thành tổn thương cực lớn cho tướng sĩ, nhưng có thể đối lấy một thành lũy an toàn, làm cho địch quốc từ nay về sau vô lực xâm phạm, đừng nói hy sinh mấy vạn quân sĩ, cho dù là mười vạn, trăm vạn, cũng là đáng giá, chỉ có Tề Tuyên ánh mắt phụ nhân thiên cận mới không nhìn ra tầm quan trọng của Bàn Long quan.

Bộ Kinh Vân cũng không cảm thấy Tề Tuyên vô năng, ngược lại, nàng rất có tài, người bình thường không thể hiểu được nàng. Mà nay, hắn muốn nghe một chút ý nghĩ trong đầu của nàng. “Hoàng thượng, Chu đại tướng quân nếu có thể hạ Bàn long quan, ít nhất có thể giữ được phương bắc hơn mười năm vững vàng.

Tuy rằng rét đậm khai chiến là có chút sai lầm nhưng là không hoàn toàn sai lầm đi?” Tề Tuyên tiếp đón hắn tiến tới bên cạnh, đem ghế dựa tặng cho hắn, chính mình ngồi trên đùi hắn. “Hoàng thượng.” Hắn có chút vô lực xoay sở. “Đừng lộn xộn, trăm nêu dựa vào không thoải mái, sẽ trách phạt người.” Nói xong, nàng tiến vào trong ngực hắn thêm một chút.

Đây không lẽ là ngon ngọt trong lời Tề Tranh? Có điểm giống, đau cùng khoái hoạt cùng hiện hữu. Hương khí trên người nàng châm lên ngọn lửa tình trong lòng hắn, mà nở nang kiêu đồn của nàng ở trên người hắn mà sát, hạ phúc của hắn trưởng đến độ muốn nổ tung. Hẳn vùng trộm xúc động, nàng lại cố tình đứng đắn cùng hắn thảo luận chính sự.

“Kinh Vân, người có biết ngoài Bàn Long quan có bao nhiêu dân tộc?” “Thần nhớ rõ Hoàng thượng từng nói qua, quan ngoại trừ bỏ Địch quốc, còn có một trăm hai mươi ba bộ lạc lớn nhỏ, lại còn phương bắc cũng có một đại đế quốc Lạc Đặc trụ tại, đi qua đó là biên lớn.”

“Người nói đúng, nhưng có một chuyện trước đó ta đã quên nói, lãnh thổ Lạc Đặc lớn gấp hai lần trung nguyên, mà trên biển lớn, còn có hơn mười đảo quốc khác, đi qua tiếp là một đại lục khác, so với trung nguyên còn muốn lớn hơn nhiều lần.” “Thần trước kia từng nghe hồ thượng nói về đại lục kia, tên là Châu Phi (ặc, cái này chém, “tác người” là cái lục địa gì????). Nơi đó nguyên liệu thừa thãi, phong phú, còn có rất nhiều động vật kỳ quái.” “Đừng vậy, thiên hạ rộng lớn đến mức chúng ta không thể tưởng tượng.

Chính là trong cung tối trần quý bản đồ cũng vô phương đem thiên hạ vẽ lại hoàn chỉnh, cho nên người nói, chúng ta xây dựng Bàn Long quan, cả ngày phòng bị Địch quốc là vì lý do gì?” “Chẳng lẽ không cần quan khẩu, mặc kệ kẻ thù bên ngoài tùy ý xâm nhập lãnh thổ của ta, cướp bóc dân chúng Đại Tề?” “Ta nào nói như thế!

Thời kỳ lập quốc, thiết quan lập tạp (ý chỉ thành lập biên quan rồi trấn thủ ấy) quả thật rất trọng yếu, đây là một cái ô dù, có thể ổn định cục diện chính trị cùng nhân sinh. Nhưng theo thời gian, sau khi quốc gia đã ổn định, lại tiếp tục nhốt mình trong vòng bảo hộ, thật giống như quân nhân các người, tập võ phải tập đến cuối cùng, muốn theo đuổi chính là trời cùng người hòa làm một. Cố tình lại tạo ra nguy hiểm cùng cực, trong một trăm võ giả, có thể có một người đạt được tới cảnh giới đó sẽ vui mừng cười trộm, còn lại đều tại thời điểm phá quan mà chết. Chẳng lẽ các người vì sợ chết liền cường bức bản thân không đi đột phá sao?”

“Võ giả chân chính sẽ không sợ hãi khiêu chiến.” “Một người chân chính có tinh thần phấn đấu, muốn quốc gia tồn tại tới thiên thu vạn đại cũng không nên hạn chế chính mình, hơn nữa...” Nói tới đây, thanh âm của nàng hơi run run. “Rét đậm dùng binh, đối với thân thể binh sĩ là gánh nặng lớn nhường nào, chỉ cần chờ nhiều nhất nửa tháng, tuyết tan cỏ mọc, khi đó lại đến đánh, không phải có lợi hơn sao?” Nàng thật là một hoàng đế tốt, mọi việc đều lấy dân làm trọng, nếu nàng không phải nữ nhân, nếu không có Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng ràng buộc, nàng sẽ là một vị vua mưu lược tài trí uy chấn tứ phương.

Thế nhưng, thế sự thường không vẹn toàn nhân ý. Suy nghĩ một lát, hắn ôm chặt thắt lưng của nàng, nói lời trái lương tâm. “Chu đại tướng quân lãnh binh nhiều năm, kinh nghiệm phong phú. Có lẽ, hắn tìm ra phương pháp tác chiến vào mùa đông, có thể giảm bớt thương vong, hoàng thượng không cần quá mức lo lắng.”

“Nói thật sao?” Nàng hấp háp cái mũi, đôi mắt ửng đỏ lại mang theo vài phần trêu tức nhìn lại hắn. Bộ Kinh Văn ngực thắt lại. Thật sự là yêu tinh, bất luận là khi nào chỗ nào, luôn khiến lòng người thất thường. “Làm chi không nói?” Nàng cố ý nhích mông, kia nở nang tuyệt vời khoái cảm rốt cuộc kích thích hắn kêu rên thành tiếng.

“Hoàng thượng...” Bất chính là đang thảo luận chuyện quốc gia đại sự, nàng làm chi lại làm ra biểu hiện này? “Làm cái gì, người ta đang nói chuyện với người đâu! Đang êm đẹp, người làm cái gì mà thâm trầm?” Cảm tình tất cả đều là lỗi của hắn? Tay hắn nhin không được từ eo của nàng chuyển qua đùi, dùng sức đè lại.

“Đừng lộn xộn.” “Cũng không phải ta muốn động, cái đỉnh đó có cái gì hơn người đâu!” Cái mông không động dậy, nàng còn có thể xoay thắt lưng a! Sợ hắn chắc! Hắn mặt đỏ tai hồng. Hạ phúc có chút sung, có chút không khống chế được.

Nhưng là không thể trách hắn, một nam nhân bình thường, lại để cho nữ nhân ở trên người mình xoay đến xoay đi, có thể không gọi lên phản ứng sao? Hắn cố gắng hít vào, vận công điều tức, bình phục khí nóng trong cơ thể.

Nàng lại thiên chân, ngón tay chỉ chỉ vào khuôn ngực rắn chắc của hắn: “Uy, người nói đem mười món lễ vật người ta mừng sinh nhật người đem cho ta, bao giờ thì thực hiện?” Hắn thật vất vả khôi phục thần trí thanh tỉnh, lại làm cho nàng, lại bị nàng làm cho biến mất khỏi thiên ngoại. “Kỳ quái, giống như đỉnh càng cao hơn.”

Nàng nghiêng đầu tà nghệ nhìn hắn. Hắn quần bách, tưởng chừng muốn đào hố chôn lấy chính mình. “Uy, ta có thể hay không sờ sờ cái đỉnh xấu xa kia của ta?” Bỗng nhiên phát hiện khiêu khích hắn là một chuyện rất thú vị, muốn ngừng mà không được đâu! “Không được!” Hắn trừng mắt nhìn nàng. “Keo kiệt, sờ vài cái cũng đâu có mất khối thịt nào.” “Nàng...” Thiếu chút nữa không thể không chế mà đem nàng từ hình tại chỗ, may mắn hắn đứng lúc phát hiện ánh mắt đắc ý của nàng, tựa như mắt mèo con ăn vụng.

Tiểu yêu tinh này, không biết cái gì gọi là phóng hỏa tự thiêu sao? Nàng quả thật không hiểu. Cái tính tình kiêu hãnh hãnh này là khi còn bé lưu lạc nhân gian dưỡng thành đi, mười tuổi vào cung, gọi là đế vương, kỳ thực là rối rối do người khác khống chế, ngày qua ngày trừ bỏ không được tự do, vẫn là không được tự do.

Khó có người đi vào tâm, có thể bồi nàng ngoạn, nàng còn không kích động tác quái? Cũng coi như Bộ Kinh Văn xui xẻo, thành nơi để nàng phát tiết cảm xúc. “Ta có gì sai sao? Người chính là keo kiệt, nói với người vài món lễ vật không được, mượn sờ một chút cũng không được, cái gì cũng đều không được, keo kiệt, keo kiệt, keo kiệt...”

Vừa nói, không quên cọ xát vài cái, sau đó, nàng liền cảm giác được dưới mông có một cái đỉnh cứng rắn, nóng giống như muốn đốt thành lửa cháy. Hắn cắn răng, nhin một lúc lâu, cuối cùng không nhin được.

“Còn dám nói chính mình đứng, thật sự là... không biết trời cao đất rộng...” Không thể nhin được nữa, không cần nhin nữa, hắn ôm lấy thân thể của nàng, hung hăng hôn lên môi của nàng. (Tư Đồ Hiểu Sa: dẫn sói vào nhà cuối cùng cũng bị sói làm thịt thôi, thiện tai, hy vọng Tuyên tỷ không gặp tai.) Kia lực đạo hung mãnh, giống như núi lửa nhiệt tình làm cho nàng nháy mắt ngây người. Mắt nàng tròn lớn, cảm nhận được có một con mãnh thú hung hăng tàn sát bờ bãi, hôn đến mức môi của nàng sưng lên, duyên đầu của nàng đình hương, nó bá đạo phi thường, hôn nàng đến cơ hồ hít thở không thông. Nàng rốt cuộc hiểu được hắn nói nàng

“Không biết trời cao đất rộng” có ý tứ gì, hắn không phải người đăm đăm, tuy rằng trời sinh mặt gỗ, nhưng hắn có một viên so với hỏa còn muốn nóng cháy tâm. (TĐHS: hiểu ra thì đã quá muộn, thiện tai, tai tới rồi.)

Hắn bình thường đoan nghiêm là vì lý trí mạnh mẽ đã áp chế đi tình dục, một khi tâm phòng bị phá, dục vọng tất sẽ như mãnh thú bị thả ra khỏi chuồng, không thể chống đỡ nổi. Nàng đã sai lầm khi đem mãnh hổ trở thành mèo bệnh, nghĩ đến chính mình đem hắn đùa giỡn đến mức này, kỳ thật là nàng sai lầm đi vuốt râu hùm, to gan lớn mật.

Theo nụ hôn của hắn càng ngày càng sâu, lực đạo cuồng dã mạnh mẽ đánh tan thần chí của nàng. Nàng biết vạt áo của mình bị cởi ra, hoặc phải nói là bị xé nát...

Cái giả đầu gỗ này, lực đạo lớn hù chết người, hơn mười tầng quần áo cũng có thể dễ dàng xé nát, quả thực là cường hãn đến dọa người. Hắn cắn bản không phải cởi bỏ quần áo của nàng, mà là trực tiếp xé nát. Thoát bỏ tiết khổ trên người nàng, đồng thời, hắn cũng cởi bỏ quần lót, đại chương di chuyển trên thân hình kiều nhỏ của nàng... “Ngô...” Nàng hô hấp dồn dập, thân mình nháy mắt bị ngập tràn trong tư vị... đau cùng khoái hoạt tốt cùng.

Mà động tác của hắn vẫn chưa bởi vậy mà dừng lại, ôm lấy eo nhỏ của nàng, vừa lướt động một chút. Nàng hé miệng, ngay cả rên rỉ đều không thể phát ra. Rất kích thích, nàng cảm thấy lý trí bị vỡ vụn, thân hồn bay bổng, giống như ở trên không trung bay lượn, muốn bay tới chín tầng mây... Trong cung Phụng Nghi, Tề Tuyên nằm trong nước tắm được hòa mưa thuận gió hòa đan được, cả người bị vây ngập trong trạng thái thất thần.

Trừ Tiểu Mộng nhìn đến những điểm hồng hồng đỏ đỏ trên người nàng, trong lòng có chút đồng tình. “Hoàng thượng không nên đi trêu chọc sư huynh.” Tề Tuyên sùng sốt hồi lâu, mới vô lực mở miệng: “Ai biết hắn là giả trụ ăn lão hổ, bề ngoài đạo mạo trang nghiêm, giống cái người ngồi trong lòng mà vẫn không loạn Liễu Hạ Huệ, kì thực, căn bản lại là kẻ đại háo sắc...”

Không! Gọi hắn sắc lang vẫn còn coi thường hắn, hắn hẳn phải là sắc ma mới đúng.” “Sư huynh sắc hay không sắc ta không biết, nhưng người giang hồ đều xưng tôn hắn là đỉnh kinh văn, ý tứ chính là nói hắn bất luận hành động, tính tình, vũ lực đều giống như tia sét vậy, nhanh chóng, uy mãnh.” “Như thế

nào không ai nói cho ta biết chuyện này?”

“Hoàng thượng cũng không phải người giang hồ.” Cũng phải, nàng lại không ở trong võ lâm, ai như vậy nhảm chán cùng nàng nói chuyện giang hồ bát quái? Bất quá... “Tiểu Mộng a, về sau vô luận chuyện lớn nhỏ, chỉ cần là cùng Bộ Kinh Vân có liên quan, phiền toái người đều nói lộ cho ta biết một chút a.”

Nàng không nghĩ một ngày nào đó lại động vào tổ ong, thực vất vả. “Nàng muốn biết chuyện của ta, sao không trực tiếp hỏi ta?” Thanh âm trầm thấp từ phía trên đầu các nàng truyền tới. Đúng là của Bộ Kinh Vân. “Oa!” Tề Tuyên cả người vội chìm vào trong bồn tắm, chỉ còn cái đầu là lộ trên mặt nước. “Người làm sao có thể tiến vào?” (TDHS: Haiz, phản xạ có điều kiện đề phòng sói xám a...) “Sur huynh.” Trữ Tiểu Mộng nói.

“Người đi ra ngoài, nơi này giao cho ta.” Bộ Kinh Vân nói. “Là.” Trữ Tiểu Mộng gật đầu, trực tiếp đi ra ngoài. Xem ra Bộ Kinh Vân thật sự là bất cứ giá nào, thường lui tới thay Tề Tuyên cường gân hoạt huyết đều là tự bịt lại hai mắt, hôm nay lại thoải mái đi vào, trực tiếp đem lễ giáo vất vào hồ phân. (TDHS: nguyên tác, không phải ta nói)

“Chậm đã.” Tề Tuyên trừng lớn mắt. “Hắn phải là người đi ra ngoài, Tiểu Mộng lưu lại mới đúng đi?” “Từ khi nàng bắt đầu tắm được dục, đều là ta giúp nàng vận công điều trị thân thể, hôm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ.” Bộ Kinh Vân mặt không chút thay đổi nói. Nàng ngây dại, thật lâu sau mới kêu to: “Ta như thế nào không biết?!”

“Bởi vì trước kia ta đều chờ nàng ngâm thoải mái, đi vào giấc ngủ rồi mới tới đây.” “Cho nên người liền quang minh chính đại chiếm tiện nghi của ta?” “Không, trước kia ta đều dùng vải bố bịt lại hai mắt.” “Vậy hôm nay tại sao người lại không bịt mắt?” “Đã thành vợ chồng, làm gì phải nói tới loại nghi thức xã giao này?”

Hắn rất đúng tình hợp lý a! Tề Tuyên thiếu chút nữa bị lời nói của hắn làm nghẹn: “Là ai luôn mồm lễ nghĩa đạo đức, hôm nay... uy uy uy, người làm gì?” Bộ Kinh Vân cư nhiên bắt đầu cời quần áo. “Nam nữ xa lạ thì nên giữ lễ nghĩa đạo đức, nhưng vợ chồng thì bất đồng, làm chuyện khuê phòng cũng là con đường duy nhất tăng tiến tình cảm.” Hắn bước vào trong bồn tắm. “Người ngại biện.” Nàng nhắm mắt lại, xoay người.

Muốn nàng tác quái, nàng sẽ rất thích ý, nhưng chính bản thân làm cái chuyện đáng xấu hổ như vậy, nàng sẽ không thích. “Ta cũng không giáng hư ngôn.” “Đó là bởi người từ đầu đến đuôi đều là giả đạo đức, nguỵ quân tử.” Ai, trêu nhân trên đến cuối cùng cư nhiên lại bị nhân trêu lại, tức chết nàng. “Ta vốn cũng không phải cái gì quân tử, ta là người giang hồ.” “Cách lão tử, không cần theo ta chơi chứ.” Hắn nhử mồi, biết câu nói

“Cách lão tử” kia của nàng không phải là ý định mắng chửi người, mà là do thời nhỏ sinh trưởng trong dân gian mà hình thành câu cửa miệng. Hắn ở bên người bảo hộ nàng mười năm, không biết đã nghe nàng nói qua mấy trăm, mấy ngàn lần, cũng không cảm thấy gì, nhưng hôm nay, đối với bóng dáng yếu điệu của nàng, hắn cảm thấy câu nói kia dù nghe thế nào cũng không lọt tai. “Tuyên nhi, ta từ nay về sau sẽ gọi người như vậy.”

Không cần hỏi qua ý tứ của nàng, hắn trực tiếp quyết định. “Khi chỉ có hai người chúng ta, người có thể hay không đừng nói ‘cách lão tử’?” “Làm chi? Người từ bao giờ cũng kiềm luôn chức Ngự Sử, muốn quân tặc xấu của trẫm?” Tuy rằng đã hạ chi chiếu tội mình cũng đã thành quen, nhưng không có nghĩa nàng thích làm cái việc này, bất quá, ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu. “Không phải.” Hắn lắc đầu.

“Ý của ta là... người muốn hay không đổi thành lão nương hoặc cô nãi nãi gì đó?” “Người nói cái gì vậy?” “Nàng xem, chúng ta là vợ chồng, nàng tự xưng ‘Lão Tử’, vậy ta tính là cái gì? Huống hồ nàng là nữ tử, lão nương lĩnh tình trong lời nói có vẻ thích hợp hơn.” Nàng xoay người quắc mắt, hai tay cụm lại té nước lên người hắn. “Đầu người bị hồng rồi sao? Cái gì tốt không mang ra so đo, lại so đo với ta cái chuyện nhỏ nhặt này.” “Không phải so đo mà là nghe một nữ nhân mở mồm là ‘lão tử’ thực không được tự nhiên. Người nếu không thích xưng lão nương, khiến nam nhân thích mắng chửi là lão mẹ điều ngoa, này cũng đúng.”

“Người người điên này, trong lòng là muốn nói cái gì a?” Nàng xem như hoàn toàn không hiểu hắn. “Nhớ người.” Hắn nói thẳng. Nàng giật mình, thật sự là bị dọa, nhưng nhiều hơn lại là cảm động. Nàng biết hắn không phải người thích nói hư ngôn, hắn nói một lòng muốn nàng, vốn không có nửa điểm giả dối. Lời nói không có chút nào biểu hiện tình cảm cơ hồ là không chút lãng mạn, nhưng nó nhất định có trăm phần trăm chân thành.

“Kinh Vân, ta...” Nàng có một câu, chỉ có ba chữ, muốn nói với hắn. “Nên vận công, nếu không được liệu mất tác dụng, liền uống phí một viên đan dược.” Hắn đột nhiên vươn dài cánh tay, đem nàng kéo lại gần, điểm mấy chỉ ở trên người nàng, vì nàng vận công, giúp nàng điều trị thể chất. Cách lão tử, ngu ngốc Bộ Kinh Vân! Nàng ở trong lòng mắng. Vốn tưởng nói với hắn “Ta yêu người”, hiện tại ba chữ kia lập tức sửa lại. “Người chết đi!” Nàng gầm nhẹ. “Chuyên tâm.” Hắn tại vú nàng vỗ một cái.

“Vương bát đản!” Lại là ba chữ, áy náy thay, nghĩa cùng ước nguyện ban đầu hoàn toàn bất đồng. “Bảo người chuyên tâm.” Lại thưởng cho cái mông của nàng một chưởng. “Đồ đại heo!” Đáng giận, đời này không giáo được hắn biết cảm kích tức thời, nàng sẽ không họ Tề! Hừ, nàng cùng hắn đấu. Lúc này, hắn ngay cả nói đều lười, trực tiếp đánh lên cái mông của nàng một chút, nàng tức giận đến cả người phát run, chỉ kém không trực tiếp té xiu cho xong.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: chương 7

Thập niên hàn song vô nhân vấn, nhất cử thành danh thiên hạ tri. (Nghĩa là: Mười năm gian khổ học tập không người hỏi, vừa mới thành danh thiên hạ biết.) Trên Kim Loan điện, thiên tử Đại Tề Tề Tuyên triệu kiến tân khoa tiến sĩ, một loạt nam tử, bất kể tuổi tác, vào ra đều mang theo áp lực, không được hưng phấn.

Tề Tuyên nghe thái giám xưng tên cái gì Đoạn Tam, Chu Tứ, Lí Ngũ... không sai, không sai, ngũ đại thế gia, lục đại hào môn đều chiếu cố đến. Lí Hữu Hợp mặc dù cũ kĩ, nhưng ở phương diện điều động nhân sự này thật không sai. Tề Tuyên một bên nghe xưng danh, một bên đưa tới bên Lí Hữu Hợp một ánh mắt tán thưởng, đáng tiếc đối phương không cảm kích, hoàn toàn không phát hiện. Tề Tuyên cũng không để ý.

Nàng gần đây liên tiếp gặp được những chuyện vui mừng, cuộc sống “tinh” phúc vô cùng, mỗi bữa đều ăn nhiều hơn một chén cơm, thể lực cũng trở nên tốt lắm, sẽ không lại đi ba bước, ngã hai lần, chân chính là ăn cũng hương hương, ngủ cũng hương hương. Nàng tự nhiên không biết được những thay đổi này là do công hiệu của việc dùng được dục nửa năm, mỗi phân thể lực của nàng đều là tâm huyết của Bộ Kinh Vân.

Thái giám tiếp tục xưng danh, đột nhiên, nhân tình Tề Tuyên sáng lên. Oa oa oa, tiểu hậu sinh nhà ai ngày thường như vậy môi hồng răng trắng, tuấn nham như ngọc, thật sự là... đẹp ngây người. Còn thật sự nghe một chút, ách, Âu Dương Phục? Như thế nào không phải người của ngũ đại thế gia, lục đại hào môn?

Họ kép Âu Dương là từ chỗ nào đến? Ai, mặc kệ Âu Dương này là nhân sĩ phương nào, tóm lại, rất phù hợp với khẩu vị của nàng. Nói chung, trước khi thi tam giáp phải qua được kỳ thi đình, do hoàng đế tự mình chỉ định, nhưng Tề Tuyên không có quyền lực này, bình thường đều là do Lí Hữu Hợp định đoạt.

Trước kia, Tề Tuyên cảm thấy tùy tiện chỉ định ai đó là tốt rồi, chỉ cần thực sự có năng lực, vì Tề Quốc gắng sức, a miêu a cầu đều có thể đứng hàng công thần. Nhưng hôm nay, Tề Tuyên vừa nghe Âu Dương Phục là thám hóa, thật sự cảm thấy rất kỳ quái, với ánh mắt của Lí Hữu Hợp chẳng lẽ không nhìn ra, trong nhóm người đồ tiến sĩ này, tư chất của Âu Dương Phục tuyệt đối xếp hàng thế nhất, không thể ngờ chính là Trạng Nguyên?

“Lần sau thật muốn đem dung mạo vào trong những hạng mục đánh giá...” Nàng tự mình nỉ non, nhìn tuấn nham của Âu Dương Phục, nước miếng đều muốn chảy ra. “Khụ!” Một tiếng truyền âm bên tai nàng nổ mạnh, khiến nàng choáng váng, thiếu chút nữa từ trên long ý ngã xuống. Thảm, nàng quên chính mình đã có phu quân, mà tướng công vẫn là thị vệ bên người của nàng, đứng cách nàng có ba thước.

Lén lút, nàng khoe mắt ánh lên dư quang nhìn đến, nhìn thấy một pho tượng băng... đúng, chính là khối băng so với đầu gỗ vẫn là cao cấp hơn. Bộ Kinh Vân phi thường phần nộ, hậu quả sẽ thật thê thảm. Thích cái đẹp là bản tính con người, nàng bắt quá là nhìn đến cái gì xinh đẹp, nhất thời lỡ bước thôi! Hắn có tất yếu giống như đồ phu bắt gian tại giường như vậy không? Giống như nàng cũng rất độ lượng, nếu Bộ Kinh Vân thường thức các mỹ nữ khác...

Ừ ừ, giống như, giống nhau, tựa hồ, nàng cũng sẽ phi thương tức giận, hận không thể cắn cho hắn mấy phát nha! Như vậy nghĩ lại, nàng dù đã có hắn lại còn đối với các mỹ nam khác chảy nước miếng, đó là chuyện thiên lý khó dung. Làm sao bây giờ? Nàng nên làm thế nào để giúp hắn tắt lửa giận đâu? Hơn nữa, ánh mắt Bộ Kinh Vân nhìn Âu Dương Phục như muốn bắn ra ngàn đao, trực tiếp đem Âu Dương Phục băm thành mười tám mảnh.

Ái, ghen là bình thường, nhưng thùng dấm chua lớn như vậy cũng rất phiền toái, rất hao tổn tâm trí... Kế tiếp, bách quan tấu cái gì, thái giám nói cái gì nàng đều nghe không vào, lòng tràn đầy những suy nghĩ làm thế làm giúp Bộ Kinh Vân tiêu hỏa. Ngồi trên long ý, giống như bị đặt trên một chảo nóng, dầy vò nàng, khiến cả người nàng đỏ đầy mồ hôi.

Thật vất vả chờ tới lúc bãi triều, nàng vội bỏ long bào, thấy trang phục thái giám, vội vàng tìm vị bằng hữu duy nhất Tiểu Đậu từ để tìm phương pháp giải quyết cái vấn đề kia. “Tiểu Đậu từ, tiểu Đậu từ...”

Nàng chạy gần hết nửa hoàng cung, thờ hồng học, cuối cùng cũng tìm được người cần tìm. Người này dù là yển hội cung đình, phủ nội vụ, thái y viện, ngự thiện phòng... bất kỳ nơi nào hắn cũng có thể đơn độc lui tới, không phục cũng không được a! “Lại gây ra họa gì rồi?” Tề Tranh tà nghệ liếc nàng không giấu vết đem một phong thư giấu vào trong tay áo. “Hô...” Nàng dựa nửa thân người lên trên vách tường, gác đầu.

Làm cho nàng thờ xong rồi hãy nói sau đi. Tề Tranh rót chén nước đưa cho nàng, giúp nàng lấy đến cái ghế dựa, làm cho nàng ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. Tề Tuyên hai ngum nước lớn, rót đi cũng hít thở thông. “Mệt chết ta, chạy cả buổi mới tìm được người, người như thế nào không có lấy một điểm công tác cố định?” “Tổng quản thái giám gặp ta lạnh lợi, cố ý bồi dưỡng ta, cho nên làm cho ta đi khắp nơi rèn luyện.”

Lại nói, hoàng cung to lớn như vậy, trừ bỏ Bộ Kinh Vân thì thể lực của hắn là lớn nhất, hắn muốn đến chỗ nào, ai quản được? “Kia chờ tổng quản về hưu, người liền nối tiếp vị trí của hắn đi?” “Đại khái vậy!” “Cái gì mà đại khái? Nói một cái thời điểm xác định đi? Nếu không, mỗi lần tìm người đều bắt ta chạy loạn, mệt chết đi được!”

“Người hiện tại có thể chạy loạn khắp hoàng cung, còn bắt nạt cái gì? Nửa năm trước, đi từ trước điện ra phía sau điện, đã đủ khiến người mệt chết mấy lần.” “Đúng nha, gần hai, ba tháng nay, thể lực của ta quả thực tốt lên rất nhiều, cũng ít té ngã hơn, chẳng lẽ... lão thiên gia thấy ta đáng yêu, đặc biệt phái thần tiên xuống giúp ta thoát thai hoá cốt (thay da đổi thịt)?”

Một bên suy tưởng, một bên say mê. “Quả nhiên, ta là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.” (TDHS: ta nói này, tình tự sướng hơi bị cao.) Tề Tranh có điểm đồng tình với Bộ Kinh Vân, vất vả như vậy giúp nàng điều trị thể chất, cuối cùng, tất cả công lao lại thuộc về lão thiên gia.

“Nói đi, tìm ta có việc gì?” Nói sang chuyện khác, tránh nói đến chuyện của hắn, tránh việc lỡ mồm nói lỡ, lời đuôi chuột. “Đúng nha, ta tìm người...” Nàng nhăn nhó, chỉ chỉ hai ngón tay vào nhau. “Cái kia... Ta nghĩ... Có phải hay không...” Không cần hỏi, người khiến nàng trở lên như vậy khắp thiên hạ cũng chỉ có một.

“Chuyện liên quan Bộ thống lĩnh?” Nàng gật đầu, rất nhanh lại lắc đầu. “Không phải, không phải, ta... là một bằng hữu hướng ta hỏi, ta nghĩ hỏi lại

ngươi, nếu có một đôi vợ chồng, cái kia thể từ có một chút cổ quái nho nhỏ, ưa thích thưởng thức cái đẹp... Đây nọ, nàng không cẩn thận bị một cái gì đó xinh đẹp hấp dẫn, xem nhẹ tượng phu, làm cho tướng công nàng rất tức giận, chuyện này nên xử trí thế nào?”

Dùng đầu gối đoán cũng biết, cái người thể từ kia chính là thích “mỹ nam” thành tính, Tề Tuyên. Tề Tranh đối với việc nàng yêu thích nam sắc cũng là phi thường hiểu biết cùng bất đắc dĩ. Nói đến chuyện này, trong lòng hắn có một cái nghi vấn nho nhỏ. “Tiểu Tuyên tử, trước tiên hỏi ngươi một cái vấn đề, trong cung nhiều thái giám đến vậy, ngươi tại sao lại đối với ta có vài phần kính trọng đâu?” Tuy rằng việc bọn họ quen biết là do hắn bố trí, nhưng nàng như vậy tín nhiệm hắn, ý lại hắn, cũng thật khiến hắn bất ngờ.

“Đương nhiên là bởi vì trong đám thái giám ngươi là người xinh đẹp nhất a!” “...” Không nên hỏi. Tề Tranh mặt đen thui, nghiêm mặt, xoay người bỏ chạy. “Chớ đi a! Tiểu Đậu tử, ngươi là bằng hữu duy nhất của ta, ngươi không giúp ta, sẽ không ai giúp được ta.” Nước mắt nước mũi của nàng đều dính trên người hắn. “Buông tay.”

Hắn bị nàng khiến cho phát ói. “Ngươi đáp ứng giúp ta trước.” Nàng chơi xấu. Hắn tức giận đến mức giơ tay lên cao, muốn cho nàng một cái tát, lại đau lòng, dù sao cũng là muội muội ruột thịt, cuối cùng chỉ vỗ nhẹ vào gáy của nàng một chút. “Ngu ngốc, vợ chồng cãi nhau, đầu giường ấm ỹ, cuối giường lại lạnh.” “Đón gián như vậy!” “Ngươi cho rằng phức tạp sao?” “Đầu giường ấm ỹ, cuối giường lại lạnh, này ta biết a!”

Nàng nói thầm, ngửa đầu cười to, vô cùng càn rỡ. Tuy rằng nàng nói rất nhỏ, nhưng Tề Tranh vẫn nghe thấy, không khỏi lại vì Bộ Kinh Vân rơi vài giọt lệ đồng tình. Nam nhân yêu phải Tề Tuyên là tên nam nhân xui xẻo nhất thiên hạ.

Thờ dài, hắn cất bước rời khỏi quán tín cục. May mắn, lương tâm Tề Tuyên còn chưa bị câu tha đi, chạy nhanh vài bước đuổi theo hắn. “Tiểu Đậu tử, kỳ thật... Lần đầu tiên nhìn thấy ngươi ở ngự thiện phòng, ta liền cảm thấy ngươi thực thân thiết, giống như...”

Àn, giống như nương ta. Tóm lại, mặc kệ ngươi có xinh đẹp hay không, ngươi đều là bằng hữu tốt nhất của ta, so với chân tay còn tốt hơn nha!” Nàng không ngu ngốc, nàng biết rõ hắn phức tạp, cũng không tìm tòi nghiên cứu, mỗi người đều có bí mật riêng, nếu có một ngày, hắn nguyện ý nói ra, nàng sẽ nghe, hắn nếu không chịu nói thật, cũng không sao, nàng tôn trọng quyết định của hắn. Đây là huyết mạch tình thâm sao?

Quả thật, giống như khi hắn vừa thấy nàng, liền không nhịn được yêu thương nàng. Hắn cười, sờ sờ đầu nàng. “Nhanh đi giải quyết vấn đề của ngươi đi!” “Àn!” Nàng dùng sức gật đầu. “Cảm ơn ngươi, Tiểu Đậu tử.”

Cảnh giới cao nhất của đầu giường cãi nhau, cuối giường lại lạnh là gì? Chính là đem chính mình tắm rửa sạch sẽ, thêm một lò hương trợ hứng, sau đó, nằm lên giường của tướng công, chờ tướng công trở về, dùng vô địch thiên miên đại pháp, khiến tướng công thần hồn điên đảo, mục đích sẽ đạt thành. Tề Tuyên từng bước làm theo, kế hoạch tiến hành không một chút sứt mẻ, chính là... “Âu Dương Phục?!” Người này vì sao lại ở trong phòng Bộ Kinh Vân?

Âu Dương Phục nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, thân ảnh giống như đóa trăng mà đến cực kỳ giống miêu tả trong sách, đêm đêm tiến vào phòng tú tài, hồ ly tinh câu lòng người.

Trên thế giới này, đại khái không có nam nhân nào cự tuyệt được loại dụ hoặc như vậy đi? Trừ phi, cái nam nhân kia sớm đã biết đây không phải nữ nhân tốt đẹp, mà chỉ là một yêu tinh ăn tươi nuốt sống. Âu Dương Phục may mắn chính mình thuộc loại người thứ hai, nếu không, hắn sợ so với Bộ Kinh Vân hắn càng thêm sa đoạ, bị mê hoặc càng thêm thâm trọng. Cho dù bọn họ là... huynh muội. Đúng vậy, Âu Dương Phục không phải tên thật của hắn, hắn thật ra tên Tề Hạo, là con của Hiền phi, cũng là con cả của tiên hoàng.

“Lí tướng bẩm báo với ta, ngươi dâm loạn hậu cung, ta căn bản không tin, không thể tưởng tượng được... ngươi thực khiến ta thất vọng.” “Chờ một chút.” Tề Tuyên trước hết tắt đi lư hương trong tay, đây là bảo bối chuẩn bị riêng vì Bộ Kinh Vân, há có thể cho cái nam nhân xa lạ hưởng dụng? Hương liệu bên trong nhưng là so với hoàng kim còn muốn quý hơn nha! “Chúng ta là vợ chồng làm chuyện khuê phòng, liên quan gì đến ngoại nhân?”

Các ngươi làm gì muốn làm chuyện. Hơn nữa, ngươi, Âu Dương Phục, ngươi tới nơi này làm gì?” “Ta không phải Âu Dương Phục.” “Ta biết, ngươi cũng là họ Tề thôi! Tề cái gì?” Trải qua sự tới tấp của tiểu Đậu tử, hiện tại, nàng thật sự linh mãnh. Huyết mạch tình thâm kêu gọi, hơn nữa, khuôn mặt hắn cùng tiểu Đậu tử có vài phần tương tự, còn khi hắn cùng nàng nói chuyện, cái loại khẩu khí thân mật mang theo nghiêm khắc kia... đủ loại lẫn lộn, thân phận hắn đã được biểu hiện rõ ràng. “Ngươi biết?” Nàng cho hắn xem thường.

“Lấy gương mặt đến nhìn nhìn, như vậy xinh đẹp, trừ người Tề gia chúng ta ra, còn ai có thể so bì?” Tề Hạo, cũng chính là Âu Dương Phục, trên trán nổi ba vạch đen. Muội muội này không chỉ vô năng, ngu ngốc, dâm loạn, càng thêm tự kỷ, Tề gia tại sao lại sinh ra một cái hỗn trướng như vậy, hắn thay tiên hoàng cảm thấy sỉ nhục. “Uy, ngươi còn chưa trả lời vấn đề của ta, Tề XX.” “Ta gọi Tề Hạo! Không cần tùy tiện đặt tên cho ta.”

“Ai bảo ngươi không nói gì.” Tề Tuyên đi vào, đặt lư hương ở trên bàn. “Mượn tạm.” Sau đó, nàng đi đến bên giường, mặc vào áo ngủ bằng gấm, ngồi xuống. “Đúng rồi, đệ đệ thất lạc nay đã trở về rồi, kia tỷ tỷ có thể hay không bỏ chạy lấy người?” “Mẫu phi ta mang thai sớm hơn Diễm quý phi, hắn ta là ca ca, ngươi là muội muội.”

“Ngượng ngùng, nương ta năm đó tại thời điểm chạy trốn, không cẩn thận động thai khí, cho nên ta sinh non, luận theo thời gian sinh ra, ta hẳn là sớm hơn ngươi, cho nên, ta là tỷ tỷ, ngươi là đệ đệ.” “Ta là ca ca.” “Ta là tỷ tỷ.” “Ta là ca ca.” “Ta là tỷ tỷ.” “Ta... quên đi, công đạo thị phi là tại lòng người.” Tề Hạo đột nhiên đã hiểu, vì sao mỗi lần Lí Hữu Hợp nói đến Tề Tuyên đều phải chửi ầm lên. Người này quả thật có khả năng khiến cho người ta khí tím lặc phế. “Ta đối với ngôi vị hoàng đế cũng không có hứng thú quá lớn, nhưng ta cũng sẽ không trở mặt nhìn ngươi bại hoại giang sơn Tề Quốc, hy vọng tự giải quyết cho tốt.”

“Cái đầu ngươi! Long ý kia ta ngồi mười năm, ngay cả nửa tấu chương cũng chưa phê qua, ta có cơ hội bại hoại giang sơn sao?” Cách lão tử, nếu ngươi chưa chết, làm chi không sớm xuất hiện, thay vị trí của nàng, làm cho nàng được tiêu dao đi? Còn có mặt mũi ở trước mặt nàng xuất hiện, thật muốn vác ghe đánh hắn. “Chính ngươi ngôn từ không hợp, cử chỉ bất chính, còn dám trách người khác không đem quyền lực giao cho ngươi.”

“Làm ơn! Mời người nhìn cho rõ, ta là nữ nhân, trong triều không có một đại thần nào nguyện ý phò nữ tử trở thành hoàng đế, chuyện này cùng với ngôn hành cử chỉ của ta không hề quan hệ.” “Ngươi tư thông Bộ Kinh Văn, khắp nơi làm khó Chu đại tướng quân, làm chính sự không thể thông qua, hành vi như vậy, ai chịu phục ngươi?”

“Ngươi mắt nào trông thấy ta làm khó Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng?” Là bọn hắn làm khó xử nàng không được sao? “Chu đại tướng quân không khước từ biên quan lao khổ chinh chiến, ngươi không muốn giúp, lại còn phái Bộ Kinh Văn ngăn cản, không phải làm khó thì là cái gì?” “Ta thừa nhận hấn tác chiến vất vả, nhưng đánh một trận đáng giá sao? Đại hân phong sơn, binh nhiều ngựa thiếu, tấn công Bàn Long quan, kia muốn dùng bao nhiêu mạng người đổi lấy? Vì sao không đợi đến lúc tuyết tan cỏ mọc lan tràn, khi ấy xuất binh?”

“Mùa đông năm trước, Địch vương tân tang (chết), ba vị hoàng tử vì vương vị, nội đấu không ngớt, đó là một cơ hội tốt, không đẩy nhanh thời gian đánh, chờ Địch quốc ổn định lại, ngươi dù muốn dùng mạng người đi đền, cũng đền không nổi một tòa Bàn Long quan.” “Muốn tòa quan vô ích kia làm cái gì? Tề Quốc cũng chỉ là một vùng đất nhỏ, bên ngoài kia còn có bao nhiêu lãnh thổ rộng lớn chờ ta khai thác, nhưng điều kiện tiên quyết là phải có mạng đi đánh kia.

Tề Quốc ba mươi vạn đại quân, đều tiến tới Bàn Long quan giết địch, ngươi cho còn bao người sống sót trở về? Ai không phải do cha mẹ nuôi dưỡng? Nhà ai không có thể nhi cần dưỡng dục? Ngươi có biết hay không đưa ra một quyết định sai lầm, sẽ làm tổn hại tới biết bao con người?” “Ngươi chân đi còn không vững, đã nghĩ phóng tầm nhìn khắp thế giới, quả thực không hiểu biết, lòng dạ đàn bà.” (TĐHS: đàn bà????????)

Ta chém giết ngươi. Cái chuyện này ức chế mỗi lần cãi nhau chuyện nữ nhân làm vua. Ức chế!!!!!!!!!!) “Ngươi coi mạng ngươi là chuyện vặt, tàn bạo bất nhân.” Hai huynh muội âm ỹ cả ngày, không ai thuyết phục được ai. Ai giữ ý này. Cuối cùng, Tề Hạo cả giận nói: “Xem ngươi là điều ngoa gian xảo, uống phỉ ta chu toàn mọi mặt cho ngươi.” Phất tay áo, bỏ đi. “Khắp nơi chu toàn. . . không đúng, ngươi đứng lại cho ta.”

Nàng muộn màng bước tới, đem Tề Hạo lưu lại tiếp nhận ngôi vị hoàng đế cùng cục diện rối rắm này, nếu không, nàng như thế nào cùng Bộ Kinh Văn song phi? “Tề Hạo, tiểu Hạo tử. . . . .” Đáng tiếc, chờ khi nàng đuổi ra tới cửa, sớm đã không thấy thân ảnh Tề Hạo. “A! Ta là cái ngu ngốc!” Nàng ngửa mặt lên trời rống to. “Như thế nào đem hấn mắng đuổi đi rồi? Hấn là đem hấn trời lại, đem vật lên long ý!” “Kinh Văn, ngươi ở nơi nào?”

Mau giúp ta đem tiểu Hạo tử bắt trở về a!” Nàng ảo não vạn phần. Tề Tuyên ở bên kia kêu quý, lại không biết cuộc đối thoại của nàng cùng Tề Hạo đều rơi vào tai của Bộ Kinh Văn. Bộ Kinh Văn khom người, nói: “Vương gia nghĩ việc này nên xử lý như thế nào?” Tề Tranh liếc hấn một cái: “Trong lòng người không phải sớm có giải pháp, còn hỏi ta làm cái gì?” “Vương gia không chịu kế vị, Tuyên nhi không thích hợp kế vị, Hạo vương gia là lựa chọn duy nhất.”

Tề Tranh cúi đầu trầm tư thật lâu, thờ dài nói. “Vì sao tiểu Tuyên tử không phải thân nam nhi?” Ngụ ý, hấn tán thành Tề Tuyên làm vua hơn là Tề Hạo. “Hạo vương gia thực am hiểu việc nắm bắt thời cơ, chỉ cần vận dụng thích đáng điểm này, cũng có thể trở thành một đại minh quân.” “Nói rõ một chút, ngươi là muốn nhanh chóng bắt cóc tiểu Tuyên tử phải không?” “Vương gia, cũng không phải thân ích kỷ, thật sự thì chuyện kế thừa càng kéo dài, đối với tính mạng của Tuyên nhi thật không bảo đảm.” Tề Tranh trừng lớn hai mắt. “Ngươi có ý gì? Chẳng lẽ. . .

Ngươi không muốn nói là chuyện Tề Tuyên những năm gần đây bị ám sát, người đứng phía sau là tiểu Hạo tử đi?” “Nghe khẩu khí vừa rồi của Hạo vương gia, hấn là không phải chủ mưu nhưng cũng không thoát khỏi quan hệ.” “Nói rõ ràng.” “Hạo vương gia chính mình nói, Lí tướng đối hấn nói rất nhiều chuyện bất lợi đối với Tuyên nhi, Hạo vương gia vốn cũng không tin, thế nên mới nghĩ cách vào cung tìm chân tướng.

Bởi vậy có thể biết, Hạo vương gia cùng Lí tướng nhận thức đã lâu, một khi đã như vậy, Lí tướng vì sao chậm chạp không công bố tin tức về cốt nhục của tiên hoàng, cũng không cùng Tuyên nhi thượng lương chuyện thoái vị, truyền ngôi cho huynh đệ? Lí tướng muốn tính toán gì, một bên ổn định Hạo vương gia, một bên đá kích Tề Tuyên, trong này hấn hàm chứa ý vị xấu xa.” Nói đến cuối cùng, càng ngày càng lạnh, trong mắt Bộ Kinh Văn lộ ra hấn quang.

Hấn điều tra chuyện thích khách đã nửa năm có dư, luôn truy đến đầu nguồn, mới đi được vài bước, liền bị người chặn đứt. Hấn luôn luôn nghĩ, trong Tề Quốc, người nào có thể lực lớn như vậy, khắp nơi đề phòng tình báo của hấn? Cuối cùng, hấn nghĩ tới hai người, Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng. Hai người này một văn một võ, nắm giữ toàn bộ triều chính, hấn dùng thám tử triều đình đi bắt thích khách, há có thể giấu được bọn họ?

Hơn nữa, thế lực bọn họ rộng lớn, muốn phá hư chuyện của hấn dễ như trở bàn tay. Nhưng hấn thật sự không muốn hoài nghi bọn họ, hai vị nghĩa huynh năm đó uống máu ăn thề, lời thề vì thiên hạ dân chúng độc sức, bọn họ sao có thể sa đoạ tới mức hành thích vua? Chẳng cho đến khi Tề Tuyên muốn hấn đi nói với Lí Hữu Hợp ngăn cản trận chiến ở Bàn Long quan, Lí tướng bỏ qua không chịu tiếp nhận thánh chỉ, hấn mới bừng tỉnh đại ngộ, vị đại ca kết nghĩa này đã không còn nhiệt huyết năm đó, một lòng vì nước vì dân Trạng Nguyên.

Là người khó tránh khỏi có tư tâm, Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng tận lực đề bạt người trong tộc, làm cho Lí, Chu hai nhà trở thành tân hào môn của Tề Quốc, vừa nhìn cũng biết. Nếu dục niệm cá nhân bành trướng vô hạn tới mức không thể khống chế, như vậy. . . hành thích vua phản quốc cũng không phải không có khả năng đi? Suy nghĩ tới đây, hấn buông tha thám tử trong triều, ngược lại, tổ chức thế lực trong võ lâm của chính mình, chuyên môn điều tra chuyện của Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng, quả nhiên có manh mối.

Lí gia cùng Chu gia từ dân gian cướp lấy mấy trăm cô nhi, giáo dưỡng từ nhỏ, huấn luyện thành một đội quân cảm tử trung thành với Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng, bọn họ so với thám tử triều đình còn tận mạng hơn, chỉ cần nhiệm vụ thất bại, bất kể thủ đoạn tự tìm cái chết, hoàn toàn phù hợp các điều kiện của thích khách kia. Đến tận đây, Bộ Kinh Văn cơ hồ có tám phần chắc chắn, người đứng sau việc ám sát Tề Tuyên là Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng. Chính là hấn không hiểu, Chu Bằng thống lĩnh quân đội cả nước, thực sự có ý soán vị, trực tiếp phản loạn là được, làm chi muốn thực hiện chuyện ám sát phiền phức như vậy?

Cho đến khi Tề Hạo xuất hiện, Bộ Kinh Văn trong lòng đã rõ, Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng có thể hay không là vì bồi dưỡng Tề Hạo kế vị mới trăm phương nghìn kế muốn đẩy Tề Tuyên vào chỗ chết đâu? Bộ Kinh Văn đem phỏng đoán của chính mình nói ra, Tề Tranh nghe được câu cuối cùng,

khuôn mặt tuần tú trầm xuống. “Này hai lão thất phu, tiểu Tuyền từ nếu thiếu một sợi tóc, bổn vương muốn cừu tộc bọn hán chôn cùng!”

“Nếu thần đoán là chính xác, Li tướng cùng Chu đại tướng quân làm ra những chuyện này là vì muốn Hạo vương gia không đường lui tiến, chỉ có thể đăng cơ, không bằng vương gia khuyên Hạo vương gia trực tiếp kế vị, cũng miễn cho cung đình nhuốm máu.” Tề Tranh suy nghĩ một chút, không nhịn được cười lớn.

“Từ khi Đại Tề khai quốc tới nay, chưa bao giờ có chuyện hoàng tử vì muốn kế vị mà giết hại lẫn nhau, đây vốn là một chuyện đáng kiêu ngạo, nhưng bây giờ nghĩ lại, không có người muốn ngồi lên long ý kia quả thực cũng rất phiền toái.” Bộ Kinh Vân có thể nói cái gì? Tề Tuyền là có ý chăm lo việc nước, đáng tiếc sai lầm sinh ra thân nữ nhi, cả triều bá quan văn võ không người phục nòng, nòng lại không muốn dùng vũ lực áp chế nhân, liền để mặc nước chảy bèo trôi đến tận bây giờ. Mà Tề Hạo, nghe ngữ khí của hán, đối với ngôi vị hoàng đế cũng không phải rất có hứng thú.

Còn Tề Tranh, thầm nghĩ lãnh binh đánh giặc, chinh phục tứ phương, căn bản là một kẻ cuồng chiến tranh. Ai, quốc sự, gia sự, mọi chuyện đều khó a! “Thần chỉ thỉnh vương gia lấy tính mạng của Tuyền nhi làm trọng.” Hán nhưng muốn bảo toàn Tề Tuyền, không muốn đi tranh giành. Tề Tranh liếc hán một cái.

“Ý của ngươi là, nếu Tề Hạo không muốn đăng cơ, bổn vương lấy chính mình hy sinh đi?” Tiểu Hạo từ, con chuột nhỏ, tên hiệu này quả thực là khó nghe, Bộ Kinh Vân có điểm muốn cười. Tâm trả thù của Tề Tuyền rất lớn, tùy tiện một câu nói đem nhục ca của mình cùng con chuột đánh đồng. “Vương gia vốn là con trưởng, đăng cơ là chuyện đương nhiên.” “Thêm vào, ngôi đế vị, trẫm còn có thể lãnh binh xuất chinh sao?”

“Tiên hoàng cũng là đế, cũng thống soái cả nước.” “Đúng vậy. Nhưng sau khi hán băng hà, không phía cũng bị đám sĩ tử mắng đến thối đầu.” Tề Tranh còn không muốn ném qua cái cảm giác cả thiên hạ chiếu tội mình đâu. “Chẳng lẽ vương gia muốn thấy tính mạng Tuyền nhi lúc nào cũng bị uy hiếp?” Tề Tranh trừng mắt nhìn Bộ Kinh Vân liếc xéo, biết rõ hán đề ý nhất tiểu muội này, nhưng lại lấy tính mạng của nàng ra uy hiếp hán. Nhưng Bộ Kinh Vân cũng có đề ý, vì an toàn của Tề Tuyền, không thể không hy sinh Tề Hạo.

“Được, chuyện này bổn vương sẽ xử lý.” “Thần thay mặt Tuyền nhi tạ vương gia.” “Hừ!” Tề Tranh phát tay áo rồi đi, đi được nửa đường, hung tợn nói một câu. “Đừng làm cho bổn vương biết được ngươi bạc đãi tiểu Tuyền tử, nếu không, bổn vương sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong.” “Dĩ nhiên.” Tề Tuyền, so với tính mạng của hán còn quan trọng hơn, nếu nàng ở bên người hán chịu khổ, hán hội trước tiên làm cho mình sinh tử lưỡng nan. (đại ý giống với sống không bằng chết.)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: chương 8

Tề Tuyền nguyên bản đang ở trước cửa phòng Bộ Kinh Vân mắng loạn, xa xa nhìn thấy một thân ảnh cao trắng đi tới, thập phần quen thuộc, quen thuộc đến ngay cả trên đùi hán có một nốt ruồi son nàng đều biết. “Kinh Vân!” Nàng xoay người, trốn trở về trong phòng, đóng rầm cửa lại. “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ...”

Đứng rồi, lò hương, sau đó...” Sẽ đem chốt cửa cài lại. Nàng nằm ở trên giường hán, nghĩ xem làm thế nào để bày ra một tư thế xinh đẹp, câu dẫn tướng công nhà nàng đầu giường cãi nhau, cuối giường lại lành. Nằm nghiêng, hai chân bắt chéo, hai tay ôm ngực... Là lạ, thực không thoải mái. “Àt xì, àt xì.” Nàng lại ngay tại thời điểm này đánh hai cái hắt xì, giống như có điểm choáng váng. Khăng định lại tại vừa tầm xong, liền gặp gió lạnh.

Nhưng không sao, thể lực nàng gần đây tốt lắm, chạy hết nửa hoàng cung cũng không có vấn đề gì, một chút hàn khí nho nhỏ, hán là không tổn hại gì. Nàng tiếp tục chuyển biến tư thế, một bàn tay cời xuống chằm cài, tay kia thì đem vạt áo kéo ra một chút... Tựa hồ vẫn chưa tốt, rất hào phóng, thiếu mất ý tứ hàm súc, chỉ sợ làm cho Bộ Kinh Vân sợ hãi. Muốn dụ hoặc hán, hán là phải gọi cảm mang theo điểm thanh thuần, mới có thể khiến cho đầu gối kia động tâm, cho nên...

“Hoàng thượng.” Không đợi Tề Tuyền kịp nghĩ ra biện pháp khiêu khích hán, Bộ Kinh Vân đã muốn đi vào. “Đêm đã khuya, hoàng thượng không ngủ trong Phượng Nghi cung, đến phòng vì thân có chuyện gì chi giáo?” A! Lại cùng nàng nói lễ nghĩa quân thần.

Nói trở lại mấy trăm năm trước, riêng tư mà nói, vợ chồng đã có điểm tùy tiện, đêm xuống lại còn muốn hành lễ, thật không thú vị? Trải qua một ngày một đêm, tưởng chừng như dài cả mấy tháng, nàng dạy bảo hán, hán vốn đã đem lễ nghi phiền toái bỏ qua, hôm nay lại lần nữa nhắc tới, khẳng định là đám chua buổi sáng còn chưa có uống hết.

(TĐHS: uống được hết đám chua nha, thì huynh ấy thành thùng đám di động mất.) Khư, một đại nam nhân, lại như vậy keo kiệt. Bất quá, nàng đại nhân đại lượng, tha thứ cho hán. Dù sao, hán hội ghen liền chứng tỏ trong lòng hán thương nhớ nàng, tổng so với đầu gối mộc nào tốt hơn, nàng tiến lại gần hán một chút, hán liền hô lớn: “Thần tội chết vạn lần.” Hào. Cổ chấp đến tận đây, không cần xiêm áo, nàng ngồi dậy, hướng hán vẫy tay. “Hiện tại mới trở về à? Rất nhiều chuyện cần xử lý sao?” “Gần đây quả thật rất nhiều chuyện phiền toái.”

“Nói nghe chút coi, có lẽ ta sẽ giúp ngươi phân ưu.” Nay ở trước mặt hán, nàng cũng không xưng “trẫm”. Vợ chồng mà còn phân cấp bậc, thực không thú vị. “Hoàng thượng ít tiếp xúc với một số vật, một số người xa lạ, đó là vì vì thân phân ưu.” Hán trong lời nói có ý. “Hắc hắc hắc...” Thật sự là chuyện gì cũng không lừa được hán.

Nàng xuống giường, chân thành bước lại phía hắn, cánh tay đặt lên vai hắn, cả người liền dựa vào trên người hắn. “Ngươi đều đã biết, còn ghen cái gì?” “Hoàng thượng cho rằng thần đang ghen?” Bàn tay nhỏ bé của nàng nhẹ nắm lấy vành tay hắn, nhẹ nhàng xoa bóp. “Không phải thì là gì?” Hắn hừ lạnh một tiếng.

“Âu Dương Phục, vốn tên là Tề Hạo. Thần có tất yếu vì hoàng thượng để ý Hạo vương gia mà ghen?” “Vậy ngươi vừa rồi nói với ta là ý gì?” Liếc mắt nhìn hắn một cái, môi hồng nộn của nàng trên chóp mũi hắn hạ một nụ hôn. “Hoàng thượng.” “Ngươi chỉ có khi trong lòng cảm thấy không thoải mái, cùng ta cầu kinh, mới có thể cố chấp gọi ta ‘hoàng thượng’.” Nói xong, lại cắn cắn cái mũi của hắn. Một mảnh lửa đỏ theo chỗ hắn bị cắn khuếch tán, dần dần lan tỏa cả khuôn mặt, rồi đến cổ, thân thể. Hắn thật sự ghen tị sao?

Biết rõ Tề Hạo là huynh trưởng Tề Tuyên, hắn vẫn vì nàng để ý huynh trưởng mà ghen tị sao? KHÔNG có khả năng, nhưng đáy lòng vẫn bị một ngọn lửa thiêu cháy lại là cái gì? Làm bạn nàng hơn mười năm, hắn biết rõ sở thích của nàng... tham luyện sắc đẹp, nhất là cái loại nam nhân môi hồng răng trắng này, mặt mày như ngọc như vậy là nàng tối yêu thích.

Mà hắn, da ngăm đen, vóc người cao trắng, căn bản không phải loại hình dáng nàng yêu thích, vì sao lại trao thân cho hắn? Có lẽ, hắn vẫn đối với chính mình không tin tưởng đi? Hắn thực sự khó chịu mỗi khi thấy bộ dáng nàng nhìn một cái tiểu bạch kiểm, hai mắt sáng ngời. “Đừng tức giận!” Cái lưỡi dính hương khêu léo liếm chóp mũi hắn.

“Mẹ ta từng nói, dĩ sắc thị nhân giả, sắc suy tắc ái thi (nhìn vào bề ngoài của một người, khó có thể xác định phẩm cách của người đó). Ta có một chút thích xem loạn mỹ nam tử! Đối với ngươi cũng biết muốn nhìn rõ tâm lòng của một người, không thể chỉ nhìn vào bề ngoài. Hồng nhan dịch lão (người đẹp cũng có lúc già đi), mỹ nam không phải cũng vậy sao?”

Chỉ cần người ta thật tình thích ngươi, ngươi cũng đừng nên để thói quen nhỏ nhõ kia phá hư.” Già thì ít gây loạn một chút, còn trẻ thì vẫn hé ra khuôn mặt họa thủy của nam nhân khiến nàng choáng váng đầu óc nàng, cái này gọi là thói quen nhỏ nhõ sao? Bộ Kinh Văn phát hiện ngọn lửa nhỏ trong đáy lòng đang dần bốc cháy thật lớn.

“Có lẽ, thần cũng muốn bồi dưỡng một chút phong lưu phóng khoáng để phối hợp cùng hoàng thượng.” Oa, thêm vào, thùng dấm chua thật là lớn. Bất quá, hắn muốn phong lưu... Tay nhỏ bé của nàng dọc theo vạt áo sờ sờ ngực hắn. “Phong lưu cũng chia thành nhiều cấp bậc, không biết ngươi muốn học thành nhất đẳng không a?”

“Khi nhàn hạ, mỗi năm, sáu bảy hữu nghe ca sướng, nhạc này cũng không tồi.” “Thật là có nhã hứng.” Nàng cắn cắn cổ hắn. “Bất quá, nhớ rõ đem ta xếp chung vào danh sách bạn tốt của ngươi, thời điểm tiến tới nhạc phường, ta và ngươi cùng đi.” “Thần nhớ rõ hoàng thượng chỉ thích nam nhân trung diện, mỹ nữ tựa hồ không hợp khẩu vị của hoàng thượng.”

“Ta chưa từng nói đi thường thức mỹ nữ a! Ta là đi làm cho các nàng tự ti, không bằng được diện mạo tựa thiên tiên của ta, trở về nhà trông khoai lang đi, ít ra ngoài tự chuốc lấy xấu hổ.” “Nàng...” Hắn trừng lớn mắt, chưa từng thấy qua sự kiêu ngạo tự cuồng như vậy, hại lòng đố kỵ của hắn phút chốc tiêu biến, nhin không được muốn cười. “Nha, không gọi hoàng thượng nữa sao?” Thân ái nóng bỏng, nàng hôn hắn.

“Ngươi giận rồi?” “Không có tâm trạng cùng nàng tức giận.” Hắn vỗ vỗ cái mông của nàng. “Xuống đi.” “Không cần.” Nàng càng dùng sức ôm chặt lấy hắn, cặp đùi vòng qua thắt lưng của hắn. “Đừng đùa nữa, có việc cần nói với nàng.”

“Như vậy cũng có thể nói a!” cười hi hi, nàng còn bên tai hắn thổi khí. “Nhưng lại càng thoải mái đâu!” “Nàng thoải mái?” “Ngươi không thoải mái?” Dường như khiêu khích, nàng chậm rãi vận vẹo thân hình, cảm giác cơ bắp của hắn ngày càng buột chặt. “Thân thể của chàng nói cho ta biết, chàng cũng thực thích phương thức này, đừng giả đúng đắn nữa.” “Nàng...” Lúc này, hắn tựa như một đứa trẻ. “Sớm muộn gì cũng bị ngươi làm tức chết.”

“A!” Nàng yêu kiều ngâm một tiếng, trừng mắt nhìn hắn. “Người bên ngoài muốn ta khi dễ hắn, còn không có phúc đâu! Ta khi dễ chàng, là phúc tám đời của chàng a!” Hắn cắn răng, cũng không quản tại kiều mông kia nhích lại gần hơn, chỉ có thể thờ dài. “Nàng không thể đứng đắn một lúc sao?” “Người gặp chuyện vui tinh thần cao, điên cuồng một chút có sao đâu, chỉ có chàng mới thời thời khắc khắc trang nghiêm túc mục.” Bất quá nàng vẫn là thích hắn, cỡi ra vạt áo của hắn, tại bờ ngực rộng lớn của hắn cắn mạnh một cái, đỡ tổn hơi thừa lời.

“Tuyên nhi.....” Hắn hơi thở khó khăn. “Ta thực sự có chuyện quan trọng hơn cần nói với nàng, đừng nào loạn.” “Chàng nói việc của chàng, ta làm việc của ta, sao không thể làm chung.” Hương thơm trợ hứng ngào ngạt quanh mũi, nàng có chút khó kìm lòng nổi. “Nàng như vậy... đáng chết, nàng làm gì?” Hắn kẹp chặt hai chân, không để nàng tiếp tục chà đạp vật đáng thương của hắn, sưng đến phát đau tượng trưng nam tính.

“Làm một ít chuyện khiến cho cả hai ta đều thoải mái a!” Mặt nàng áp chặt vào ngực hắn, dính hương khêu léo liếm cơ bắp rắn chắc. Hắn dùng lực đem nàng từ trên người kéo xuống dưới, ném tới trên giường. “Nàng không nên nghịch lửa?” “Chàng hiện tại mới nhìn ra đi? Như thế nào trì hoãn như vậy?” Thật sự là... không thể nhịn nữa, không cần nhịn nữa. Hắn đem nàng đặt dưới thân. “Cho nàng biết tư vị chơi với lửa có ngày chết cháy.”

“Làm trò, chàng mới luyện tiếu đâu!” Thân hình như rắn nước lắc lắc, nàng nâng lên đầu gối, cọ xát hắn. “Nàng thử xem.” Buông màn, tay hắn hơi hơi dùng sức, quần áo trên người nàng hóa thành bột phấn bay lên. (TĐHS: ta biết, ta thấy *cười dâm dăng* thật là một cách hay để lột đồ, muahahahahaha.....)

“Ai nha!” Nàng kinh hô. Trong mắt hắn hiện lên một chút thương tiếc, động tác thô lỗ lập tức trở nên ôn nhu. “Sớm nói chàng luyện tiếu.” Nàng nũng nịu hôn lên mặt hắn một cái. “Ta sinh, chàng sinh, ta chết, chàng cũng không sống một mình. Có người nào đó khi ta ngủ, giống con muỗi ong ong tâm niệm những lời này, niệm mấy tháng, lời này khảm sâu vào lòng ta, ta còn có thể không biết tình ý sâu đậm của người nọ sao?”

“Nàng.....” Đối với nàng, hắn thật sự là vừa đau, vừa tức, vừa giận, vừa yêu, lại hoàn toàn không có cách nào, tất cả tình cảm, cuối cùng chỉ có thể hóa thành ái mộ yêu thương. Một phen Vu Sơn mây mưa, Tề Tuyên càng thêm kiều mỹ, giống như hoa đầu đầu xuân, mình điểm hồng, xinh đẹp vô hạn. Nàng ghé vào trên thân trần trụi của Bộ Kinh Văn, vươn hai ngón tay, ở trong ngực hắn chơi trò bé đi đường.

“.... Mắt nhìn thẳng a, bột cô rụt lại, đi nha đi nha quá núi qua sông.....” Bộ Kinh Vân thực bất đắc dĩ bày ra cái xem thường. “Nàng chơi đã không?” “Ta ngoạn thật sự rất vui a! Nhưng thật ra chàng, cả một đêm bày ra bộ mặt thối, rất giống đồng nhân bị người cường đoạt.” Khụ! Hắn một hơi chẳng thể giữ, thiếu chút nữa đột tử, hung hăng trừng mắt nhìn nàng, khi nhìn thấy kia mềm mại tình nùng cười yếu ớt, tất cả lửa giận hóa thành triền miên. “Đứng đắn một chút, nàng nhìn thấy Hạo vương gia, trong lòng không có nửa điểm ý tưởng?”

“Có a!” Nàng vui vẻ ở trên mặt hân hân môi. “Ta rốt cuộc có thể thoát khỏi thân phận hoàng đế giả.” Bất quá nàng trước sẽ cho Bộ Kinh Vân ra tay, đem Tề Hạo bắt trở về, mới có thể có được tự do đáng quý. “Không có khác?”

“Còn có sao?” “Hạo vương gia cùng Lí tướng đã sớm quen biết, hai người cũng không có nửa điểm khẩu phong sai biệt, nàng không thấy kỳ quái?” Nàng khoát tay. “Đừng Hạo vương gia, Hạo vương gia, nghe xong không được tự nhiên, trực tiếp kêu tiểu Hạo từ được rồi. Muốn nói Lí Hữu không sinh ra tiểu Hạo từ, ta nghĩ hắn cũng không quản được đi! Tiểu Hạo từ vừa nhìn là biết không phải loại người thích ngồi lên ngôi vị hoàng đế này...”

Nghĩ nghĩ, nàng nói: “Tiểu Hạo từ toàn thân mang hơi tiền, nên là người làm ăn. Bằng Lí Hữu Hợp cổ hủ, muốn khuyên nhủ hắn ra mặt thừa nhận thân phận, trừ phi là kỳ tích ngàn năm. Muốn bức tiểu Hạo từ chủ động rơi vào trọng trách này, chỉ có một biện pháp, ta biến mất, Tề quốc vô quân, tiểu Hạo từ bùng nổ dám chịu (tự làm tự chịu), chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.” Trên trán Bộ Kinh Vân gân xanh lại bắt đầu nổi lên.

“Thần tử mưu đồ bí mật muốn ngươi biến mất, ngươi còn như vậy cao hứng?” Nàng có biết hay không, mạng nhỏ của nàng sớm tới nguy nan. “Chàng từng hứa hẹn với ta, chỉ cần ta nói, thiên nam địa bắc chàng đều mang ta đi.

Ta đối với chàng tin tưởng, bằng võ công của chàng cùng thế lực giang hồ, chúng ta muốn trốn, mặc cho Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng có muôn phương nghìn cách, cũng mơ tưởng tìm được người.” “Nàng trực tiếp đào tẩu? Nhưng...” Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng có ý đồ hành thích vua thì nên xử trí thế nào bây giờ?

“Kinh Vân, hoàng thất kỳ thực có thể rất đơn giản, cũng có thể thực phức tạp. Trong suy nghĩ của ta, làm hồng đế chỉ cần nghĩ ra quốc sách phù hợp, lựa chọn người thích hợp chấp hành, rất nhiều việc nhỏ cần bàn không cần tự mình nhúng tay. Nước quá trong ắt sẽ không có cá, người không có thập toàn thập mỹ, vì hoàng gia cần phải có lòng độ lượng, dễ dàng tha thứ các loại nhân tài bất đồng, làm cho bọn họ đem hết toàn lực phát huy, quốc gia tất hưng.”

Thời điểm nàng nói chuyện, hai mắt sáng lên, thật sáng, giống như vàng thái dương giữa trưa. Tinh thần hắn trong kia ánh sáng bị mê hoặc. Nàng tiếp tục nói: “Đương nhiên, hoàng đế quá rộng lượng cũng vô pháp thống trị một quốc gia, cho nên, mưu quyền cũng nên vừa phải.

Tỷ như, ta ở một bên mượn gió phóng hỏa, cổ động Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng chờ tân hào môn đứng lên lật đổ. Từ khi lập quốc, ngũ đại thế gia khống chế ngũ đại quân đoàn, cơ hồ nắm giữ tám phần quân lực của Tề quốc, nếu bọn họ có ý phản, kết quả từ như mười năm trước vậy, nội chiến không ngừng. Cho nên, cần tân hào môn chống lại bọn họ.

Quân đội muốn đánh trận, sẽ cần tiền, ta đem quốc nội giao cho Lí Hữu Hợp toàn bộ xử lý, trong tay hắn có tiền, lại chán ghét ngũ đại thế gia, vì thế sẽ hết sức giúp đỡ Chu Bằng tổ chức tân quân, như thế quân quyền của Tề quốc mới sẽ không tập trung trong tay số ít người, lập lại tai họa.” Hắn lẳng lặng nghe nàng nói, một câu, một chữ, như vậy rõ ràng lại rất chí lý. Sau một lúc lâu, hắn thở sâu. “Tuyệt nhiên, kỳ thực nàng có tâm làm đế đi?”

Nàng nháy mắt mấy cái, tay nhỏ bé xoa trán hắn. “Chàng phát sốt?” “Nếu đối với ngôi vị hoàng đế không có hứng thú, nàng như thế nào phí tâm tư đi lí giải, hơn nữa, viết ra một bộ quốc sách trị quốc hoàn thiện?” Hắn kéo tay nàng xuống, còn thực sự nhìn vào mắt nàng. “Nàng muốn làm hoàng đế, ta có thể giúp nàng.” Nàng trừng mắt liếc hắn một cái, không hít thở, lại ở trên vai hắn cắn một chút. “Chàng vẫn là khi ghen có vẻ đáng yêu.”

“A?” Đang êm đẹp, lại nói tới chuyện hắn ghen làm chi? Tuy nói, lòng dạ nam nhân rộng thùng thình, hắn cũng không phải thực để ý chuyện nàng có bản lĩnh, cùng với một ít nhỏ nhen thói quen phá hư, nhưng... Thấy nàng xem nam nhân khác xem đến trầm mê, trong lòng hắn chính là không được tự nhiên, cái loại cô quái nói không nên lời này tựa như có người ở trong người hắn đốt lên một chút lửa, đốt không lớn, cũng dập không được, chính là buồn bực. “Ta lập lại lần nữa, ta không muốn làm nữ hoàng đế, chàng nghe hiểu sao?”

“Nhưng nàng có năng lực này, cũng có hứng thú, như thế nào không nghĩ?” “Bởi vì làm hoàng đế thực phiền a! Ta hiện tại chính là hàng giả, đã muốn có người cả ngày chỉ vào mũi ta, nói ta nơi này không tốt, cái kia không có lễ, liền tay chân bãi phóng đều có quy củ.” Nàng càng nói càng kích động. “Ngươi có biết hay không, lễ bộ kia đang giúp lão cổ hủ sửa chữa lễ chế, ta xem bản nháp, làm hoàng đế ngay cả đi nhà xí đều phải chú ý, cuộc sống như vậy còn có gì ý tứ? Ta điên rồi mới có thể đi làm cái loại chuyện phiền toái này.”

Hiện tại, hắn ghen hòng, trần trời nhìn. “Nàng trăm phương nghìn kế muốn chạy trốn khỏi cung đình, liền vì... tránh né lễ chế?” “Cho là vậy đi! Người làm hoàng đế, tam cung lục viện bảy mươi hai phi, hậu cung còn có ba ngàn giai lệ, bên trong luôn luôn có những điều khiến người ta yêu thích, lễ chế lại quy định người mây mưa thế nào, một năm ba trăm sáu mươi năm ngày, người luân phiên gieo trồng tại các tòa cung điện.

Cách ba năm, bọn họ còn có thể đưa một đám tân tú vào bổ sung hậu cung, vì thế, hậu cung càng ngày càng nhiều nữ nhân, vĩnh viễn không đi hết. Trọng yếu hơn là, lễ chế quy định, trừ bỏ hoàng hậu, hoàng đế không thể ngủ tại tam cung của phi tần nào, nói cách khác, sau khi gieo trồng xong, lại phải trở lại phòng ngủ chính mình.

Như vậy, chàng có thích hay không?” (TĐHS: gieo trồng? dùng từ quá chuẩn *cúi gập*) Nàng nói thực thô tục, hắn nghe được mặt càng đen. “Cuộc sống như thế thực sự...” “Cần bản không phải người.” Nàng ở trong ngực hắn đánh xuống. “Này mấy lão cổ hủ đều biến thái, trong lòng không bình thường, mới có thể nghĩ ra nhiều biện pháp chinh người như vậy, còn mỗi ngày nói lễ chế không đủ bày ra phong phạm rộng lớn của Tề quốc.

Cách lão từ, này quy củ, lễ lệ đều đã gần vạn điều, bọn họ còn muốn hoàn thiện cái gì? Một đám điên!” “Ta đã biết, ta đã biết.” Tuy rằng nàng đánh không đau, nhưng xem bộ dáng nàng nghiêng răng nghiêng lợi, hắn thực đau lòng.

“Chàng hiểu hay không hiểu, hàng năm chỉ là đi tế Thái Miếu, ta sẽ bị mấy vị quan này tâu lên mười tội danh, ta vì thế hạ chiếu tội mình gần trăm lần, đám kia vương bát đần, chỉ biết trợn to mắt tìm tội xấu của lão tử.”

Ta cũng không tin, bọn họ người người đều là thánh nhân chuyển thế, có thể đem vạn điều lễ tiết kia thực hiện thập toàn.” “Tuyên nhi, bình tĩnh một chút.” Hấn ở trong lòng thề, từ này về sau không đề cập tới vấn đề này.

“Nàng là nữ nhi, nể ‘Lão tử’ nghe không tốt, cô nãi nãi, lão nương, con mẹ nó.... Tùy tiện nàng mắng, chính là không xưng ‘lão tử’, được không?” “Chàng cũng muốn thuyết giáo ta sao?” Nàng tức giận đến đỏ mặt. “Không có.” Xem bộ dáng nàng giống như muốn ăn thịt người, hấn nhanh chóng lắc đầu. “Ta sợ nàng há mồm ngâm mồm đều kêu lão tử, tương lai chúng ta có con, bọn nó có thể nhảm cha mẹ, sẽ không tốt lắm.”

“Ân...” Nghe hấn nói tới con, nàng không không chế được hơi khôi phục lý trí, trầm ngâm một chút. “Cũng đúng, chàng là lão tử, ta là lão nương, mới phù hợp thân phận. Được rồi, ta tận lực sửa.” Kỳ thật không thể trách nàng mắng thô thiển, dù sao, nàng từ dân gian lớn lên, từ nhỏ là cái oa nhi tự do, đột nhiên bị mang nhập thâm cung, thành một rỗi gỗ, yếu đuối một chút chỉ sợ sớm bị dọa chết, mà nàng, tính tình không tốt, người khác càng bắt nàng thủ lễ, trong lòng nàng càng phân loạn, tạo thành hậu quả chính là mỗi lần hạ chiếu tội mình một lần, nàng càng thô lỗ thêm một phần. Nhìn nàng tự kìm hãm chính mình, hấn thương tiếc ôm nàng.

“Nàng chán ghét thâm cung này, ta liền mang nàng rời đi, không bao giờ trở về.” “Đại trưởng phu nhất ngon cửu đỉnh, tứ mã nan truy.” “Đương nhiên, bất quá... Lí Hữu Hợp Chu đại tướng quân đối với nàng làm chuyện này...”

“Mặc kệ nó, làm cho tiểu Hạo tử chính mình hao tổn tâm trí đi.” Nàng cũng là một mối, thân hình mềm mại dựa vào hấn. “Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng dù sao cùng Tề quốc có công lớn, lại nói bọn họ thật sự tài giỏi, chém rất tiếc.”

Một phen ưu khuyết điểm này, còn lại để xem bọn hấn làm thế nào.” Nàng có một tấm lòng nhân từ quảng đại, Bộ Kinh Vân thực thay Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng tiếc hận, bọn họ nếu có thể vứt bỏ thành kiến thế tục, thật tình phụ tá Tề Tuyên, nhất định có thể lại lập công lớn, quân thần tương an cho đến trăm năm. Chỉ tiếc, Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng thủy chung không thể chấp nhận thân phận nữ nhi của Tề Tuyên, thà chọn Tề Hạo còn hơn.

Tề Hạo so với Tề Tuyên mạnh sao? Bộ Kinh Vân không biết, nhưng hấn rõ ràng một chuyện, Tề Hạo không có được khoan dung như nàng, Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng nếu tiếp tục từng bước sai lầm, hấn phải chết không thể nghi ngờ. “Kinh Vân...” Ép buộc hơn nửa đêm, mệt mỏi quá, nàng đánh cái gáp. “Chàng chừng nào thì có thể dẫn ta đi?” “Nàng chuẩn bị rồi đi.” “Vây ngày mai đi.” “A?” “Quá nhanh đi? Nàng không cần thu thập hành lý sao?” “Có cái gì mà thu... Ân, ta cùng một người nói tạm biệt, buổi trưa ngày mai, chúng ta đi...”

Nói xong lời cuối cùng, nàng chống đỡ không nổi, ngủ. Bộ Kinh Vân nhìn kiều nhan say ngủ, bên môi từ đáy lòng hiện lên tia cười yếu ớt. Là vì ngày mai liền muốn rời cung sao? Xem ra nàng thông hận thâm cung tận xương.

Cũng đúng, hoàng triều phách nghiệp (sự nghiệp to lớn của hoàng triều), danh hoa phú quý, ở trong lòng hấn cũng không ảnh hưởng tới chuyện hai người họ, ngày mai hấn liền từ chức thống lĩnh, rồi sau đó, cùng nàng thiên nam địa bất, tiêu dao tự tại. Lại là một hồi tìm kiếm trong hoàng cung, Tề Tuyên một chết khiếp, rốt cục ở Thái y viện tìm được người. “Một ngày nào đó, ta sẽ một chết trên đường tìm người.”

Vừa nói xong, nàng quỳ rạp trên mặt đất, chỉ còn sức lực thở dốc. “Tìm ta làm chi?” Xem nàng đáng thương, Tề Tuyên đi qua nâng nàng dậy, dịu đến bên tháp thượng mềm mại, để cho nàng nghỉ ngơi. Nàng thở hổn hển một lúc lâu, mới dứt quãng nói: “Ta là... đến nói người... câu tạm biệt....” “Tạm biệt?” Tề Tranh xoay đầu vòng vo. “Người phải rời khỏi hoàng cung?” Chết tiệt, Bộ Kinh Vân sẽ không muốn mang nàng bỏ trốn đi?

Nàng gật đầu lại lắc đầu. “Lĩnh tân chức, ân... chức vị tốt lắm, phi thường phi thường tốt, ta chỉ nói cho người nha!” Nàng mị nhãn nâng cao. Hấn lĩnh ngộ, không phải Bộ Kinh Vân mang nàng, chỉ sợ là nàng bảo Bộ Kinh Vân trốn chạy. Muội muội này thật sự là...

Hấn cũng không biết nên đối nàng tức giận, vẫn là chúc mừng nàng tìm được hạnh phúc của chính mình. Nhưng nghĩ đến sự xuất hiện của Tề Hạo, Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng tâm sinh ác ý, mạng nhỏ của Tề Tuyên nguy nan sớm tối, Tề Tranh cảm thấy nàng lựa chọn rời đi chỉ lẽ lại là một chuyện tốt.

“Chúc mừng người.” “Cám ơn.” Nàng cười đến sáng lạn, tựa như thức tỉnh sau cơn mưa, ánh mắt trời xé rách màn đêm. Trong lòng hấn mềm nhũn, có thể ở trong thâm cung muôn vạn biến ảo này giữ được tâm tính thuần lương, hấn chỉ thấy một người—Tề Tuyên. Sùng nàng, đau nàng, không phải chỉ bởi nàng là muội muội, trọng yếu hơn, hấn thích tính tình thiên chân này của nàng. “Để chúc mừng người thăng chức, nghĩ muốn lễ vật gì, cứ việc nói, ta tặng cho người.”

“Thật sự? Vẫn là giả?” Bình thường chiếm chút cơm của hấn, hấn đều phải oa oa kêu, cư nhiên chủ động động muốn đưa lễ vật. Tề Tuyên hoài nghi hôm nay mặt trời có phải từ phía Tây mọc lên hay không? “Không muốn sao.” Biểu tình gì kia?

Hấn rất nhỏ mọn sao? Bình thường bắt quả tranh giành với nàng chút. “Muốn muốn muốn muốn...” Có tiền không lấy, chỉ có thể là đồ ngọc. “Vay người muốn cái gì? Vàng bạc châu báu? Vẫn là đồ cỏ?”

“Không có cái gì kỳ lạ một chút sao?” Hấn suy nghĩ một chút, đi vào trong Thái y viện, lục tung một lát, lấy ra một ống trúc đựng nàng. “Mấy bình sứ trong này là một ít chế được bí truyền, có thể mê thần trí người, nhắm mắt lấy mạng, thậm chí là cứu mạng người, bảo mệnh chữa thương linh đan đều có. Về phần hộp trúc là âm khí trần quý của môn phái giang hồ, như là sét đánh đàn, Thất Khéo đoạt mệnh trầm, Ngũ Bộ Đoạt Mệnh đỉnh.

Ta đem phương pháp sử dụng vài thứ kia viết trên giấy, người xem xong tự nhiên hiểu được cách sử dụng. Xuất môn bên ngoài, phải luôn mang theo, nếu gặp kẻ xấu, mấy thứ này có thể cứu người một mạng.” “Tiểu Đậu tử...”

Thấy hấn vì nàng mà nghĩ chu toàn đến thế, hốc mắt nàng không khỏi đỏ lên. Trong cung này cái gì cũng không tốt, duy chỉ bằng hữu này là tốt. “Chúng

ta tuy là thái giám, cũng không phải các bà các chị suốt ngày khóc sụt sùi. Nhớ kỹ, trong cung có nguy hiểm trong cung, bên ngoài cũng không phải yên bình, luôn luôn phong ba, người phải bảo trọng.” “Người cũng vậy.” Hấn dùng lực vỗ vỗ lưng nàng, thở dài.

“Nhưng năm qua, người chung quy vẫn là muốn vượt tường.” “Làm trò, chúng ta cùng tuổi.” Nàng ôm lấy hấn, nước mắt nước mũi toàn bộ lau ở trên quần áo hấn. “Uy!” Mọi người này a, như thế thô lỗ lại như thế sẵn sàng, trước đó vài ngày nàng một phen “luận tay chân” đã làm cho hấn hiểu được, nàng biết rõ hấn từng chi tiết, nhưng là nàng thủy chung không có mở miệng dò hỏi, cũng không từng bước bức

bách hấn ra mặt gánh vác trách nhiệm, sợ là đang chờ hấn tự động tiếp chiêu đi?

Mà hấn làm cho nàng thất vọng rồi. Về phần tiểu Hạo tử, trách hấn không tự mình phân rõ thị phi, cùng Lí Hữu Hợp với Chu Bằng làm cho mọi người tâm nhàn, chớ trách Tề Tuyên trở mặt, trực tiếp đem hấn quăng lên hoàng vị. Tề Tranh một chút cũng không nhớ cái kia bốn đệ đệ, chính là đầu lòng cho tiểu muội đáng yêu này. Hấn sờ đầu của nàng, âm thầm chúc phúc, nàng cả đời hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: chương 9

Bộ Kinh Vân cùng Tề Tuyên sau khi rời khỏi hoàng cung, không trực tiếp ra kinh, mà trụ lại phẩm trai nổi danh nổi danh đệ nhất kinh thành, bởi vì nàng bị một trăm lẻ tám môn điểm tâm ở nơi này mê hoặc, lập lời thề không đem chúng ăn hết một vòng không ly khai từ lâu. Nhưng kỳ thật, hai người là vì không yên lòng triều chính.

Bọn họ đối quyền thế không có hứng thú, chỉ là có tâm yêu nước, chỉ sợ bản thân đột nhiên biến mất, sẽ làm cục diện rung chuyển. Không thể tưởng tượng được bọn họ chạy trốn mau, động tác Lí Hữu Hợp cũng không chậm, ba ngày sau liền lập tức để Tề Hạo lên ngôi, dù chưa chính thức đăng cơ, cũng gánh chịu giang sơn. Tề Tuyên nằng trong lòng mười tám tiếng “dựa vào”. Sớm biết sự tình dễ dàng giải quyết như vậy, nàng đã bỏ chạy từ tám trăm năm trước, làm chi ở trong cung chịu khổ? “Ta là trư a!” Nàng tức chết rồi.

“Còn tưởng trách nhiệm của mình trọng đại, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, kết quả không có ta, mặt trời vẫn mọc ở đằng đông, lặn ở đằng tây. Chẳng nhìn xem...” Nàng ngồi ở lầu hai nhất phẩm lâu, chỉ vào đám người nhộn nhịp phía dưới. “Chỉ sợ dân chúng cả nước còn không biết ngôi vị hoàng đế đã thay người đảm nhiệm.”

Nàng càng nghĩ càng phát hỏa, nhìn không ọc liền đem phát ra trên người hấn. “Này đều tại chàng! Vì sao không sớm chút đem ta rời hoàng cung? Hại ta bị thoái mạ lâu như vậy.” “Còn có, còn có...” Nàng càng không ngừng mắng, hấn nửa điểm phản ứng cũng không có. Nàng chính là không thoải mái, hấn còn dám xem nhẹ nàng, nàng ảo não cực kỳ, nghiêng thân mình, liền cắn một miếng lên cánh tay hấn.

Lấy công lực của hấn, như vậy cắn là không được tích sự gì! Nhưng là... “Nàng cắn ta làm cái gì?” “Ta đang nói chuyện, chàng cũng dám ngăn người! Thành thật nói xem, bị con hồ ly tinh nào lấy mất hồn?” Hấn từ trong lòng lấy ra tờ giấy, mở ra, đặt trên bàn. Nàng cúi đầu liếc mắt một cái. “Lí Hữu Hợp muốn mời chúng ta ăn cơm?”

Đầu nàng hướng ra ngoài cửa sổ tìm kiếm, không nhìn thấy trên trời đỏ mưa a! Như thế nào Lí Hữu Hợp đột nhiên hảo tâm, muốn mời nàng ăn cơm? “Không đúng, chàng lúc nào thì lấy được tờ giấy này?” “Sáng nay nhặt được ở cửa.”

“Lí Hữu Hợp sao biết chúng ta ở nơi này?” “Mật thám triều đình đều nằm trong tay hấn, hấn muốn điều tra ra nơi ở của chúng ta cũng không khó, hơn nữa, chúng ta đã ở trong này ba ngày, vẫn chưa di chuyển, bị tra ra hành tung cũng thực bình thường.” “Kia hấn đây là có ý tứ gì?” Nàng nghĩ Lí Hữu Hợp phi thường hy vọng nàng biến mất, hiện tại nàng chủ động thỏa mãn nguyện vọng của Lí Hữu Hợp, Lí Hữu Hợp không đi thấp hương tạ thần nhưng lại muốn thiết yến khoản đãi nàng cùng Bộ Kinh Vân là làm sao? Luyến tiếc?

“Không tiếc.” Hấn trầm ngâm một chút, lại nói. “Bất quá ta nghe nói Chu tướng quân đại thắng, ít ngày nữa sẽ khai hoàn hồi kinh.” Tề Tuyên cho cái xem thường. “Ba mươi vạn đại quan còn lại bao nhiêu?” “Hơn bảy vạn tám ngàn.” “Này cũng kêu đại thắng, ngu ngốc!” Tề Tuyên thật muốn tát mạnh Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng.

“Hay là hấn đột nhiên mời chúng ta dùng cơm là muốn vì chúng ta mở tiệc tiễn biệt? Thuận tiện chúc mừng Chu Bằng hồi kinh?” “Ta nghĩ Lí Hữu Hợp không nghĩ lại gặp lại chúng ta mới đúng.” Bởi vì Tề Tuyên còn tồn tại một ngày, Tề Hạo sẽ không nguyện ý chính thức đăng cơ, này đã thành cái gai trong thịt Lí Hữu Hợp.

“Ta cũng cảm thấy như vậy. Lí Hữu Hợp ước gì ta không hoàn toàn biến mất, sao còn có thể mở tiệc chiêu đãi chúng ta? Trừ phi...” Ánh mắt nàng nhìn hấn. “Lí Hữu Hợp còn nhớ đến tình cảm kết nghĩa của chàng, rõ ràng ta cùng chàng một khi rời kinh, kiếp này, huynh đệ chàng mãi mãi khó gặp lại, cho nên mới muốn cùng chàng gặp mặt lần cuối. Về phần ta, hấn đại khái là ngượng ngừng muốn chàng bỏ mặc ta một mình, đành phải cố gắng khiến ta tỉnh ngộ.” Bọn họ trong lúc đó còn có tình nghĩa huynh đệ sao?

Hấn nghĩ tới năm đó khi kết bái huynh đệ, ba huynh đệ lập lời thề cùng phúc cùng họa, lại nghĩ mấy năm gần đây, những việc Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng làm, nếu còn tình huynh đệ, sao không cùng hấn thương lượng, lại tự chủ trương, vào cung hành thích vua? Vô luận xuất thân của Tề Tuyên hay huyết thống dù sao cũng là cốt nhục của tiên hoàng, ý đồ mưu hại đó là phản quốc! “Uy, này tiếc đến vẫn là không đến?” nàng hỏi.

Không đưa lời mời, lên đưa giấy mời, có thể hay không là Hồng Môn Yến đâu? Hần suy đi nghĩ lại, vẫn là an toàn của bọn hần quan trọng nhất. “Chàng xác định? Chúng ta một khi ra kinh, cả đời này sẽ không trở về, thật sự không đi nói câu tạm biệt?” “Chỉ sợ yến vô hảo.” Hần lấy tờ giấy, nội lực nhất thời phát ra, giấy trắng biến thành bột phấn.

“Chàng có thể hay không tưởng tượng quá nhiều? Ta thừa nhận bản thân không thích Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng, người cổ hủ, tâm tư thâm trầm, nhưng tổng thể mà nói, bọn họ cũng không sai, muốn trừ bỏ ta, cũng là vì đây tiểu Hạo tử đáng cơ, bản thân không có ý niệm soái vị. Về phần cùng chàng bất hòa, là vì ý kiến bất đồng.

Người với người ý tưởng sao có thể hoàn toàn giống nhau đâu? Khác biệt là bình thường, cũng không thể bởi vậy mà gạt bỏ những hiềm nghi sao?” “Nàng là khuyên ta phó ước?” Hần rất ngoài ý muốn. “Nàng luôn luôn chủ trương nhân tính bản ác, sẽ không nghĩ tới, tại yến này của Lí Hữu Hợp đối với chúng ta bất lợi?”

“Nghĩ tới a! Nhưng ta cho rằng hần không to gan như vậy. Ta tuy không phải để vương chân chính, tốt xấu gì cũng là tiên hoàn chi nữ, thân phận công chúa, hần tổng sẽ không giết cả công chúa chứ?” Hần suy nghĩ một lát, vẫn là lắc đầu. “Vi an toàn dự kiến, chúng ta vẫn là nhanh chóng ra kinh, yến này sẽ không đi.”

“Còn nói chàng tin tưởng con người bản tính lương thiện đâu, kết quả ngay cả đại ca chính mình kết bái cũng không tín nhiệm.” Tuy nói thế, trong lòng nàng cũng rất ngọt. Hần cẩn thận tất cả là vì cái gì? Không phải đều vì nàng ca sao?

Có trọng phu như thế, đời nàng đã đủ. “Nguyên nhân ta biết quá rõ đại ca, mới vì tờ giấy mời này nổi lên lòng nghi ngờ. Đại ca luôn trọng lễ nghĩa, mời người sẽ không qua loa như vậy, trong đó chắc chắn có vấn đề.” Hần càng nghĩ càng lo lắng. “Tuyên nhi, chúng ta lập tức ra kinh.” “Vội vàng như vậy? Muốn hay không thu thập cái gì?”

Bộ Kinh Vân gọi tiểu nhị, bảo hần mỗi loại điểm tâm của nhất phẩm trai đều lấy một phần, gói vào hộp mang đi. “Cảm điểm tâm, chúng ta đi.” Người này, trốn chạy còn không quên mong muốn của nàng, thật muốn nói hần đầu gối, quả thật sẽ không lời ngon tiếng ngọt, nhưng nói đến ôn nhu săn sóc, hần đứng thứ hai, đại khái sẽ không có người dám đứng thứ nhất. “Tất cả nghe chàng.” Hần toàn tâm thương nàng, nàng tự nhiên lấy chân thành đáp lại.

Hai người dắt tay, hấp tấp ra kinh. Bộ Kinh Vân cùng Tề Tuyên ra kinh, một đường tới hướng bắc. Ba tháng sau, bọn họ đi tới chân núi Vân Mộng. “Nơi này là chỗ của sư môn chàng?” Nàng thực kinh ngạc. “Núi Vân Mộng là trong Tề quốc nổi danh Quý Vực nha! Nghe nói yêu quái ở đây so với dân chúng Tề quốc còn nhiều.”

Khuôn mặt ngăm đen của hần hiện lên một chút hồng, thật không ý tứ nói, cái gọi là yêu quái này đều là sư phụ hần nghiên cứu y thuật, bừa bãi tạo thành đi. “Tuyên nhi, ta...” Đột nhiên, hắc sắc mặt rừng mình. “Ai?” “Tam đệ, đã lâu không gặp.”

Người tới đứng là Chu Bằng. Bên cạnh hần có mười thân binh, phía sau còn có năm mươi quân sĩ xếp thành hai hàng, người người mang đao mang cung. “Nhị ca không phải hần là khái hoàn hồi kinh, nhận phong thưởng của giám quốc đại nhân? Vì sao dẫn binh tới đây?” Bộ Kinh Vân kéo Tề Tuyên bảo hộ ở sau người. “Tam đệ, người từ quan như thế nào lại không cho nhị ca một tiếng?”

Nếu không phải đại ca nói, ta còn không biết đâu!” Chu Bằng nháy mắt, trừ bỏ thân binh hai hàng quân sĩ nhanh chóng di chuyển, đem Bộ Kinh Vân cùng Tề Tuyên vây lại. “Nhớ năm đó, ba huynh đệ chúng ta kết nghĩa, từng lập minh ước, vì Tề Quốc cúc cung tận tụy, chết không nề hà, nay đại sự chưa thành, tam đệ dĩ nhiên đã quên lời thề sao?”

Bộ Kinh Vân chỉ biết Lí Hữu Hợp tâm không an. “Cho nên nhị ca tới nơi này là khuyên ta hồi kinh phục chức?” Lạnh lùng quét mắt qua đám cung sĩ đang giương cung. “Nếu không phải nhị ca mở miệng, tiểu đệ thấy trận trận như vậy, còn tưởng nhị ca muốn giết người diệt khẩu đâu!” “Ha ha ha!” Chu Bằng ngửa đầu cười to.

“Tam đệ vẫn thích nói đùa như vậy, nhị ca như thế nào giết người? Người là Tề Quốc lương đồng chí tài, một trận này là để diệt trừ tai họa muốn đảo điên Đại Tề ta.” “Tai họa là nói ta sao?” Tề Tuyên nay đã thay nữ trang, quần áo thanh thủy lục sam váy, tóc dài kết bện, dùng một hạt châu kết lại trên đầu, chưa dùng nhiều trang sức, lại giống như dòng nước giữa sa mạc, tiền tử giáng trần, kiều diễm vô song. “Phụng ý chỉ của giám quốc đại nhân cùng tướng gia, Tề Tuyên phạm thượng, dục đồ vô tướng, tội này tử.”

Chu Bằng giờ lên tay phải, cho các quân sĩ chuẩn bị, chỉ đợi ra lệnh một tiếng, liền khiến Tề Tuyên trở thành một khối thi thể. “Chặc!” Tề Tuyên khẽ gất một tiếng. “Ta cũng không biết Lí Hữu Hợp có quyền thế như vậy, cư nhiên có thể hạ chi.” “Yêu phụ, nhiều lời vô nghĩa, người lên...” “Chậm đã!” Tề Tuyên hô to.

“Người nói phụng chỉ, thánh chỉ đâu? Nói miệng không bằng chứng, bản cung tốt xấu cũng là cốt nhục tiên hoàng, như thế nào cũng là thân phận công chúa, người dám giết ta?” “Vi sợ rèm pha, đương nhiên chỉ có mật chỉ, chẳng lẽ lại dùng giấy trắng mực đen viết ra cho toàn thiên hạ biết người trong hoàng tộc biến chất như vậy?”

“Đại Tề ta nặng nhất là hiếu lễ hữu ái, hơn trăm năm lập quốc tới này, chưa từng có ví dụ huynh đệ tương tàn, người nói giám quốc đại nhân hạ mật chỉ giết ta, rõ ràng ăn nói bừa bãi.” Tề Tuyên đưa mắt nhìn quanh bốn phía quân sĩ.

“Tề Tuyên ta là Diễm quý phi chi nữ, đại tỷ giám quốc đại nhân, thử hỏi giám quốc đại nhân làm sao có thể hạ mật chỉ giết ta? Rõ ràng là người Chu Bằng cùng Lí Hữu Hợp ý đồ gây rối, có ý đồ châm ngòi li gián tình nghĩa ti muội ta, mưu đồ lợi riêng!”

Lời vừa nói ra, bốn phía quân sĩ một trận mờ mịt, xôn xao xôn xao, vòng vây chung quanh đứng là xuất hiện khe hở. “Chúng quân sĩ đừng nghe lời li gián của yêu phụ, nàng câu dẫn Bộ thống lĩnh bỏ trốn, dâm loạn hậu cung, thiên chân vạn xác, giám quốc đại nhân cũng vì bắt đặc dĩ mới hạ lệnh tru sát.” Chu

Bằng sợ binh sĩ sinh tâm nghi ngờ, vội vàng trấn an.

“Người vừa rồi còn nói Kinh Vân là rường cột nước nhà, hiện tại lại nói giám quốc đại nhân muốn giết hân, lời trước lời sau không nhất quán, rõ ràng, trong lòng có quỷ.” Tề Tuyên nói. Lời nói kia của nàng lại khiến cho tâm hoài nghi của các binh sĩ càng trở nên hỗn loạn. Bộ Kinh Vân thực sự bội phục nàng, cái gì gọi là không chiến mà thắng?

Nàng là ví dụ, đầu giống Chu Bằng cái loại giết một ngàn quân, tự tổn hại tám trăm quân, phương pháp tác chiến như vậy thật là hại mình hại người. “Yêu phụ, chết đến nơi còn dám vu miệt (vu không+miệt thị) bản tướng! Chúng quân sĩ nghe lệnh, bắn!” Chu Bằng hô to. Nhưng quân sĩ đã bị lời nói của Tề Tuyên thuyết phục, trong lúc nhất thời, kéo cung, lại không biết có nên bắn hay không. Tề Tuyên kéo ống tay áo Bộ Kinh Vân, nhỏ giọng nói:

“Việc này khó giữ lâu, chuẩn bị chạy trốn chết.” Nàng cũng lặng lẽ đem ám khí, độc dược loạn thất bát tao Tề Tranh đưa lấy ra, chuẩn bị dùng tới. Bộ Kinh Vân nuốt cảm, đối nàng truyền âm “Như thế này nếu tình huống có biến, ta bám trụ Chu Bằng, nàng biết phía đông bắc, không cần lo lắng cái gì cây to thú lớn, chính là thẳng tắp mà chạy, biết không?”

“Muốn hay không điên đảo một chút?” Nàng biết Bộ Kinh Vân võ công rất tốt, nhưng có đôi khi, võ công không đại biểu cho tất cả, nhất là đối mặt với quân đội cung nô này, nàng cho rằng ám khí cùng độc dược trong tay mình ngược lại so với cá nhân dùng võ tốt hơn.

“Không được.” Hân rõ ràng nàng bề ngoài thô lỗ, kì thực tâm tư thẳng thắn, lần này trốn đi, nàng sẽ không chuẩn bị cái gì. Nàng không hề có vũ lực, cung tiễn này tùy tiện bắn tới thân thể nàng, đều có thể lấy đi mạng nhỏ của nàng, làm sao có thể dễ dàng mạo hiểm?

“Nhưng là một mình chàng...” “Nghe lời ta.” Bộ Kinh Vân còn đang tranh luận cách thức bảo mệnh, Chu Bằng hỗn hển chửi bậy. “Ai dám trái lệnh, xử theo quân pháp!” Theo tiếng hô kia rơi xuống, rốt cục có người bắn ra mũi tên đầu tiên. Bộ Kinh Vân hai tay tạo hình vòng cung, kinh lực không lồ cuộn cuộn lên cát vàng đầy trời, mũi tên kia bắn tới cách hân một tấc, đã bị nội lực của hân đánh nát. “Thật là lợi hại.”

Tề Tuyên liú lười, đồng thời cũng lấy ra sét đánh từ, đoạt mệnh châm... đủ loại ám khí cùng độc dược, mê dược hương Chu Bằng ném qua. Chu Bằng không chú ý, bị ngã trên mặt đất lăn mấy vòng, nếu không có thời giáp hộ thân, một viên sét đánh từ kia có thể đã lấy mạng hân.

Nhưng những thân binh bên cạnh hân không có tốt số như vậy, kiện kiện gì đó Tề Tranh đưa đều là tinh phẩm, mê dược này hít một hơi ngực một người, độc dược chỉ cần dính một chút, không nhanh chóng đem độc dược loại bỏ, giây lát liền thành một khối thi thể màu đen. Chu Bằng vận khí tốt, gấp tập kích liền bỏ nhào, tránh thoát mê dược, kịch độc, nhưng thân binh của hân gục ngã, mười người chết năm, năm người khác cũng là hôn mê bất tỉnh, tổn thất quá lớn. Hân nhất thời lửa giận ngập trời. “Bắn tên, bắn tên—cho ta, bắn chết hai cái gian phu dâm phụ...” “Lão tử—không đứng, cô nãi nãi trước đánh người

chết.” Nàng lại ném một viên sét đánh từ đi qua. Khôi giáp tuy rằng bảo hộ thân thể Chu Bằng, lại không ngăn được chấn động do nổ mạnh ảnh hưởng tới nội phủ hân, hân ngửa đầu phun ra một ngụm máu.

Chủ soái bị thương, quân sĩ lập tức hồi phục tinh thần, mũi tên thừa thốt hướng Bộ Kinh Vân cùng Tề Tuyên bắn tới. Bọn họ phải bảo hộ Chu Bằng, cũng không dám thật sự xuống tay, nàng dù sao cũng là huyết mạch hoàng thất. Cũng may, các quân sĩ phóng tay, nếu không chỉ bằng một Bộ Kinh Vân, chỉ sợ võ công của hân dù cho có ngang thân tiên cũng không ngăn được mấy chục người cầm trăm mũi tên đồng loạt bắn tới.

Ba mũi tên đầu tiên chưa kịp chạm vào người Bộ Kinh Vân đã bị trường phong của hân khiến tan thành cát bụi. Thừa dịp khe hở, hân đem Tề Tuyên đẩy về hướng đông bắc. “Đi mau.” Tề Tuyên đánh giá một chút ám khí, độc dược trong tay mình còn lại không bao nhiêu, lưu lại, quả thật sẽ trở thành gánh nặng của Bộ Kinh Vân.

“Chàng cũng cẩn thận.” Nàng đem tên bảo mệnh còn lại toàn bộ đưa hân, sau đó kéo cao váy, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới phía trước. Nếu nơi này thật sự là sư môn của Bộ Kinh Vân, bên trong hẳn là có người mới đứng, nàng muốn tìm viện binh. “Yêu phụ! Chạy đâu?!” Chu Bằng bị Tề Tuyên làm điên rồi, thấy nàng chạy đi, hân lại khiêu lại mắng.

“Nàng cung phá thành, bắn chết nàng cho ta!” Người này điên rồi, ngày cả vũ khí công thành đều lấy ra, chỉ vì tính mạng của Bộ Kinh Vân cùng Tề Tuyên. Bộ Kinh Vân kêu to. “Tiếp tục chạy, không cần quay đầu!” Giờ phút này, hân cũng bất chấp đều là dân Tề Quốc, không nên gả nhà đá lẫn nhau, thân hình hóa thành cuồng phong, nhào vào giữa đám quân sĩ.

Vừa nghe đến cung phá thành, Tề Tuyên cả người chấn động, thiếu chút nữa sẽ chạy trở lại. Nàng cùng hân nói qua, một đời một kiếp, không rời không xa. Nhưng tiếng hô của hân khiến nàng dịu xuống xúc động quay đầu, nàng nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ bừng, giống như ra huyết thệ. “Chu Bằng, bản cung lấy danh nghĩa tiên hoàng, Kinh Vân nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, bản cung muốn Chu phủ cả nhà chôn cùng!”

Nói xong, nàng vui đầu chạy vào màn sương. Ở phía sau nàng, tiếng kêu càng lúc càng lớn, tình huống rất cuộc diễn biến như thế nào? Nàng không biết, nhưng trong lòng đã nóng như lửa đốt, trong đầu đều là khoảng thời gian mười năm ở cùng Bộ Kinh Vân, từng phút từng giây, ngày đêm khắc khổ, một hồi hoan ái, cho nhau thương thức, cùng sinh cùng tử. Bọn họ từng nói muốn dắt tay đến bạc đầu. “Chuyện sinh tử khó đoán, cùng sinh lập thệ, chết năm tay, cùng đến bạc đầu...” Nàng ni non nhớ kĩ, một lần. Một lần, lại một lần...

Tề Tuyên từ trong sơn cốc Vân Mộng lôi kéo một lão nhân đầu lông tóc bạc trắng, quần áo rách nát, trở lại nơi nàng cùng Bộ Kinh Vân bị vây hãm, chỉ thấy thi thể đầy đất, bốn phía không còn ai đứng vững. “Hay là lương bại câu thương?” lão nhân hỏi. Tề Tuyên nhắc chân đáp hân một cước. “Hỗn đản! Người trong thiên hạ đều chết, Kinh Vân cũng sẽ không chết.” “Người...” Lão nhân vuốt mõng, nhất thời có điểm đại ra.

Nhớ lại hân “Độc thủ quý ý” năm đó hành tẩu trên giang hồ là uy phong cỡ nào, hắc bạch lưỡng đạo thấy hân đều phải vòng đường khác mà đi, không thì tìm nơi ẩn nấp, tùy tiện một cái tiêu cô nương dám đối với hân động thủ động cước, hân hạ mí mắt, muốn giáo huấn nàng một chút. “Tuyên nhi.....” Một tiếng kêu nhỏ khiến Tề Tuyên nhảy dựng lên, chạy so với thỏ còn nhanh, vọt tới thân cây khô. Nàng thấy hân nằm trên mặt đất, đùi, hai tay đều bị ba

mũi tên bắn trúng

Nhưng đó không phải vết thương nghiêm trọng nhất trên người hắn, có một hai mũi tên sắt xuyên thấu trên ngực hắn, ghim hắn trên mặt đất. Nhìn biển máu khiến cước bộ nàng mềm nhũn, thiếu chút nữa quy ngã. “Kính Vân. ....” Hắn há mồm muốn nói, lại chính là nôn ra một ngụm lại một ngụm máu tươi.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ cần còn sống là tốt rồi, chàng không có việc gì. ....” Nàng ngồi xổm xuống, nhìn hắn, lại không biết như thế nào khiến hắn ngồi dậy.

Chu Bằng chết tiệt, thật sự lấy cung phá thành đối phó hắn, một bọn họ vẫn là anh em kết nghĩa! Đây là cái gọi là tình nghĩa kim lan sao? Còn có Lí Hữu Hợp, giả chiếu giết người, nàng âm thầm thề, rồi sẽ có ngày bắt hai người này nợ máu trả bằng máu. Hiện tại, trọng yếu nhất là cứu Bộ Kính Vân. Nàng thử bẻ mũi tên sắt kia, nhưng tay nàng vừa đụng tới tên, trong miệng hắn sẽ không ngừng nôn ra máu. “Ngươi như vậy không được.”

Lão nhân đi đến bên người Bộ Kính Vân, ra tay điểm tam đại huyệt trước ngực hắn trước, tạm thời cầm máu, rồi sau đó vận chuyển đem cả thân hình Bộ Kính Vân kéo lên. Sau đó, tay hắn như đao chém về phía mũi tên. Hai mũi tên to như ngón tay dưới chuyển lực của hắn giống như làm bằng bột mì, bị cắt thành hai đoạn. Tề Tuyên nhìn xem nghẹn họng trân chối. Không hổ là sư phụ của Bộ Kính Vân, võ công cao đến dọa người.

Lão nhân ôm Bộ Kính Vân, ra hiệu cho Tề Tuyên, lại đi đến huyệt địa trong thâm cốc. Xuyên qua màn sương mù dày đặc, là một tòa tứ phía là khe núi, cảnh sắc quý dị, chỉ thấy trên đầu trâu là sừng huowu, trên cây hoa đào nở ra hoa lí. Nơi đây, bất kỳ động thực vật hình thù quái lạ nào cũng có, chớ trách ngoại nhân tán dương đây là quý vực đệ nhất Tề Quốc.

Mà làm ra hết thảy hiện tượng quái lạ này đúng là sư phụ của Bộ Kính Vân Độc thủ quỷ y, hắn tự xưng là đã sống qua ba kiếp, tính danh sớm đã quên, để cho người khác trực tiếp gọi hắn lão nhân. Lão nhân chính mình giải thảo dược, đem Bộ Kính Vân đặt trong phòng, ngón tay đề lên mạch Bộ Kính Vân, sau một lúc lâu, hắn lấy xuống ngân châm trên đầu, cắm vào thiên trung huyệt của Bộ Kính Vân, vận công một lát.

Bộ Kính Vân sắc mặt trắng bệch dần trở nên hồng nhuận, miệng mũi cũng không chảy ra tơ máu nữa, hắn mở hai mắt, vừa thấy lão nhân, mặt hiện lên chút thành kính. “Sư phụ.” “Năm đó khi thu ngươi nhập môn từng nói qua, mạng ngươi đặc thù, không thể lạc chân vào chuyện thế tục, còn cho riêng ngươi đổi tên thành Bộ Kính Vân, tùy thời nhắc nhở ngươi. Ngươi không nghe, nay... thân thể chính ngươi rõ ràng, kinh mạch đứt đoạn, không cứu.

Vì sư cho ngươi một châm giữ mệnh là lưu lại lời cuối, có di thư mau nói đi!” “Từ lão nhân, ngươi nói cái gì?!” Tề Tuyên một cước đem lão nhân đá văng. “Bộ Kính Vân, chàng nghe, tiểu Hạo tử trước mắt còn chưa có đăng cơ, trăm vẫn là thiên tử, miệng vàng lời ngọc, trăm nói chàng không chết sẽ không chết, chàng sẽ không phải chết, cho dù phải chết cũng phải bò dậy cho trăm.”

Nàng luống cuống chân tay lục hộp trúc, nhớ rõ bên trong còn có hoàn mệnh đan, tiểu Đậu tử nói qua, chỉ cần còn khí lực, hoàn mệnh đan đều có thể cứu trở về, cho nên hắn nhất định không có việc gì. Lão nhân bị Tề Tuyên vô lễ tức giận chết khiếp. Hắn là ai nào, lão quái vật đã sống on hai trăm tuổi a! Bao giờ bị người thô lỗ khi dễ qua?

Muốn hắn, cũng không thể hắn, lão nhân cười giảo hoạt, đối với Tề Tuyên bắn ra chút bột màu tím. Đây cũng không phải kịch độc gì, lại có thể khiến cho người ta toàn thân ngứa sưng, trên mặt đất lăn lộn ba ngày, mơ tưởng khỏi hắn. Hắn sẽ khiến Tề Tuyên quý xuống xin lỗi hắn. Nhưng là..... Bột phấn dính trên người nàng, dính trên làn da, màu tím nổi bật trên làn da trắng, vô cùng bắt mắt.... Gặp quý, Tề Tuyên thế nào một chút phản ứng cũng không có?! Lão nhân không tin được vật chính mình cư nhiên mất đi hiệu lực.

Hắn một phen giữ chặt tay Tề Tuyên, muốn xem mạch của nàng. “Làm gì?!” Tề Tuyên bị dọa nhảy dựng, hộp trúc đổ xuống, vật bên trong phân tán, bất quá kia được liệu được xưng là có thể cải tử hoàn sinh, hoàn mệnh đan rốt cục lẫn ra. Lão nhân xem mạch Tề Tuyên, trông rất thiếu chút nữa lời ra. “Ngươi này hào tiểu tử!

Thật sự may mắn, dùng thời gian chín năm đi luyện kia mưa thuận gió hòa đan, đem thân thể phẩm nhân thanh tẩy trở thành tiên thể.” Người bình thường cho dù có tư chất, cũng phải trải qua trăm năm tu luyện, trừ phi khổ công tu luyện, đã thông kỳ kinh bát mạch, mới có thể đạt tới cảnh giới tiên cảnh, tỷ như Bộ Kính Vân.

Cần phải nói, luyện võ đến trăm năm, trong một trăm võ giả có một người đạt tới đã là kỳ tích, dù sao, trừ bỏ bên ngoài khổ luyện, tư chất, cơ duyên cũng không thể thiếu, trên đời nào có nhiều người thông minh lại cố gắng như vậy, vận khí lại nhân tốt?

Vì thế, lão nhân nghiên cứu ra một loại đan dược, có thể khiến cho một người bình thường dịch cân tẩy thủy trở thành tiên thể, đó là mưa thuận gió hòa đan. Bất quá đan dược này rất khó luyện thành, cho dù có luyện được còn có thể thất bại, quá trình chế luyện càng thêm lo lắng, ngay cả hắn cũng không đủ kiên nhẫn.

Không thể tưởng tượng được bốn đồ đệ của chính mình lại thành công, trong một năm đem Tề Tuyên cải tạo, nếu hiện tại Tề Tuyên bắt đầu luyện võ, khẳng định không đến vài năm có thể trở thành thiên hạ vô địch thủ.

Nhưng khiến cho lão nhân giật mình không chỉ có vậy, Tề Tuyên tìm ra đan dược cứu mạng kia, sờ có phong sáp bọc quanh, mùi thơm ngát xông vào mũi, màu sắc đan hoàn lại trong suốt, xung quanh tỏa ra tia hồng phấn, đúng là tiên dược trong truyền thuyết, cách trần đan. “Tiểu nha đầu làm sao có được bảo bối này, đưa cho lão phu...”

Hắn mới nghĩ lấy cách trần đan tới đánh giá, Tề Tuyên cũng đã đem đan dược nhét vào trong miệng Bộ Kính Vân. Dược kia vừa vào miệng liền tan biến, không lâu sau, cả người Bộ Kính Vân đỏ đậm, cả người giống như phình to gấp đôi. Hắn ngửa đầu rồng to, thiết tên trong thân, vũ tên cùng ngân châm đều bị văng ra, đồng thời, hắn phun ra một ngụm máu tươi, hôn mê. “Kính Vân, Kính Vân...” Đây là có chuyện gì?

Tiểu Đâu từ rõ ràng nói cho nàng thuốc này cực kỳ trân quý, xác thực cùng với diêm vương cướp người, vì sao Bộ Kinh Vân ăn xong, ngược lại lâm vào hôn mê? “Người nha đầu kia... Tức chết lão phu.” Cách trấn đan là tiên dược trong truyền thuyết có thể tùy tiện ăn sao?

Kỳ thật hắn cũng không biết, cái gọi là trong truyền thuyết, chính là không ai biết cách luyện thôi! Hắn chạy nhanh giúp Bộ Kinh Vân bắt mạch, mạch đập như có như không, lại gián đoạn không thôi, không giống người chết, lại không giống người sống, đúng là quái lạ vô cùng. “Tức chết người, thiên hạ đệ nhất tai họa.”

Tề Tuyên mới mặc kệ lão nhân là thần thánh phương nào, sư phụ Bộ Kinh Vân lại thế nào? Dám rửa hân chết, nàng liền thông suốt không ưa. Dù sao hiện tại là bảo mệnh cho Bộ Kinh Vân, chỉ cần không tắc thờ, chung quy đều có thể tìm được phương pháp khiến hắn thanh tỉnh, nàng tin tưởng, hắn sẽ không chết.

“Ta sinh, người sinh, ta tử, người mới có thể đi theo. Chính chàng nói, ta tin chàng, nếu ta còn sống, chàng sẽ không phải chết.” Nàng ôm chặt hắn, mặc kệ phải tồn bao lâu, một tháng, một năm, mười năm... Rồi sẽ có ngày, nàng khiến hắn thanh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: chương 10

Ba tháng sau, tin tức vô lâm minh chủ Bộ Kinh Vân cùng tan hôn thê tử ở chân núi Vân Mộng ngoài ý muốn gặp nạn truyền tới kinh thành, khiến cho danh hiệu núi Vân Mộng quý vực càng thêm vài phần khủng bố. Rõ ràng, việc Tề Tuyên cùng Bộ Kinh Vân bỏ trốn khiến cho Tề Hạo rơi vào đường cùng, rốt cục chính thức đăng cơ, trở thành tân hoàng Tề Quốc.

Về phần Tề Tuyên, triều đình đối với bên ngoài tuyên bố băng hà. Nhưng có hai người có đánh chết cũng không tin Bộ Kinh Vân cùng Tề Tuyên đã chết ở núi Vân Mộng, hai người đó là Tề Tranh cùng Trữ Tiểu Mộng. Tề Tranh theo tin tức của chính mình, biết Bộ Kinh Vân cùng Trữ Tiểu Mộng là cùng môn, môn sư ở núi Vân Mộng, làm sao có thể chết ở nơi đó?

Vì thế, hắn tìm gặp Trữ Tiếp Mộng, mà nàng đang thu thập hành lý, chuẩn bị tới núi Vân Mộng tìm hiểu. “Trữ cô nương muốn đi núi Vân Mộng?” Bị một thái giám kêu cô nương, Trữ Tiểu Mộng lắp bắp kinh hãi. “Người là...?” “Tề Tranh.” Tề Tranh cũng không gạt nàng, nói thẳng thân phận. “Sư huynh nói con hoàng hậu chính là người.” Nàng nghe qua danh hào hắn, nhưng chưa từng thấy người. “Đúng vậy.” “Người tìm ta có việc?” Thân thái của nàng tan mất ra hương vị cùng trần thế vô tranh. Điều này khiến cho Tề Tranh cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Bất luận kẻ nào sau khi biết được thân phận chân thật của hắn, lại thấy hắn một thân trang phục thái giám, đều kinh ngạc, chỉ có Trữ Tiểu Mộng, hai mắt rõ ràng nhìn thẳng hắn, trong mắt lại không có hắn, có chút quái dị. Hắn đối với nàng này sinh tò mò, bất quá, chuyện trọng yếu trước mắt là làm rõ sinh tử của Bộ Kinh Vân cùng Tề Tuyên. “Trữ cô nương muốn đi núi Vân Mộng, bốn vương có thể đồng hành được không?”

“Người làm sao mà biết ta muốn đi núi Vân Mộng?” “Bộ thống lĩnh cùng Trữ cô nương xuất môn ở núi Vân Mộng, Bộ thống lĩnh lại ở trước cửa nhà mình bị hại, nếu ta là Trữ cô nương, ta sẽ hoài nghi, biết rõ sự thật.” “Người như thế nào biết được ta cùng sư huynh là người núi Vân Mộng?” Nàng nghĩ chuyện này trừ bỏ sư phụ, Bộ Kinh Vân, tiểu sư muội cùng nàng, không có người thứ năm biết. “Trên đời không có bí mật nào vĩnh viễn.” Mắt hắn bắn ra hàn quang, một thân sát khí. “Sư huynh nói qua, người giống tiên hoàng dừng võ võ song, xem ra không giả.” Một cái chưa từng trải qua chiến trường, lại có được huyết sát oai phong, cho dù không có bản lĩnh xuất quân, cũng là viên hồ tướng anh dũng đấu tranh. “Đa tạ khách lễ. Chúng ta này mau xuất phát đi!” Hắn thực lo lắng cho an nguy của muội muội. “Hiện tại không phải lúc ra cung, ít nhất phải chờ đến tối.” Trong cung nơi nơi đều có cơ sở ngầm của Lí Hữu Hợp, nàng cũng không muốn dẫn một đám ruồi muỗi hôi sư môn.

“Không vấn đề gì, này thám tử ta đã cho người thanh tẩy sạch sẽ, sẽ không có người truy được tung tích của chúng ta.” Hắn kỳ thực hoài nghi, Bộ Kinh Vân cùng Tề Tuyên ở núi Vân Mộng gặp nạn là do đại nội mật thám gây họa. Tình báo triều đình đều do Lí Hữu Hợp nắm giữ, hắn nếu thật tình muốn Tề Tuyên, Bộ Kinh Vân không ra được, cho người theo dõi bọn họ, sau đó ngầm phái sát thủ, cũng là có khả năng. Từ khi tin tức vợ chồng Bộ Kinh Vân chết truyền đến, hắn cũng rất hối hận, như thế nào có thể tin tưởng nhân phẩm Lí Hữu Hợp, nghĩ chỉ cần Tề Tuyên rời đi, Tề Hai công khai lộ diện, Lí Hữu Hợp liền sẽ không gây khó dễ cho Tề Tuyên, ngược lại một lòng phụ tá tân hoàng. Xem ra, Lí Hữu Hợp căn bản tâm không đúng, sớm có ý hành thích thích vua, chỉ có thể hận hắn không phòng bị đúng lúc. Tâm Tề Tranh như bị đao cắt. Trữ Tiểu Mộng không biết hắn ẩn sâu trong hoàng cung, còn có được thủ đoạn thông thiên. Nhưng nếu hắn đem phiền toái đều giải quyết, nàng cũng không lý do ở lại hoàng cung, gặt đầu nói: “Vay đi thôi!” Thân ảnh khinh phiêu giống như chậm chạp lại thật mau, bước đi, cước bộ giống như không chạm đất.

Tiểu Đâu từ nhớ tới Tề Tuyên trước kia thường cùng hắn oán giận, Trữ Tiểu Mộng “u hồn công” chuyên môn hù chết người, nàng hoài nghi quỷ mị trong truyền thuyết có phải hay không do nhân sĩ vô lâm công phu tuyệt đỉnh hóa trang thành, bộ dáng kia vừa kiêu ngạo vừa đáng yêu. Muội muội hắn. .... Hắn bảo hộ nàng mười năm, có thể nào để cho nàng tùy tiện tiện tiện liền bị hại? Lí Hữu Hợp, Chu Bằng! Trăm ngàn lần đừng để cho hắn phát hiện bọn họ liên quan việc sát hại Tề Tuyên, nếu không kia nợ mới thêm hận cũ, hắn muốn Lí, Chu hai nhà đền tội! Tình ngày, Tề Tuyên cùng Bộ Kinh Vân đã muốn ở sơn cốc Vân Mộng đợi năm nguyệt. Mà hắn, thủy chung hôn mê, chưa từng thanh tỉnh, thương thế cũng không có chuyển biến xấu. Đọc thủ quỹ y vài lần tự mình giúp Bộ Kinh Vân trị liệu, Tề Tuyên đều cự tuyệt.

Lão nhân trước đó thử cũng chưa từng thử, liền phán Bộ Kinh Vân không cứu, muốn hắn nói di ngôn, loại này đại phu Mông Cổ, Tề Tuyên như thế nào yên tâm đem Bộ Kinh Vân giao cho hắn chữa trị. Nhưng nàng cũng phát hiện thành tựu y thuật độc đáo của lão nhân, chỉ nhìn một cách đơn thuần, hắn có thể khiến cho con thỏ té gãy chân tiếp nhận móng vuốt cầu, phẫu thuật xong con thỏ còn có thể vui vẻ, chỉ biết rằng lão nhân này y đức dù kém, bản lĩnh thật không sai. Chính là cá tính lão nhân rất quý dị, Tề Tuyên vô luận như thế nào cũng không thể để người trong lòng thành vật thí nghiệm của hắn.

Chính nàng lật xem trân quý của lão nhân, qua năm nguyệt, đọc không dưới ngàn bản sách y, thậm chí ngay cả luyện đan, chế độc, dùng cổ thư nàng đều xem qua. Luận tri thức y học, nàng đã muốn không thua độc thủ quý y, hai người thua kém cũng chỉ là kinh nghiệm mà thôi.

Lão nhân lần đầu tiên nhìn thấy người trẻ tuổi có tư chất như vậy, trong lòng ngứa ngáy, không chỉ một lần biểu hiện ý đồ thu nhận đệ tử. Nhưng Tề Tuyên căn bản không thích hắn, nàng ghi hận thật cao, có thể sánh ngang trời đất, bất quá sử dụng linh đan diệu dược trân quý của lão nhân, nàng một chút cũng không nương tay, lấy những thứ gì đó giống như đồ ăn trong nhà bếp chính mình. Một sớm tinh mơ, thanh âm chửi bậy của lão nhân đánh tan sương mù trường tồn trong sơn cốc. “Xú nha đầu, ngươi dám đựng đến từ ngọc chi của ta!” lão thiên gia, đáng thương quá đáng thương cho hắn! Sống quá hai trăm năm tuổi lại đâu không lại bị một tiểu cô nương hai mươi tuổi đầu khi dễ, ngay cả trân bảo dược thảo hắn dùng cả trăm năm trồng cũng không thể giữ, sống để làm gì?! “Kêu la cái gì? Gì đó mang ra là muốn để người ta dùng, đặt ở nơi đó, ngươi muốn để trư ăn a?” Tề Tuyên rống ngược lại, trong tay không ngừng đảo thuốc mỡ.

Đưa theo sách y nàng đọc được, Bộ Kinh Vân hiện tại là bị thương quá nặng, tuy có cách trấn đan giữ lại hơi thở, cũng không thể hoàn toàn không phục, cần từ từ chữa bổ, đưa nguyên khí đã mất của hắn trở lại, người tất thanh tỉnh, tất khỏe mạnh. Nếu muốn điều dưỡng, nàng đương nhiên sẽ không keo kiệt, tiểu Đậu tử cấp kì đan thần dược đều đổ vào miệng hắn, còn lại, liền từ chỗ lão nhân lấy. Vì thế, độc thủ quý y xui xẻo, phòng đan của hắn, dược liệu này nọ lung tung, ngay cả hàn thiết châm mấy trăm năm trước hắn dùng để vang danh giang hồ đều bị Tề Tuyên không nói hai lời đoạt đi. Cách nói của nàng là, bởi vì thân thể Bộ Kinh Vân rất suy nhược, chỉ sợ cho hắn tiên đan, hắn cũng không có phúc hưởng thụ, phải có người bên ngoài giúp hắn hấp thu dược lực.

Đương nhiên, độc thủ quý y có thể thay Bộ Kinh Vân điều hòa kinh mạch, nhưng Tề Tuyên không tín nhiệm hắn, vẫn là tự nàng động thủ, lấy châm cứu vì Bộ Kinh Vân đã thông kinh mạch. Mà trong Vân Mộng cốc, châm tốt nhất chính là bộ hàn thiết châm kia, nàng không dùng nó, vậy dùng gì? Lão nhân tức chết đi được, không có cách lấy lại từ nàng. Động thủ giết nàng đơn giản, vấn đề là tùy tiện làm thịt lão bà đồ đệ, lúc Bộ Kinh Vân thanh tỉnh, còn không cùng hắn liều mình? Làm ít độc, tiểu trùng dọa nàng? Ngượng ngùng, thân thể của nàng đã muốn được mưa thuận gió hòa đan cải tạo thành bách độc bất xâm, nói sau, nàng cũng không sợ xà trùng, ngược lại, nàng còn thực thích canh xà. (TĐHS: ề, Diệp nhi, cũng sở thích với muội này. Ề ề...)

Như vậy, một cái trùng phạt cũng không được, mắng không thể, thậm chí tiểu nha đầu cùng hắn “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” làm cho hắn ăn mệt. Lão nhân xông vào nhà cỏ do Tề Tuyên tạo ra, oanh, kia phòng vốn không bền chắc bị hắn đập đổ một nửa. Tề Tuyên ngay cả mắt cũng chưa nâng, nói. “Trước khi mặt trời lặn sửa lại cho ta, nếu không, ta cho người cùng phơi sương phơi trắng.” Ý tứ là, nhà cỏ của hắn cũng mơ tưởng giữ được. Lão nhân cũng không để ý, loại nhà cỏ này cũng là vì lười mà tùy tay làm, mấy đá liền phá hư, một nén nhang liền có thể xây lại, hai chân có thể có chút yên ổn, đơn giản đời mạng. Sở hữu tâm tư của hắn đều đặt ở bát dược trên tay Tề Tuyên. “Hương vị này... có Hòa chích? Ngươi này ngu ngốc, từ ngọc chi tính hàn, cỏ hòa chích tính hỏa, hai loại dược liệu thủy hỏa bất dung, ngươi sao có thể đồng thời sử dụng?” “Ngươi mới ngốc. Từ ngọc chi mặc dù tính hàn, nơi sinh trưởng lại là chỗ nóng, cỏ hòa chích cũng là tại hàn băng sinh trưởng. Chúng nó một là ngoài nóng trong lạnh, một là ngoài lạnh trong nóng, hai thứ dùng chung vừa vận quân thần hỗ trợ, chính là đại bổ.” Tề Tuyên nói tới nói lui, động tác trong tay cũng không ngừng. Hai loại dược thảo này rất khó dung hợp, nàng làm ba canh giờ, càng không ngừng nghiền nát, quấy mới khiến chúng nó dần dần hợp nhất, giờ phút này vụn vụn không thể ngừng tay, nếu không kiểm củi ba năm thiếu một giờ. “Bây bạ, chưa từng có quyển sách nào ghi lại như vậy.” “Tin thư sách không bằng tin chính mình.” “Ngươi mới học y bao lâu, như thế tự đại, không cần thận chết người.” Tề Tuyên không ngừng tay, mắt phượng lại hung tợn trừng hướng lão nhân.

“Ngươi còn rửa hắn một câu, ta sẽ đem núi Vân Mộng san bằng.” Đứng nhìn nàng là tiểu cô nương mảnh mai nhu nhược, tốt xấu cũng mười năm già hoàng đế, uy nghiêm thiên gia đã xâm nhập xương cốt, so với khí thế dân gian, một lão nhân sống gần hai trăm năm cũng không phải là đối thủ của nàng. Hắn chỉ cảm thấy nha đầu kia cực kỳ tà môn, rõ ràng giờ phút này dung mạo chật vật, hai mắt đỏ bừng, nhưng tư thái lại giống như nàng ở cao cao thượng thượng, chịu mọi người quỳ lạy. Miệng hắn mở lớn, muốn nói lại vài câu, lại muốn khuyên nàng, này hai loại dược thảo một âm một dương điều hòa muôn vàn khó khăn, nàng không cần uống phí tâm cơ. Có thể thấy được, nàng là vì Bộ Kinh Vân toàn tâm toàn ý chế dược, lời nói trong bụng lão nhân nhất thời nửa câu cũng không thể thoát ra. Hắn liền nhìn nàng cầm trong tay duwcj xử, không ngừng nghiền nát trong bát, từ ngọc chi cùng cỏ hòa chích có dấu hiệu dung hợp, cũng là phi thường thông thả.

Lại qua khoảng một canh giờ, hắn kinh ngạc phát hiện trong bát dược chảy xuống mấy điểm đỏ tươi. “Tiểu nha đầu, ngươi...” Chỉ trong nháy mắt, đỏ tươi rơi vào trong bát dược, vốn là hai loại dược vật khó dung hợp liền kỳ tích nhanh chóng hợp thể. Trong bát dược một đoàn thuốc hiện ra hồng nhạt xanh nhẹ, dần dần, một cỗ mùi hương thơm mát tràn ra, giống như mùi lan, hít một ngụm, trong lòng liền thoải mái không nói lên lời. Tề Tuyên bừng tỉnh đại ngộ. “Ta đã biết, thuốc dẫn! Từ ngọc chi cùng cỏ hòa chích quả thật là quân thần hỗ trợ, đại bổ dược liệu, thuộc tính lại đặc thù, có thuốc dẫn mới có thể phát huy công hiệu lớn nhất của nó, mà cơ thể của ta từng trải qua trị liệu của mưa thuận gió hòa đan, máu của ta chính là thuốc dẫn tốt nhất.”

Nàng buống xuống dược xử, lão nhân kinh ngạc nhìn nàng mở ra bàn tay, máu tươi mơ hồ, không biết nàng nghiền nát bao lâu, biến thành một bàn tay không nguyên vẹn. Nàng cũng không để ý, biết máu tươi bản thân là thuốc dẫn tốt nhất, làm sao chỉ cho vài giọt? Lấy hàn thiết châm, nàng mặt không chút nhẫn, hoa khai uyển mạch, một dòng máu tươi chảy vào bát dược, thoáng chốc tỏa ra mùi hương thơm ngát, từ ngọc chi cùng cỏ hòa chích hoàn toàn hợp nhất. “Ta chỉ biết ta nhất định sẽ thành công, ha ha ha...” Nàng ngửa đầu cười to.

“Kinh Vân, chàng chờ bội phục ta đi!” Về mặt vô cùng đặc ý. Lão nhân nhìn đồ nhi nằm trên cỏ hôn mê bất tỉnh, lại nhìn tiểu nha đầu cần rờ kia, trong lòng nói không nên tư vị. Tuổi trẻ, hắn chính là cái quái nhân, bởi vì tính tình kỳ quái, cả đời cũng không có bằng hữu, không nói đến người tình cùng người nhà. Thẳng đến khi lớn tuổi, thu nhận ba đồ đệ, mặc dù đem một thân bản sự truyền lại, lại không có tình cảm quá sâu, cho nên gặp Bộ Kinh Vân mệnh ở sớm tối, hắn liền trực tiếp muốn Bộ Kinh Vân nói lại di ngôn. Hắn nghĩ rằng, đồ đệ trước khi chết nếu có tâm nguyện chưa hoàn thành, thân là sư phụ sẽ trợ giúp, cũng là đủ rồi. Sinh li tử biệt, đối với nhân sinh cũng là bình thường, cũng không có gì quá bi thương. Nha đầu không đồng ý, vì một chữ “tình” kia mà chấp nhất, chỉ vì hắn nói một câu “Bộ Kinh Vân không cứu”, nàng ghi hận không cho hắn chạm vào một sợi tóc của Bộ Kinh Vân. Nhìn ra được nha đầu là một người sống an nhàn sung sướng, xem khí độ của nàng liền cảm thấy bất đồng, bởi vì chiếu cố Bộ Kinh Vân, mọi việc vất vả, việc khó, việc bẩn, nàng đều không quản. Phát hiện máu mình có thể làm thuốc dẫn, không nói hai lời liền cắt cổ tay. Đây là dạng tình cảm gì, làm cho người ta điên cuồng giống như phát điên? Lão nhân thấy Tề Tuyên vội vã cởi áo Bộ Kinh Vân bôi dược, thân hình gầy gò chạy xung quanh, một trận hâm mộ mặc danh kì diệu xuất hiện trong lòng. Không biết một ngày nào đó hắn ngã xuống, có hay không cũng có người vì hắn cùng thiên đấu, muốn kéo hắn hoàn dương. Khi Trữ Tiểu Mộng cùng Tề Tranh tiến vào Vân Mộng cốc, sắc trời đã tối đen. Hai người ở cửa cốc nhìn thấy lão nhân ngồi lặng yên, ngửa đầu ngắm trăng rằm. Trữ Tiểu Mộng chợt thi lễ. “Sư phụ.” Lão nhân không trả lời, như trước nhìn ánh trăng. Tề Tranh tiến lên chấp tay nói. “Gặp qua độc thủ quý y tiên bối. Xin hỏi mấy tháng trước, một hồi đại chiến dưới chân núi Vân Mộng tiên bối có biết?” Trữ Tiểu Mộng lườm hắn một cái. Bọn họ

là tôi tìm người, hỏi chuyện vật vãn này làm chi? Nàng hỏi thẳng. “Sư phụ, sư huynh hiện tại còn sống hay đã chết?” Tinh tình nàng có vài phần giống như lão nhân, lãnh lãnh, đậm đậm. Nghe nhị đồ đệ nhắc tới đại đồ đệ, lão nhân rút cuộc có oanh ứng. “Nửa sống nửa chết, cùng thể từ đang ở nhà có phía bên phải.” Vừa nghe hai chữ “thể từ”, hai mắt Tề Tranh sáng ngời.

“Nhất định là tiểu Tuyên tử.” Hắn chạy nhanh về phía nhà cô. Lúc này, Tề Tranh đang cầm bó khăn lau người cho Bộ Kinh Vân, nghe thấy thanh âm cửa nhà có bị mở ra, nghĩ lão nhân lại đến nháo. Nàng cũng không ngẩng đầu lên, âm thanh lạnh lùng nói: “Từ lão nhân, còn không có đem cửa đóng lại, nếu gió đêm thổi lạnh Kinh Vân, ngày mai, ta đi thiêu cả kho dược của ngươi.” “Tiểu Tuyên tử!” Gặp lại muội tử, lão là đôi thành bố y, kiêu nhơn phần nộn như xuân hoa vì làm lụng vất vả mà trở nên tiêu tụy, Tề Tranh trong lòng một trận đau. Thanh âm quen thuộc khiến cho bó khăn trong tay Tề Tuyên rơi xuống, nàng ngẩng đầu, nhìn thấy người mà kiếp này không có khả năng gặp lại. “Tiểu Đậu tử, ngươi... ta không phải đang nằm mơ ư?” “Là ta... mấy ngày nay ngươi chịu khổ.” Hắn cũng thấy Bộ Kinh Vân, từng là một nam nhân kiên cường, thể nhưng ngã trên thảm cỏ, không biết thể sự, bất quá, sắc mặt so với Tề Tuyên tốt hơn không ít, dù thấy đã được chiếu cố rất tốt. Tề Tuyên méo mào, hốc mắt đỏ, cũng là cố nén không cho nước mắt rơi xuống.

“Ta không khổ, chỉ cần ở cùng một chỗ với Kinh Vân, như thế nào cũng không khổ.” Không đọc y thư không biết, tập y, lại hỏi tường biến hóa của thân thể, nàng mới tỉnh ngộ mười năm gian nan này, Bộ Kinh Vân đối tốt với nàng, trong lòng nàng chỉ có vui mừng, sao biết đến khổ cực? “Ngươi đâu? Như thế nào ra cung?” “Bên ngoài nơi nơi lưu truyền võ lâm minh chủ Bộ Kinh Vân cùng tân hôn thể từ khi đi ngao du tứ hải, đi nhằm vào quỹ vực, bị quái vật ở núi Vân Mộng hại. Ta ở trong cung nghe được tin liền lo lắng, trùng hợp Trữ cô nương cũng không thể bỏ mặc Bộ thống lĩnh, vì thế hai người chúng ta liền đến đây.” “Trữ cô nương? Là Trữ Tiểu Mộng sao?” Nàng cũng không truy cứu hắn như thế nào có thể dễ dàng rời cung, dù sao hắn thật sự rất tài giỏi. Về phần thân phận, hắn nói qua, bọn họ là chân tay cả đời, trong lòng mọi người hiểu rõ là được rồi, không cần nói quá rõ ràng. Bất quá, có một số việc nhất định phải nói rõ ràng.

“Núi Vân Mộng căn bản không có quái vật, mưu hại ta cùng Kinh Vân là Chu Bằng, về phần hắn làm sao mà biết nơi của phu thê ta, hừ, khẳng định là kiệt tác của đám mật thám của Lí Hữu Hợp.” “Lí Hữu Hợp, Chu Bằng...” Hắn cắn răng. “Tiểu Tuyên tử, ngươi yên tâm, ta sẽ không bỏ qua cho hai người này. Ngươi trước đem sự tình nói qua, bọn họ có phải hay không lên nuôi dưỡng cao thủ có thể khiến Bộ thống lĩnh bị thương nặng như vậy?” “Chó má cao thủ! Chu Bằng kia hôn đản đem cung phá thành chuyễn đên, mọi người ai chịu nổi.” Nhớ đến bộ dáng Bộ Kinh Vân bị thiết tên đóng trên mặt đất, máu chảy đầy đất, nàng hận không thể băm sống Chu Bằng. “Nhưng tình huống cụ thể ta cũng không rõ ràng, Kinh Vân che chắn ta chạy trước, chờ ta gọi cứu binh đến, hắn đã bị trọng thương hôn mê. Về phần Chu Bằng, ta không có nhìn thấy, không biết hắn hiện tại như thế nào.” “Ta hiểu được, hắn không để ý bản thân đánh hạ Bàn Long quan, một đường đánh tới đô thành Địch quốc, bắt Địch vương phải đầu hàng, phụng Đại Tề vi huynh, hai nước vĩnh viễn kết thân.

Nhưng hắn bị trọng thương, hoàng thượng niệm hắn cang vất vả công lao cang lớn, ngoại lệ phong Vương, này là từ khi Đại Tề khai quốc thân vương thứ hai khác họ.” Hắn cười đến thực lạnh, so với bằng còn lạnh hơn. Triều đình sớm có nghiêm lệnh, cung phá thành kia là vũ khí lợi hại chỉ có bộ binh mới được phép sử dụng. Chu Bằng ngược lại, lên mạng đến để đối phó người hoàng tộc, còn lấy cái thanh danh lớn như vậy, rất giỏi, thật sự là rất rất giỏi. Không biết tiểu Hạo tử có hay không liên lụy, nếu có, Đại Tề từ khi lập quốc tới nay một loạt chân tướng tàn án, đều là trong tay thủ hạ của hắn oanh liệt liệt khai triển. Tề Tuyên thấy quanh thân hắn sát khí ngập trời, giống nhau có thể thấy được hai quân giao chiến, trăm vạn binh đao dương lên, thoáng chốc trông trận lôi vang, huyết hoa tung bay, thi thể xếp thành núi cao. Nàng nhìn không được rùng mình. Chu Bằng cái loại đại tướng quân giết chết hàng vạn người đều không có được một thân uy sát đáng sợ của hắn, hắn nếu cầm binh, thiên địa chỉ sợ đảo lộn. Nàng đá một cước qua, sáng giọng. “Còn có một người trọng thương trong này dường như đâu! Đừng biến thành một pho tượng huyết khí, dọa người à?” Hắn vốn tức giận đến choáng váng nhảy mất thanh tỉnh. “Tiểu Tuyên tử, ngươi...” Dùng sức vuốt tóc nàng một chút, hắn hung hăng chụp bả vai nàng. “Có tình nhân liền quên tay chân, một ta như vậy thương ngươi.” “Ngươi vốn nên thương ta, đây là thiên chức của ngươi.” Lỗ mũi nàng hướng lên trời, hừ một tiếng. “Phá hư ngươi rồi.” “Làm trò.”

Nàng đánh qua, hai huynh muội loạn thành một đoàn. Tề Tranh trước mặt người ngoài uy phong凛凛, lại đối với muội muội như oa nhi này vô sách, để nàng cười trên người, quyền cước tung bay. Dù sao, nàng cũng có mấy cân, có đánh cũng không thể gây thương tổn cho hắn. Hai người náo một lúc lâu, nàng phờ phi phờ, giả bộ làm một uy vũ đại tướng quân, chỉ vào mũi hắn nói: “Uy, ngươi là lão đại, thương hai tiểu nhân bên dưới là bổn phận của ngươi, một chén nước nên giữ thẳng bằng, đừng khiến cho thành kiến nhu mờ tâm nhãn.” Nguyên lai nàng còn nghĩ về tiểu Hạo tử à! Sợ hắn nhất thời khí điên, ngay cả tiểu Hạo tử cũng ra tay. Nhưng không thể phủ nhận, khi nghe Chu Bằng dùng cung phá thành đối phó nàng cùng Bộ Kinh Vân, lại đối chiếu tiểu Hạo tử đáng sợ, hắn liền hiện lên vài phần sát ý. May nàng chỉ điểm, hắn vuốt cằm. “Ta biết, chân tướng sự tình ta sẽ điều tra rõ ràng.”

“Cũng không cần điều tra! Hắn mấy tháng mới ngồi lên cái ghế dựa nóng phỏng tay kia, có thể thấy được hắn cũng là không cam tâm tình nguyện. Cái này ngoài ý muốn hắn là không liên quan tới hắn, bất quá hắn không hiểu rõ người, làm đem đúng thân làm lương tướng, ngươi nhắc nhở hắn một chút. Ân... Theo cá nhân ta, tốt nhất là dùng quyền đầu, này mới đủ loại.” “Ngươi ngoan.” “Đa tạ khích lệ.”

Nàng nhìn sắc trời một chút, đã nhanh giờ mẹo, còn muốn giúp Bộ Kinh Vân châm cứu dùng dược, không rảnh cùng hắn nhiều lời, vội vàng đem người đuổi ra bên ngoài. “Không còn việc gì, ngươi có thể ra ngoài, ta muốn giúp Bộ Kinh Vân chữa thương.” “Ngươi có thể vô tình hơn một chút cũng được.” Thật sự là đủ, có tình yêu, tay chân liền trực tiếp ném đi. “Tuân lệnh.” Trực tiếp một cước đá hắn ra cửa, nàng luống cuống tay chân bắt đầu giúp Bộ Kinh Vân bôi thuốc, sau đó dùng châm đã thông huyết đạo, giúp Bộ Kinh Vân hấp thu dược lực. “Muốn hỗ trợ hay không?” Tề Tranh bên ngoài kêu. Trong phòng một chút thanh âm cũng không có. Lão nhân không biết từ khi nào thì đến phía sau hắn. “Đừng kêu, sự tình liên quan đồ nhi ta, nàng sẽ không cho người thứ ba nhúng tay.” “Sư phụ, ngươi rõ ràng y thuật cao minh, như thế nào không tự mình động thủ?” Trữ Tiểu Mộng hỏi. “Thiết tên phá thành, đâm xuyên qua ngực, cái loại thương này, ngươi cho rằng ta trị được?” lão nhân cho cái xem thường. “Nhưng ta vừa rồi thấy thân sắc Bộ thống lĩnh không sai, không giống trọng thương không thể cứu a!” Tề Tranh nói. Lão nhân trả lời lại một tiếng thờ dài.

“Có lẽ là kỳ tích đi! Kia nha đầu...” Hắn một bên lắc đầu, xoay người rời đi. Tề Tranh cùng Trữ Tiểu Mộng cũng không biết lời nói của lão nhân là chứa ý tứ gì, thẳng đến khi bọn họ ở trong này một tháng, Tề Tuyên đem Bộ Kinh Vân chiếu cố cẩn thận, bọn họ mới hiểu cái gì là chân thành, kiên cường đến cùng. Vài lần, Tề Tranh cùng Trữ Tiểu Mộng đề nghị hỗ trợ, nàng đều cự tuyệt, một chút cũng không nghĩ việc chiếu cố một kẻ hôn mê bất tỉnh là chuyện phiền toái, ngược lại, nàng còn có bộ dáng hưng trí bừng bừng. Nàng thức khuya dậy sớm, cơ hồ không có giây phút nào ngơi nghỉ, thân hình mảnh khảnh kia càng ngày càng gầy yếu, khiến Tề Tranh càng hận Lí Hữu Hợp cùng Chu Bằng. Một tháng sau, Tề Tranh hồi kinh một chuyến, bắt tay vào bố trí kế hoạch đối phó Chu, Lí hai người.

Rồi trở lại, nhưng lại nhìn thấy Tề Tuyên lấy máu làm thuốc dẫn cho Bộ Kinh Vân, động tác cắt cổ tay lấy máu liền mạch lưu loát, giống như nàng đã làm qua vô số lần. Tề Tranh đau lòng thiếu chút nữa phát cuồng, nhưng Tề Tuyên không chút nào để ý, nàng chỉ biết mạch tượng Bộ Kinh Vân càng ngày càng ổn, tính mạng của hắn từng chút từng chút bị nàng kéo từ hoàng tuyền trở về. Năm tháng vội vàng, lại một năm đi qua, Bộ Kinh Vân vẫn chưa tỉnh lại, những người khác đối với việc hắn thanh tỉnh đã không còn hy vọng, chỉ có Tề Tuyên là vẫn mỗi ngày vui vẻ giúp hắn châm cứu dùng được, đối với khuyến bảo của người bên ngoài không để lọt vào trong tai.

Người khác cười nàng rất si ngốc, nàng cười người khác không biết tâm, tình yêu nếu là lâu dài, chỉ cầu tùy thân làm bạn, cái khác, đều chỉ là ngoại vật, không đáng nói đến. Dù Tề Tranh đường đường là nam tử, cũng bị muội muội khiến cho đỏ hốc mắt, liền ngay cả trời sinh tính tình lãnh đạm lão nhân cùng Trữ Tiểu Mộng đều rơi lệ vài lần, chỉ có Tề Tuyên nửa giọt lệ chưa rơi, lại giống như vô cùng thỏa mãn cuộc sống trước mắt. Nếu không phải mỗi ngày Tề Tuyên cứ theo lẽ thường đọc sách, chế được luyện đan, chăm sóc Bộ Kinh Vân, người bên ngoài đều phải nghĩ nàng điên rồi.

Thẳng đến một ngày, sương mù dày đặc nhiều năm bao phủ Vân Mộng cốc hiếm khi được chút ánh sáng mặt trời chiếu rọi, chiếu toàn cốc rực lên ánh vàng rực rỡ, giống như được rất vàng lên. Tề Tuyên cùng Bộ Kinh Vân ở trong nhà cỏ đột nhiên truyền ra một tiếng khóc rống vang tận trời xanh, người trong cốc cùng động vật sợ tới mức chạy loạn. Lão nhân, Trữ Tiểu Mộng cùng Tề Tranh vội vàng chạy tới nhà cỏ, đã thấy Tề Tuyên ghé vào trên người Bộ Kinh Vân gào khóc, bọn họ nghĩ cuối cùng Bộ Kinh Vân cũng không gượng nổi, ai ngờ vừa chuyển mắt, đã nhìn thấy một đôi hồ phách mở to, trong đôi mắt tựa như chứa cả biển yêu thương, ngọt ngào khóa chặt trên người Tề Tuyên. Bộ Kinh Vân sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: chương cuối

Nửa năm sau – Có lẽ là kỳ tích, có lẽ Tề Tuyên thật sự là một thiên tài y dược, Bộ Kinh Vân bị độc thủ quý ý lão nhân phán không cứu, không chỉ quay lại dương thế, còn có thể đi lại, công lực còn ần ần có dấu hiệu khôi phục. Bất quá, trước khi hắn chưa hoàn toàn hồi phục, hắn cùng Tề Tuyên vẫn ở lại trong Vân Mộng cốc, gọi là điều dưỡng, nhưng là... Bộ Kinh Vân nhìn con cầu có lỗ tai thỏ nhảy đến bên chân... Nó nguyên bản gọi là cầu đi? Bất quá lỗ tai dài quá dài. Từ khi tỉnh lại, hắn liền phát hiện trong cốc náo nhiệt không thôi, Trữ Tiểu Mộng cùng Tề Tranh thường xuyên tới chơi, lão nhân cùng Tề Tuyên ba ngày một trận âm y nhỏ, năm ngày một trận âm y lớn, hỗ trợ y thuật, làm ra một đồng quái vật này nọ, thậm chí...

Một tiếng ầm vang, không biết là lão nhân hay là Tề Tuyên lại thí nghiệm, chơi đến nổ mạnh. “Quý nha đầu, lò luyện đan một trăm năm của lão nhân a! Người cư nghiệp tặc đồ, bồi thường...” “Làm trò, rõ ràng kia là bếp lò lâu năm thiếu tu sửa, làm hỏng một lò đan của ta, người mới phải bồi ta được liệu!” Được rồi, không cần hỏi, hung thủ sáng nay khiến cho nổ mạnh đúng là Tề Tuyên. Bộ Kinh Vân nhìn hai khối đen như than hương hắn chạy tới, không biết nên cười hay nên than. Lão nhân vốn tính tình kỳ quái, lại thêm một Tề Tuyên nghiệp chướng, không biết ngày nào Vân Mộng cốc này sẽ bị san thành bình địa. “Kinh Vân...” Tề Tuyên đến nhanh hơn, cáo trạng trước. “Lão nhân khi dễ ta, chẳng thay ta lấy lại công đạo...” Nói xong, nước mắt rơi xuống. “Phi, rõ ràng là quý nha đầu nhà người phá hỏng lò đan của ta, còn dám mở miệng nói bậy?” “Nếu lò đan của người là tốt, làm sao có thể đột nhiên bị đổ? Còn dám vạch trần chân tướng ta. Kinh Vân...”

Nàng nhắm thẳng lòng hắn chui vào. “lão nhân ghen tị ta trị được vết thương hắn không trị được, mỗi lần đều cố ý hại nhân gia... Ta mặc kệ! Bảo hắn bồi thường đan cho ta.” “Người có ý gì? Y thuật lão nhân mọi người trên đời đều biết!” “Sự thật xảy ra trước mắt, Kinh Vân là ta chữa khỏi, lúc ấy người còn nói hắn nhất định chết.” Một trăm lão nhân cũng nói không thắng cái miệng nhỏ nhắn kia của Tề Tuyên, tức giận đến gân xanh nổi đầy, lửa giận ngút trời rồi đi. “Một ngày nào đó cho người biết lợi hại của lão nhân!” “Người rất lợi hại sao?”

Lão yêu quái trăm tuổi khi dễ người ta tiểu cô nương mấy tuổi đầu, đúng vậy, người cực kỳ lợi hại!” Lời nói này đem lão nhân tức giận đến mức bế quan, xem có thể hay không nghiên cứu ra được vật phá hiệu lực của mưa thuận gió hòa đan, sớm ngày bắt Tề Tuyên thuần phục dưới chân hắn. Bộ Kinh Vân nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lệ trong suốt tròn lông, thương tiếc lau bọt nước trên mặt nàng. “Ta nghe Tiểu Mộng nói, thời điểm ta hôn mê, nàng cả nửa giọt lệ cũng không rơi, như thế nào sau khi ta tỉnh, nàng hai ba ngày đều khóc đâu?” Biến thành sự đau lòng khuôn người trong lòng hắn, hận không thể đem nàng nhét vào trong tim, nếu không để nàng bên ngoài, những gió mưa bên ngoài tự nhiên không xâm hại đến nàng. Nàng cười hi hi, lôi kéo hắn ngồi xuống. Loại tự do tự tại này, không có ngôn quan phía sau nhìn chăm chăm ngôn hành cử chỉ thật là thoải mái. Nàng kéo ống tay áo hắn, chà lau hắc bụi trên mặt. “Chàng ngủ, không có người vì ta đau lòng, ta khóc cho ai nghe a? Lãng phí nước mắt.” Có loại đạo lý như vậy sao? Có tình, hắn lại cực kỳ yêu nàng như vậy vô lại. “Cho nên ta vừa tỉnh, nàng liền mỗi ngày đều khóc, khiến cho ta đau lòng?” Thân thể mềm mại của nàng ôn nhu tựa vào trong lòng hắn, tay nhỏ bé hạnh kiểm xấu sờ lên ngực hắn.

“Chàng càng đau lòng, sẽ càng yêu ta, như vậy nước mắt của ta mới không uổng phí a!” Thần sắc hắn xấu hổ giữ chặt vạt áo nàng đang vuốt ve. “Giữa ban ngày, lại là bên ngoài, để người khác thấy không tốt.” “Ai có thể thấy?” Mới mặc kệ đâu, nàng thoải mái đem vạt áo chỉnh tề của hắn cởi ra, lộ ra thân trên trần trụi, trước sờ sờ, sau nhìn một cái, ần, nửa điểm vết sẹo cũng không có, hoàn toàn nhìn không ra đã từng bị trọng thương.

Nàng quả nhiên là thiên tài. “Trong cốc lại không phải chỉ có hai người chúng ta, còn có sư phụ đâu!” Hơn nữa, hắn là nam nhân bình thường, nàng sờ loạn như vậy, thực dễ dàng xảy ra chuyện không may. “Lão nhân vừa rồi chịu đả kích của ta, ít nhất bế quan ba ngày, lại làm ra tân dược chỉnh ta một hồi, giờ phút này hắn sẽ không đi ra.” Nàng đắc ý dào dạt, kiểm tra xong thương thế, kể tiếp thôi... “Hắc hắc, Kinh Vân, chàng có phát hiện một việc không?” “Cái gì?” Hắn chỉ biết nàng hiện tại đang cười đến thực đậm dăng. “Chàng dường như thương hơn một năm, không gặp ánh nắng, làn da thật ra trở nên thực trắng thực nõn.” Càng ngày càng phù hợp với bộ dáng tiểu bạch kiểm nàng yêu thích. Mơ hồ, trên trán hắn xuất hiện vào vạch đen. “Tuyên nhi, nước miếng nàng đang chảy ra.” Ai, đều đã nhiều tuổi, tính tình ham mỹ nam này của nàng vẫn như trước không đổi, sợ là đến lúc chết vẫn đối với mỹ nam ngẩn người. “Này chứng minh chàng nị lực kinh người, tú sắc thành cơm a!”

“Ta hẳn nên cao hứng sao?” “Chàng cao hứng mất hứng ta không biết, nhưng ta thực thích.” Nàng dựa vào trong ngực hắn sờ sờ một lúc lâu. “Kinh Văn, đây là thuốc mỡ đặc chế của ta, đối với da thịt trơn mềm, trắng mịn dùng thật tốt, chàng nhớ rõ mỗi ngày tắm xong đều phải sử dụng a!” Mồ hôi trên trán hắn đã bắt đầu rơi xuống. Bình thường, loại sự tình này không phải đều là trọng phu đối với thê tử làm sao?

Như thế nào hẳn với Tề Tuyên lúc đó lại đảo vị trí. “Tuyên nhi, với ngũ quan cùng dáng người của ta trở thành như vậy, nàng không cảm thấy rất có khí chất son phấn sao?” “Sẽ không a! Từ trước chàng phơi nắng mới đen như vậy, còn tưởng rằng chàng vốn tục tề, sau khi biến trắng mới phát hiện ngũ quan chàng thâm thúy, hình như có huyết thống người Hồ, so với bạch diện thư sinh bình thường, ngược lại có chút phong tình dị quốc, rất là mê người đâu!” Hắn như thế nào một chút cũng không cảm thấy cao hứng. Nam nhân là dựa vào nội hàm, không phải khuôn mặt đi? Hơn nữa... Hắn nhỏ giọng nói thầm: “Lấy sắc thị nhân, sắc suy tắc yêu thi.”

Tề Tuyên vỗ vai hắn. “Yên tâm! Nương tử chàng hiện tại là một thể hệ thần y, sẽ vì chàng nghiên cứu cách chế tạo dược thiện dưỡng nhan cùng hộ phủ phẩm, đảm bảo thanh xuân chàng kéo dài, cả đời mỹ mạo.” Vấn đề này không thể bàn lùi, trái tim hắn sẽ say mê. “Tuyên nhi, ngày đó ta bị thương thể, ta chính mình tưởng rằng đã chết, nàng như thế nào chắc rằng ta có thể tiếp tục sống?” Khi hắn nghe lão nhân, Tề Tranh cùng Trừ Tiểu Mộng nói nàng vì hắn mà trả giá mồ hôi và máu, chân chính mồ hôi cùng máu tươi, hắn khiếp sợ thiếu chút nữa một lần nữa hôn mê. “Lần tới đừng lại như thế si tâm, nàng phải biết rằng, người bị mất một khối da, so với cắt của ta một miếng thịt càng khiến ta đau lòng.”

“Ai si tâm? Chàng mới bốn đâu! Rõ ràng chính chàng nói, ta sinh, chàng sinh, ta tử, chàng chết cùng. Ta còn đang vui vẻ, chàng làm sao có thể tử?” “Nhưng... sự việc luôn ngoài ý muốn a!” Tỷ như ngày ấy, hắn tuy rằng đánh ngã hết thủy địch nhân, chính mình cũng trọng thương lâm nguy. Bất quá hắn không nghĩ tới, Chu Bằng may mắn tránh được một kiếp, bị một trường của hắn đánh trúng, ngã xuống đất hộc máu, lúc trước lại bị hạ mê dược, sau lại hồi tỉnh, được thân binh nghiêng trở về, nhiều lần cứu trị, sống lại, mặc dù vô lực trở lại chiến trường, lại đổi lấy một họ phong vương. Chỉ không biết là tái ông mất ngựa, là phúc hay là họa. “Không viện cớ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng dán trong ngực hắn, lại lần nữa nghe thấy tiếng tim đập cuồng mà hữu lực, hạnh phúc chảy xuôi toàn thân. “Ta cũng sẽ không cho phép chuyện ngoài ý muốn phát sinh, chúng ta nói bạch đầu giai lão, tóc bạc còn chưa xuất hiện, ai cũng đừng nghĩ bỏ ai đi trước.” “Tuyên nhi.....” “Người có hay không kiếp sau, ta không biết, cho nên ta không lập được lời thề đời đời kiếp kiếp kia, nhưng nói một đời một kiếp, chúng ta liền định chắc rồi.” Đây là bá đạo? Vẫn là yêu? Đều là đi! Hắn trong lòng hoảng hốt, ôm chặt nàng, xem kiểu nhan như hoa kia, mi giống như núi xanh, môi như thủy, thân mình mảnh khảnh, một thân ngông nghênh. Đây là hắn thê, từng là đế vương Tề Quốc, hôn quân danh chấn thiên hạ, chính là đến tốt cùng là nàng không hiểu lý lẽ, vẫn là người trong thiên hạ không hiểu? Nàng nghiêng mình, hôn lên hắn, bộc trực đòi lấy nhiệt tình của hắn. Hài lười lưu luyến, hắn nghĩ, nàng là người thế nào trong mắt mọi người không sao cả, bởi vì ở cuộc sống nhân sinh kế tiếp, bọn họ chính là một đôi vợ chồng hồng trần thế tục, ân ái ái ái, cùng đứng trước gương, cho đến đầu bạc răng long, mà tình này, không thay đổi. [Toàn văn hoàn] TĐHS: Sau khi edit đến đoạn kết, tự dưng lại cảm thấy có chút buồn man mác... không biết khi đọc đến đây mọi người có nghĩ giống ta không?*cười* NDMN: sau khi tr này hoàn ta có cảm tưởng mình lại lười ra và ăn hại gấp đôi! mặc dù cũng có chút buồn...nhưng chắc đó là... buồn ngủ...hehee (ta hum nay mệt mỏi mún ngủ sớm rồi^^ chúc mọi ng xem vui vẻ ^^ hehee)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Thế Hôn Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.